

L.J. SMITH
CERCUL SECRET

Puterea

CORIN7.com

L.J. Smith

Cercul Secret

Puterea

v1.0

1

— Diana, am o mică surpriză pentru tine, zise Faye.

Ochii de smarald ai Dianei, cu genele dese și negre, înotau deja în lacrimi. Încă nu se refăcuse după șocurile trăite cu o noapte în urmă; o privea fix pe Faye, încordată.

Ei bine, ce era mai rău încă nu avusese loc.

Acum, când în sfârșit urma să se întâmple, Cassie se simțea ciudat de liberă. Nu trebuia să se mai ascundă, nu trebuia să mai mintă și să fugă. În cele din urmă, coșmarul se adevărase.

— Presupun c-ar fi trebuit să-ți spun dinainte, dar n-am vrut să te supăr, explică Faye.

În ochii ei aurii ardea o flacără lăuntrică, sălbatică.

Adam, care nu era deloc ușor de păcălit, se uită de la Cassie la Faye și ajunsese rapid la o concluzie zdrobitoare. Prinse imediat cotul Dianei în căușul palmei.

— Indiferent despre ce este vorba, poate s-aștepte, spuse el. Cassie trebuie să meargă s-o vadă pe mama ei și...

— Nu, nu poate s-aștepte, Adam Conant, îl întrerupse Faye. E timpul ca Diana să afle de ce fel de oameni s-a înconjurat.

Faye se întoarse din nou cu fața spre Diana, iar pielea ei palidă lucea de exaltare, în contrast cu părul bogat, întunecat precum miezul nopții.

— Cei pe care *tu* i-ai ales, îi spuse Faye verișoarei ei, Diana. Cea mai dragă prietenă a ta... și *el*. Incoruptibilul Sir Adam. Vrei să știi din ce motiv n-ai reușit să devii conducătoare? Vrei să știi cât de naivă ești cu adevărat?

Acum, se strânseseră cu toții mai aproape și se holbau. Cassie văzu că erau mai mult sau mai puțin uluiți și bănuitori. Dinspre răsărit, luna plină strălucea atât de tare, încât razele ei luminau toate detaliile scenei.

Cassie se uită la fiecare dintre ei: Deborah cea dură, frumoasa Suzan cu chipul ei perfect, umbră doar de o încruntătură de nedumerire, Melanie cea stăpână pe sine și grațioasa Laurel, ca un spiriduș. Se uită la Chris și Doug Henderson, gemenii sălbatici, aflați lângă Sean, cu silueta lui mică, iar în spatele lor, Nick, de o frumusețe rece.

În cele din urmă, se uită la Adam.

Încă o ținea pe Diana de braț, dar chipul lui mândru, ieșit din

comun, era încordat, în alertă. Ochii săi îi întâlneau pe-ai lui Cassie și între ei doi avu loc o străfulgerare, ca și cum amândoi înțeleseseră ceva, după care Cassie își abătu rușinată privirea. Ea n-avea niciun drept să se bazeze pe puterea lui Adam. Era pe cale să fie expusă, așa cum era ea, în fața întregului Cerc.

— Am tot sperat că vor face ceea ce trebuie și se vor controla, continuă Faye. Pentru binele lor, dacă nu pentru al tău. Dar, evident...

— Faye, despre ce tot vorbești? o întrerupse Diana, care-și pierduse răbdarea.

— Bineînțeles că despre Cassie și Adam, zise Faye, deschizându-și larg și fără grabă ochii aurii. Despre felul în care și-au făcut de cap pe la spatele tău.

Cuvintele căzură precum pietrele într-o apă liniștită. Urmă un lung moment de tăcere deplină, apoi Doug Henderson își lăsă capul pe spate și izbucni în râs.

— Mda... atunci și maică-mea e dansatoare topless, zise în batjocură.

— Iar Maica Tereza e Catwoman, spuse Chris.

— Hai, Faye, făcu Laurel tăios. Nu fi ridicolă!

Faye zâmbi.

— Nu vă reproșez că nu mă credeți, spuse ea. Și eu am fost șocată. Dar, vedeți voi?, totul a început înainte de venirea lui Cassie în New Salem. A început când ea l-a întâlnit pe Adam la Cape Cod.

De data asta, se lăsă o altfel de liniște. Cassie o surprinse pe Laurel aruncându-i o privire rapidă lui Melanie. Toată lumea știa despre Cassie că petrecuse mai multe săptămâni la Cape, în vara care trecuse. Și toată lumea știa că și Adam fusese acolo, în căutarea Instrumentelor Supreme. Cassie observă pe chipurile celor din jur că începeau să înțeleagă.

— Totul a început pe plaja de-acolo, zise Faye.

Fără îndoială, se distra bine în sinea ei, așa cum îi făcuse întotdeauna plăcere să se afle în centrul atenției. Arăta sexy, impresionantă, în timp ce-și umezea buzele și vorbea răgușit, adresându-se întregului grup, deși cuvintele ei îi erau destinate Dianei.

— Presupun că a fost dragoste la prima vedere sau, cel puțin, n-au putut să-și țină mâinile la locul lor, continuă Faye. După ce

Cassie a venit aici, a scris chiar și o poezie despre asta. Cum era?
Faye își lăsă capul într-o parte și recită:

*Noapte de noapte, stau și-l visez pe-acel
Care m-a sărutat și mi-a trezit dorința.
O oră doar mi-am petrecut, numai cu el
Și, de atunci, de flăcări cuprinsă mi-e ființa.*

— E-adevărat; poezia este scrisă de ea, spuse Suzan. Îmi amintesc. O adusesem în vechea clădire a științelor naturii, dar s-a împotrivit s-o citim.

Deborah aproba din cap, încruntată, cu fețișoara schimonosită.
— Și eu îmi aduc aminte.

— Trebuie că-ți amintești și cât de ciudat s-au purtat amândoi în ritualul de inițiere a lui Cassie, zise Faye. Și cât de repede s-a apropiat Raj de Cassie, sărind pe ea, lingând-o și așa mai departe. Ei bine, este foarte simplu – toate acestea se petreceau pentru că ei se știau dinainte. Dar, desigur, nu voiau ca vreunul dintre noi să știe asta. Au încercat să ascundă acest lucru. Însă, în cele din urmă, au fost prinși. S-a petrecut în noaptea în care am folosit pentru prima dată craniul de cristal, în garajul Diane – Adam a dus-o pe Cassie acasă, parcă. Mă întreb cum a fost făcut aranjamentul *ăsta*.

Acum, era rândul lui Laurel și Melanie să fie uimite. Era limpede că-și aminteau de noaptea în care avusese loc prima ceremonie cu craniul de cristal, când Diana îi ceruse lui Adam s-o conducă pe Cassie acasă, iar acesta, după o scurtă ezitare, acceptase.

— Au crezut că erau singuri pe faleză dar cineva-i urmărea. Două mici creaturi, două mici prietene de-ale mele...

Încet, Faye își mișcă degetele cu unghiile lungi și roșii de parcă ar fi mângâiat ceva. Deodată, ca un fulger, Cassie înțelese.

Pisicuțele. Afurisitele de pisicuțe leneșe, care se hrăneau cu sânge și care se zbenguiau în dormitorul lui Faye. Aceasta încerca să spună că *pisicuțele* erau spionii ei? Că putea să comunice cu ele?

Cassie simți un fior rece în inimă când se uită la fata înaltă și straniu de frumoasă, având senzația că ceva nepământean și mortal se afla în spatele acelor ochi aurii, umbriți. Tot timpul se întrebase la cine se referea Faye când pomenea de „prietenele” ei care vedeau ce se-ntâmpla și-apoi îi dădeau raportul, dar niciodată nu-și imaginase una ca asta. Faye zâmbi cu o satisfacție misterioasă și clătină din cap spre ea.

— Am o mulțime de secrete, îi spuse ea lui Cassie. Acesta e doar unul dintre ele. Dar, în orice caz, continuă ea către restul grupului, în noaptea aceea au fost prinși. Se... ei bine, se sărutau. Acesta e modul politicos de-a o spune. Genul de sărut care dă naștere unei combustii spontane. Presupun că pur și simplu n-au mai putut să reziste pasiunii lor desfrânate. Oftă.

Diana se uită din nou la Adam, încercând să obțină de la el o negare. Dar Adam, cu maxilarele încleștate, privea fix înainte, la Faye.

Diana întredeschise buzele ca să ia repede o gură de aer.

— Și n-a fost singura dată, mă tem, continuă Faye, cercetându-și unghiile, cu o urmă de regret pe chip. Au mai făcut-o de-atunci, au furat câte-o clipă secretă când tu nu-i vedeai, Diana. Ca de pildă la bal ce *păcat* că n-ai fost acolo! Au început să se sărute chiar în mijlocul ringului de dans. Presupun că după aceea au mers undeva unde să fie singuri...

— Nu-i adevărat! țipă Cassie, dându-și seama, în timp ce vorbea, că astfel confirma că toate celelalte spuse de Faye *erau* adevărate.

Toată lumea o privea acum pe Cassie, iar cei doi Henderson nu mai făceau glume batjocoritoare. Ochii lor oblici, de un albastru-verzui, erau concentrați, imobili.

— *Voiam* să-ți spun, îi zise Faye Dianei, dar Cassie m-a implorat să n-o fac. Era isterică, a plâns și m-a implorat – mi-a zis c-o să *moară* dacă afli. Mi-a spus c-ar face orice să nu afli. Și atunci – Faye oftă, cu privirea pierdută-n depărtare - s-a oferit să ia craniul și să mi-l aducă.

— *Poftim?* făcu Nick, iar pe chipul lui de obicei imperturbabil se citea acum neîncrederea.

— Da, răspunse Faye admirându-și din nou unghiile și neputând să se abțină ca buzele să nu i se arcuiască într-un

zâmbet. Știa că-mi doream să cercetez craniul și mi-a promis că mi-l va aduce dacă nu voi spune nimic. Ei bine, ce puteam să fac? Parcă-și pierduse mințile! Pur și simplu nu m-a lăsat *inima* s-o refuz!

Cassie își mușcă buzele. Ar fi vrut să țipe, să protesteze că lucrurile nu se întâmplaseră așa... dar la ce-ar fi folosit?

Melanie tocmai spunea ceva.

— Și presupun că, de asemenea, nu te-a lăsat inima să refuzi craniul, comentă ea către Faye, în timp ce ochii ei cenușii erau plini de dispreț.

— Ei bine... zâmbi Faye dezaprobator. Hai s-o spunem altfel: era o șansă prea grozavă ca s-o ratez.

— Nu-i deloc distractiv! țipă Laurel, părănd uluită. Eu tot nu cred că...

— Și-atunci de unde a știut ea unde să caute craniul în seara asta? întrebă calmă Faye. În noaptea în care am luat urma energiei întunecate, în cimitir, ea stătea sus, dincolo de casa ta, Diana. De-acolo, s-a furișat în împrejurimi și și-a dat seama unde era îngropat craniul pentru că citise Cartea Umbrelor dar numai după ce a furat cheia de la dulapul din lemn de nuc și a cotrobăit prin el.

Ochii aurii ai lui Faye străluceau de triumful victoriei; nu se mai putea preface.

Și niciunul din grup nu mai putea nega adevărul spuselor ei. Cassie *știusese* unde să caute craniul. Nu mai era nicio îndoială în această privință. Cassie vedea asta pe chipul fiecăruia dintre ei: îndoielile luaseră sfârșit și, încet, apăreau rânjete acuzatoare.

E la fel ca-n *Litera stacojie*¹, se gândi frenetic Cassie în timp ce se ținea deoparte și toate privirile erau ațintite asupra ei. Ar fi putut la fel de bine să stea sus pe platformă, cu un A² agățat de piept. Neajutorată, își îndreptă spatele și-și ridică bărbia, străduindu-se să înfrunte privirea celor din grup. Nu voi plânge, se gândi ea. Nu-mi voi abate privirea.

Apoi, o zări pe Diana. Chipul ei era mai mult decât îndurerat. Părea pur și simplu paralizată; ochii ei verzi erau mari, lipsiți de

¹ Roman apărut în 1850, aparținându-i scriitorului Nathaniel Hawthorne, o explorare a păcatului și a sentimentului de vinovăție (n. trad.).

² Simbolul pentru păcatul adulterului (referire la romanul *Litera stacojie*) (n. trad.).

expresie și tulburi.

— A jurat să fie credincioasă și loială Cercului, să nu rănească niciodată pe vreunul din Cerc, spuse Faye cu voce răgușită. Dar a mințit. Presupun că nu e nimic surprinzător, având în vedere că aparține Cercului doar pe jumătate. Totuși, cred că e de-ajuns; ea și Adam au avut destul timp să se distreze amândoi. Așadar, iată că știți adevărul. Iar acum, încheie Faye privind pe rând la membrii Cercului, devastați cu toții, și zăbovind – cu un aer de profundă mulțumire mai ales asupra verișoarei ei de-a dreptul încremenite, probabil c-am face mai bine să mergem acasă. A fost o noapte lungă.

Fără nicio grabă, zâmbind vag, se îndepărtă.

— Nu!

Era un singur cuvânt, dar o opri pe Faye din drumul ei și-i făcu pe toți ceilalți să se-ntoarcă spre Adam.

Cassie nu-i mai văzuse niciodată ochii albastru-cenușii să arate așa – parcă aruncau fulgere argintii. Înaintă, cu obișnuitul lui pas ușor. Nu era niciun pic de violență în felul în care o prinse pe Faye de braț, dar strânsoarea lui probabil că era ca de fier – Cassie își dădea seama de asta pentru că Faye nu se putu desprinde. Faye se uită la degetele lui cu un aer jignit și surprins.

— Ai spus ce-ai avut de spus, îi zise Adam.

Vocea-i era liniștită, prudentă, dar cuvintele-i ieșeau din gură ca niște scânteii de metal alb, încins.

— Acum este rândul meu, continuă el. Și voi toți – și-și plimbă ochii asupra tuturor celor din grup, țintuindu-i laolaltă cu hotărârea din ei – mă veți asculta.

2

— Ai spus povestea în felul tău, zise Adam. O parte din ea este aproape de adevăr, o parte este pur și simplu minciună. Dar nimic nu s-a întâmplat exact așa cum ai spus.

Se uită din nou la fiecare dintre cei din Cerc.

— Nu mă interesează ce credeți despre mine, continuă el, dar mai este cineva implicat în toate astea. Iar ea – și-i aruncă o privire lui Cassie, suficient de stăruitoare pentru ca ea să-i vadă ochii albastru-cenușii încă lucind precum argintul – nu merită să treacă prin așa ceva, mai ales în seara asta.

Câteva dintre membrele sabatului, printre care Laurel și Melanie, priveau în altă parte, oarecum rușinate. Dar celelalte pur și simplu se holbau, furioase și neîncrezătoare.

— Deci, care este varianta ta? întrebă Deborah, încruntându-se.

Pe chipul ei se vedea că se simțea păcălită și că asta nu-i convenea deloc.

— Mai înainte de toate, n-a fost așa când eu și Cassie ne-am cunoscut. Nu a fost dragoste la prima vedere...

Adam ezită un moment, privind în zare. Clătină din cap:

— Nu a fost dragoste. Ea m-a *ajutat*, m-a salvat de patru tipi străini, care aveau o armă. Genul de străini care vânează vrăjitoare.

Se uită aspru la Chris și Doug Henderson.

— Dar ea nu știa... începu Deborah.

— Atunci, ea nu știa ce eram eu. Nu știa ce era ea. Pentru ea, vrăjitoarele existau doar în poveștile cu zâne. Cassie m-a ajutat tocmai pentru că aveam nevoie de ajutor. Tipii ăia mă urmăreau, iar ea m-a ascuns într-o barcă și pe ei i-a îndrumat într-o direcție greșită, în jos, pe plajă. Ei au încercat s-o oblige să le spună unde mă aflam, ba chiar au rănit-o, dar ea nu m-a dat de gol.

Urmă un moment de tăcere. Deborah, care admira curajul mai mult decât oricare altă calitate, păru curioasă și-și mai descreți un pic fruntea.

Faye însă se agita ca un pește care-ncearcă să scape din cârlig, iar pe față i se citea dezgustul.

— Ce drăguț! Eroina cea curajoasă! Așadar, pur și simplu n-ai mai putut rezista să nu-ți faci de cap cu ea.

— *Nu fi ridicolă, Faye!* zise Adam scuturând-o ușor de braț. N-am făcut nimic. Pur și simplu ne-am...

Clătină iarăși din cap.

— I-am spus „mulțumesc”. Voiam să știe că nu voi uita ce-a făcut – nu uitați, la vremea aceea încă o consideram ca fiind străină și încă nu cunoscusem nici un străin care să fi făcut așa ceva pentru vreunul dintre noi. Ea era pur și simplu o străină drăguță; liniștită și drăguță, iar eu voiam să-i spun „mulțumesc”. Dar când m-am uitat la ea, m-am simțit brusc... de parcă am fi fost legați, într-un fel sau altul. Poate că acum sună aiurea, dar aproape că puteam vedea această legătură...

— Struna de argint, șopti Cassie.

Privea cu ochi mari și nu-și dădu seama că vorbise cu voce tare până când ceilalți nu-și întoarseră fețele spre ea.

Melanie ridică din sprâncene, iar Diana părea și ea uimită, poate doar pentru că o auzise pe Cassie rupând tăcerea pe care o păstrase atât de mult timp. Buzele trandafirii ale lui Suzan se rotunjiră într-un „O”.

— Mda, cred că așa părea să fie, zise Adam, privind din nou în depărtare. Nu știu... pur și simplu era o impresie neclară. Dar i-am fost recunoscător și-mi doream să-mi fie prietenă – cum vine asta, un străin care să-mi fie prieten? Se auziră murmure de amuzament și de neîncredere. Și, continuă Adam privind-o în ochi pe Diana, de aceea i-am oferit trandafirul de calcedonie pe care mi l-ai dat.

De data asta nu se mai auzi niciun murmur. Se instală o tăcere înfiorătoare.

— A fost o dovadă de prietenie, o modalitate de a plăti o datorie, zise Adam. Mi-am imaginat că dacă se întâmpla vreodată să fie la ananghie, aș fi simțit acest lucru prin intermediul cristalului și poate aș fi reușit să fac ceva s-o ajut. Așa că i-am dat ei – iar asta e *tot* ce-am făcut.

O privi sfidător pe Faye, iar apoi, și mai sfidător, se uită la toți cei din grup:

— Cu excepția... da, corect, cu excepția faptului că am sărutat-o, continuă Adam. I-am sărutat mâna.

Laurel clipi de uimire. Frații Henderson îl priviră pieziș pe

Adam, ca și cum voiau să-i sugereze că era nebun, dar că era treaba lui unde le săruta pe fete. Faye încercă să pară disprețuitoare, dar nu prea reuși.

— Apoi am plecat din Cape, continuă Adam. N-am mai văzut-o pe Cassie până când m-am întors aici pentru inițierea lui Kori – care până la urmă s-a transformat în inițierea lui Cassie. Dar mai este un lucru important. Când am vorbit cu Cassie, nu i-am spus niciodată cine eram și de unde veneam. Nu i-am dezvăluit niciodată cum mă cheamă. Așa că indiferent de ce a făcut ea aici după ce a venit – și indiferent ce *poezii* a scris, Faye –, ea nu știa cine sunt eu. Nu știa că eu și Diana eram împreună. N-a știut nimic până-n seara în care am apărut pe plajă.

— Așadar, presupun că ăsta era un motiv temeinic ca să vă prefaceți că nu vă cunoașteți, să vă furișați pe la spatele tuturor și să vă întâlniți, zise Faye, atacându-l din nou.

— Habar n-ai ce vorbești, o contrazise încordat Adam, arătând de parcă ar fi vrut s-o scuture de umeri pe Faye. Nu ne-am furișat *nicăieri*. Prima dată când am rămas doar noi doi și am vorbit a fost în seara în care ceremonia craniului, care s-a ținut în garajul Diane, a mers prost. Da, în acea seară, pe faleză, când micii tăi spioni ne-au văzut, Faye. Dar știi ce mi-a spus Cassie atunci, adică prima dată când am vorbit între patru ochi de când ne întâlniserăm? Mi-a spus că era îndrăgostită de mine – și că știa că era o greșeală. De când își dăduse seama că era o greșeală, de când înțelesese că eu nu eram un tip oarecare de pe o plajă, ci eram iubitul Diane, lupta împotriva acestui sentiment. Făcuse chiar un jurământ – un jurământ de sânge –, să nu dea niciodată în vileag față de nimeni, nici cu vorba, nici cu privirea, nici cu fapta, ce simțea pentru mine. Nu voia ca Diana să afle și să se simtă prost ori să-i pară rău pentru ea. Vi se pare că așa ar proceda cineva care vrea să acționeze pe furiș?

Cei din Cerc îl priveau. Melanie zise:

— Ia să văd dacă am înțeles cum trebuie: vrei să spui că nu e adevărată niciuna dintre acuzațiile lui Faye?

Adam își înghiți nodul din gât.

— Nu, zise el calm. Nu asta vreau să spun. În seara aceea, pe faleză...

Se opri și înghiți din nou, apoi vocea lui deveni mai fermă:

— Nu pot explica ce s-a-ntâmplat, pot doar să spun că a fost

greșeala mea, nu a lui Cassie. Ea a făcut tot posibilul să mă evite, să stea departe de mine. Dar când am rămas singuri, am fost atrași unul de celălalt.

Adam se uită la Diana fără să tresară, deși pe chipul lui se putea citi limpede durerea. Continuă:

— Nu sunt mândru de mine, dar nu am avut niciodată intenția să te rănesc. Cât despre Cassie, e absolut nevinovată. Singurul motiv pentru care mi-a vorbit în acea seară a fost faptul că voia să-mi înapoieze trandafirul de calcedonie – să pot să ți-l returnez. În tot acest timp, a fost sinceră și s-a purtat cu onoare. Indiferent cât a costat-o. Adam se opri, schițând un zâmbet trist: Dacă-ș fi știut că era șantajată de acest șarpe...

— *Poftim?* îl întrerupse Faye, iar ochii aurii îi scăpărau.

Adam îi întoarse privirea, la fel de amenințătoare.

— Așa s-au întâmplat lucrurile, nu-i așa, Faye? Șantaj. Micii tăi spioni ne-au văzut în acea seară – când ne luam *rămas-bun* și ne juram să nu ne mai revedem niciodată când suntem singuri, iar tu te-ai hotărât să profiți cât poți. Mi-am dat seama că, după aceea, se petrecea ceva cu tine și Cassie, dar n-am reușit să înțeleg despre ce era vorba. Dintr-odată, Cassie devenise speriată de moarte, dar de ce nu a venit la mine, pur și simplu, să-mi spună ce aveai de gând să...

Amuți și se uită la Cassie.

Cassie clătină tăcută din cap. Cum ar fi putut să explice?

— N-am vrut să te amestec și pe tine, spuse ea aproape șoptit. M-am temut că-i vei povesti Dianei, iar Faye îmi zisese că dacă află Diana...

— Ce? zise Adam.

Când Cassie clătină din nou din cap, Adam o scutură ușor pe Faye de braț:

— *Ce i-ai spus*, Faye? Dacă Diana afla, o omora? Ar fi distrus sabatul? Asta i-ai spus lui Cassie?

Faye zâmbi compătimator:

— Și dacă am făcut-o, ce? Nu ăsta era adevărul? După cum s-a și dovedit.

Și se smuci din strânsoarea lui Adam.

— Așadar, ai folosit împotriva ei dragostea sa pentru Diana. Ai șantajat-o ca să te ajute să găsești craniul, nu-i așa? Pun pariu că a trebuit să duci ceva muncă de lămurire.

Era doar o presupunere a lui Adam, dar ea se dovedi cum nu se poate mai corectă. Cassie se trezi încuviințând din cap:

— Am aflat unde era...

— Dar *cum?* o întrerupse Diana fără să-și dea seama, vorbindu-i pentru prima dată direct lui Cassie.

Aceasta din urmă o privi pe Diana în ochii verzi și limpezi, cu genele negre umezite de lacrimi, și-i vorbi și ea direct.

— Am făcut ce a spus Faye, zise, iar glasul-i tremura. Mai întâi, am căutat în dulapul din lemn de nuc îți amintești când am rămas peste noapte și te-ai trezit cu mine în camera ta? Cum craniul nu era acolo, am crezut că voi fi nevoită să renunț, dar după aceea am avut un vis. M-a făcut să-mi aduc aminte de ceva ce văzusem în Cartea Umbrelor care-ți aparținea, despre purificarea unui obiect malefic prin îngroparea lui în nisip. Așa că m-am dus și am căutat pe plajă și, în cele din urmă, am descoperit craniul sub acel cerc din pietre.

Cassie se opri, se uită la Faye, după care vocea îi deveni mai puternică:

— Totuși, imediat cum am pus mâna pe el, mi-am dat seama că nu *puteam* să i-l dau lui Faye. Pur și simplu, nu puteam. Dar ea m-a urmărit și mi l-a luat.

Cassie trase aer adânc în piept, îi căută din nou privirea Dianei, implorând-o s-o înțeleagă.

— Știu că nu trebuia să-i permit să ajungă în posesia lui. N-ar fi trebuit să mă întâlnesc cu ea, nici atunci, nici după aceea, dar am fost slabă și naivă. Acum *îmi pare rău* mi-aș dori să fi venit la tine încă de la început și să-ți spun, dar mi-a fost atât de teamă că vei fi rănită...

Vocea-i era acum înecată în lacrimi, iar privirea îi era încețoșată.

— Cât despre ce a spus Adam cum că totul s-a petrecut din vina lui –, trebuie să știi că nu e adevărat. A fost vina mea, iar la balul de Halloween am *încercat* să-l fac să mă sărute, pentru că atunci eram atât de supărată și mă gândeam că nimic nu mai contează cu adevărat, întrucât oricum eram atât de rea!

Pe obrajii Dianei se scurgeau lacrimi, dar acum părea foarte surprinsă:

— Întrucât ce?

— Întrucât eram atât de rea, repetă Cassie, dându-și seama că

aceste cuvinte simple cuprindeau adevărul gol-goluț, îngrozitor. Întrucât eu eram răspunzătoare de uciderea lui Jeffrey Lovejoy.

Întreaga adunare se uita la ea, înfricoșată.

— Stai puțin, zise Melanie. Mai explică-mi o dată.

— Ori de câte ori cineva folosea craniul, elibera energie întunecată, care omora pe cineva, explică grijulie Cassie, cât putea de limpede. Eu și Faye am fost cele care am folosit craniul înainte ca Jeffrey să fie ucis. Dacă n-aș fi fost eu, ea n-ar fi putut să-l folosească, iar Jeffrey ar fi și acum în viață. Așadar, vezi tu, eu sunt de vină.

Ochii Dianei reveniră la viață.

— Dar tu n-ai *știut* asta, insistă ea.

Cassie clătină din cap cu putere.

— Nu există nicio scuză. Nu există nicio scuză pentru nimic din ce am făcut nici măcar pentru că am făcut cele mai rele lucruri întrucât m-am gândit că oricum eram rea și că... ce mai contează? Dar *conta*! Am ascultat-o pe Faye și i-am permis să mă intimideze.

Și am păstrat hematitul, se gândi ea, dar nu avea rost să mai pomenească și despre asta. Ridică din umeri, alungându-și lacrimile.

— I-am permis până și să mă facă s-o votez să fie conducătoarea Cercului. *Îmi pare rău*, Diana, *îmi pare rău*. Nu știu de ce am făcut-o.

— Eu știu, spuse Diana cu voce tremurătoare. Adam a explicat deja: erai speriată.

Cassie clătină din cap. Toate vorbele pe care le ținuse în ea până atunci începură să curgă.

— Din momentul în care am început să-i fac diverse servicii, nu m-am mai putut opri. Avea la îndemână tot mai multe lucruri cu care să mă șantajeze. Totul mergea din ce în ce mai prost și nu știam cum să mai ies din asta...

Vocea lui Cassie se frânse. O văzu pe Faye, cu buzele curbate, făcând un pas în față și încercând să spună ceva, apoi îl observă pe Adam cum o oprește cu o singură privire. Se întoarse și zări ochii Dianei.

Erau la fel de scânteietori precum cristalele de peridot în lumină, înotând în lacrimile reținute, dar în același timp și... și altfel. Era o privire pe care Cassie nu se mai așteptase s-o vadă

vreodată, mai ales nu îndreptată spre ea. O privire plină de durere, da, dar, în același timp, plină de iertare și nostalgie. O privire plină de dragoste.

Ceva se rupse în interiorul lui Cassie, ceva puternic și rezistent, care creștea din clipa în care începuse s-o dezamăgească pe Diana. Făcu un pas înainte, clătinându-se.

Apoi, ea și Diana se îmbrățișară, plângând amândouă, strângându-se în brațe cu toată puterea.

— Îmi pare rău, îmi pare rău pentru tot, suspină Cassie.

Păru să treacă o veșnicie până când Diana se retrase, iar după ce o făcu, se îndepărtă de grup și privi în întuneric. Cassie își șterse obrazii cu dosul palmei. Luna profilată jos pe cer, la linia orizontului, lucea precum aurul vechi în părul Dianei.

Era o liniște absolută – se-auzea doar murmurul valurilor, clipocitul lor pe plajă. Întregul grup rămase împietrit, de parcă așteptau cu toții ceva ce nimeni nu putea totuși să definească.

În cele din urmă, Diana se întoarse spre ei.

— Cred că am aflat suficient, spuse ea. Cred că înțeleg, poate nu totul, dar cea mai mare parte. Ascultați-mă cu toții, căci nu vreau să mai spun asta încă o dată.

Tăceau, cu fețele întoarse spre Diana, așteptând. Cassie simțea limpede că avea să aibă loc judecata. Diana arăta ca o preoteasă sau o prințesă înaltă și palidă, dar hotărâtă. Avea o demnitate stranie, o aură de măreție, o siguranță care distona cu durerea din ochii ei.

Aștept să aflu care-mi este pedeapsa, se gândi ea. Indiferent care era aceasta, o merita. Îi aruncă o privire rapidă lui Adam și văzu că și el aștepta. Expresia de pe chipul lui arăta că el nu cerea vreo favoare, dar Cassie știa ce simțea el cu adevărat. Stăteau amândoi dinaintea Dianei, legați de aceeași fărădelege, bucuroși că mărturisiseră în sfârșit.

— Nu vreau ca cineva să mai comenteze vreodată ce s-a întâmplat în această seară, zise Diana cu o voce blândă și clară. Niciodată. Imediat ce voi termina de vorbit, vom considera subiectul închis.

Se uită la Adam, dar fără să-i întâlnească privirea.

— Cred, continuă ea fără grabă, că știu cum a fost pentru tine. Astfel de lucruri se întâmplă uneori. Te iert. În ceea ce te privește pe tine, Cassie, ești și mai puțin de condamnat. Nu aveai de

unde să știi. Nu vă învinovățesc pe niciunul dintre voi. Tot ce vă cer...

Cassie inspiră tremurat, după care interveni. Nu se mai putea stăpâni.

— Diana, trebuie să-ți mai spun ceva. În tot acest timp, în sinea mea am fost furioasă și geloasă că Adam era al tău, și nu al meu. Chiar până în seara asta. Dar acest lucru s-a schimbat acum – cu adevărat. Acum, tot ce-mi doresc este ca tu și Adam să fiți fericiți. Nimic nu este mai important pentru mine decât voi și promisiunea pe care am făcut-o.

Preț de o clipă, lui Cassie îi trecu prin minte să se întrebe dacă Adam era *mai puțin* important, dar alungă acest gând și vorbește pe un ton grav, cu deplină convingere:

— Eu și Adam... am făcut amândoi această promisiune. Dacă ne mai dai o șansă să o respectăm... doar o șansă...

Diana deschise gura, dar Cassie continuă, nelăsând-o să vorbească:

— *Te rog*, Diana. Trebuie să mă crezi că poți avea încredere în mine... că poți avea încredere în noi. Trebuie să ne lași să-ți dovedim acest lucru.

Urmă o scurtă pauză, după care Diana spuse:

— Da. Da... ai dreptate.

Inspiră adânc, apoi expiră, uitându-se la Adam aproape ezitând:

— Bun, păi atunci ce-ar fi... ce-ar fi dacă uităm pur și simplu de toate astea pentru o vreme? Să uităm trecutul și s-o luăm de la capăt.

Adam își încordă maxilarele. În tăcere, apucă mâna întinsă de Diana.

Diana îi întinse cealaltă mână lui Cassie. Cassie o prinse și strânse cu putere degetele subțiri și reci. Ar fi vrut să râdă și să plângă în același timp. În schimb, îi zâmbi nesigur Dianei. Uitându-se la Adam, observă că și el încerca să zâmbească, deși ochii lui erau întunecați precum norii de furtună deasupra oceanului.

— Și asta a fost *tot*? Explodă Faye. Acum totul e în regulă, numai lapte și miere? Toată lumea iubește pe toată lumea și pleacă acasă ținându-se de mână?

— Da, o repezi Adam, uitându-se la ea cu asprime. Cel puțin,

partea a doua e corectă. Mergem acasă – s-a făcut târziu.

— Cassie are nevoie de odihnă, fu de acord Diana.

Starea de neputință totală o părăsise și, deși părea mai fragilă decât o văzuse vreodată Cassie până atunci, arăta în același timp hotărâtă.

— Cu toții avem nevoie de odihnă! mai zise Diana.

— Și trebuie să chemăm un doctor... sau pe altcineva, zise Deborah pe neașteptate. Înclină din cap către casa cu numărul doisprezece: Bunica lui Cassie...

— Tu de partea cui ești? mârâi Faye.

Deborah nu făcu altceva decât să se uite la ea cu răceală.

Degetele Diane le strânseseră pe-ale lui Cassie.

— Da, ai dreptate, o să-l chemăm pe doctorul Stern – iar Cassie poate merge acasă cu mine.

Faye scăpă un scurt hohot de râs, ca un lătrat, dar nimeni nu râse împreună cu ea. Până și frații Henderson erau serioși, iar ochii lor oblici păreau gânditori. Suzan își răsuci pe deget o șuviță din părul ei blond-rozaliu, uitându-se la degetele împletite ale Diane și ale lui Cassie. Laurel aprobă din cap încurajator când Cassie îi aruncă o privire, iar ochii reci și cenușii ai lui Melanie luceau calm, aprobator. Sean își mușca buza, uitându-se nesigur ba la unul dintre membrii grupului, ba la altul.

Dar expresia lui Nick o uimi cel mai mult pe Cassie. Chipul lui, care de regulă nu exprima niciun fel de emoție, acum era evident încordat, de parcă în interiorul lui avea loc o luptă violentă.

Totuși, ea nu avea timp acum să se gândească la el. N-avea timp să se gândească nici măcar la Faye, care se agita inutil, în timp ce planurile ei de a dezbină sabbatul eșuaseră. Melanie zise:

— Vrei să mergem mai întâi la mine, Cassie? Strămătușa Constance o îngrijește pe mama ta și dacă vrei s-o vezi...

Cassie aprobă cu putere din cap. Părea că trecuseră o sută de ani de când o văzuse pe mama ei, de când fusese în acea cameră invadată de lumină roșie și se uitase la ochii sticloși și goi ai mamei ei. Desigur, acum mama ei era bine; desigur, va fi în stare să-i povestească lui Cassie ce se întâmplase.

Dar când cele trei – Melanie, Cassie și Diana, care nu-i dădu deloc drumul la mână pe tot parcursul drumului scurt până la numărul patru – intrară în casă, Cassie își simți inima grea. Strămătușa lui Melanie, o femeie cu buze subțiri și ochi severi, le

conduse în tăcere jos, pe scări, în camera de oaspeți. Aruncând o privire către silueta fantomatică din pat, Cassie simți că-i îngheață sângele în vine.

— Mamă! șopti ea, știind deja că n-avea să primească niciun răspuns.

Dumnezeule, mama ei părea *tânără*. Chiar mai tânără decât de obicei, înfiorător de tânără, nefiresc de tânără. Parcă nici nu era mama ei acolo, pe pat, ci o fetiță cu părul negru și ochi mari, negri, tulburători, care semănau vag cu cei ai doamnei Blake. O străină.

— E-n regulă, mamă, șopti Cassie, îndepărtându-se de Diana și punându-i mamei o mână pe umăr. Totul va fi bine. Vei vedea. Vei fi bine.

O dureau gâtul, apoi simți cum Diana o îndepărtează cu blândețe.

— Ați trecut amândouă prin destule, zise Melanie de îndată ce ieșiră. Lasă-ne să ne ocupăm noi de treburile cu doctorul și cu poliția, dacă va veni. Tu și Cassie dormiți un pic.

Ceilalți din sabat așteptau în stradă și dădură aprobator din cap când Melanie rosti aceste vorbe. Cassie se uită la Diana, care încuviință la rândul ei.

— OK, spuse Cassie.

Se simțea slăbită, avea glasul ușor răgușit și-și dădu seama cât era de obosită frântă de oboseală. În același timp, își simțea mintea goală și toată scena derulată în fața ei părea desprinsă dintr-un vis. Pur și simplu era prea ciudat să stea acolo, la primele ore ale dimineții, știind că bunica ei era moartă, mama ei se afla în stare de șoc și ea nu mai avea o casă unde să se întoarcă. Dar pe stradă nu erau adulți, nu se-auzeau zgomote, erau doar membrii Cercului și o nemișcare misterioasă. Dacă stăteai să te gândești, *de ce nu erau* deloc părinți acolo? Cu siguranță că unii dintre ei auziseră ce se întâmplase.

Dar casele de pe strada Crowhaven rămaseră închise și tăcute. În drum spre casa lui Melanie, Cassie se gândi că văzuse o lumină stingându-se în locuința lui Suzan și o perdea mișcată în casa fraților Henderson. Dacă vreunul dintre adulți era treaz, nu voia să se implice.

Suntem pe cont propriu, se gândi Cassie. Dar Diana era alături de ea, apoi văzu silueta înaltă a lui Adam profilată în lumina

farurilor mașinilor parcate ale membrilor sabatului. Doar simpla lor apropiere o făcu pe Cassie să se simtă invadată de un fel de putere.

— Măine trebuie să stăm de vorbă, zise ea. Am o mulțime de lucruri să vă spun tuturor. Lucruri pe care bunica mi le-a dezvăluit chiar înainte... înainte de a muri.

— Ne putem întâlni la prânz, pe plajă... începu Diana, dar Faye, cu glasul ei răgușit, îi tăie vorba.

Nu, nu putem. *Eu* sunt cea care hotărăște acum unde au loc întâlnirile, sau ați uitat?

Faye își lăsă capul pe spate cu mândrie, iar diadema cu semilună de argint străluci pe fundalul părului ei negru precum miezul de noapte. Diana deschise gura, apoi o închise la loc.

— Bine, rosti Adam cu un calm amăgitor, ieșind din lumina farurilor ca să vină lângă Faye. Tu ești conducătoarea. Deci, trebuie să ne conduci. Unde ne vom întâlni?

Faye își miji ochii.

— La vechea clădire a științelor naturii. Dar...

— Bine.

Adam nu așteptă să termine; îi întoarse spatele.

— Vă duc cu mașina acasă, le zise el apoi lui Cassie și Dianei.

Faye părea furioasă, dar cei trei se îndepărtau deja.

— Ah, mi-am adus aminte, Diana... la mulți ani! strigă ea disprețuitoare după ei.

Diana nu-i răspunse.

3

— Jacinth! Ești acolo? Jacinth!

Cassie clipi în lumina strălucitoare a soarelui. Mai văzuse încăperea asta înainte. Era bucătăria bunicii ei... sau poate că totuși nu era. Pereții bucătăriei bunicii ei erau deformați și murdari; aceștia erau drepecți și curați. Casa bunicii era pătată de fumul de secole; aceasta arăta aproape nouă și avea o formă ușor diferită. Cârlișele din metal, pentru agățat vasele, străluciau.

Era camera din visul ei, visul pe care-l avusese ultima dată când își petrecuse noaptea acasă la Diana. Scaunul scund pe care stătuse era la fel. Dar acest vis părea să continue ceea ce în celălalt vis se terminase.

— Jacinth, dormi cu ochii deschiși? A venit Kate!

Cassie se simți invadată de o presimțire și de emoție. Kate; cine era Kate? Fără ca măcar să știe de ce, se trezi că se ridică în picioare; își dădu seama că purta o rochie care-i ajungea până la vârful grațioșilor pantofi de brocart. Cartea Umbrelor, îmbrăcată în piele roșie, îi căzu din poală.

Se întoarse în direcția din care venea vocea, către ceea ce trebuie că era ușa laterală a casei bunicii ei. Lumina soarelui era puternică, iar acolo se aflau două siluete. Una era înaltă și avea alura femeilor din gravurile puritane pe care le văzuse în cărțile de istorie. Cealaltă era scundă, cu părul strălucitor.

Cassie nu putea vedea niciunul dintre chipuri, ci doar faptul că femeia mai scundă întinsese mâinile spre ea, nerăbdătoare. Cassie înaintă și-o prinse de mâini...

...și visul se transformă. Era întuneric și auzea țipetele chinuitoare ale pădurii tăiate. Lacrimi sărate îi ardeau obrazii, iar ochii ei se luptau în zadar să străpungă întunericul.

Vasul înainta, cobora. Pierduți; cu toții, pierduți. Iar Instrumentele Supreme se pierduseră și ele... pentru moment.

Dar numai pentru moment. Hotărârea sălbatică a gândului o copleși pe Cassie; simți un gust amar. Deși apa rece părea să curgă la picioarele ei, simți că visul își pierde densitatea. Încercă să se agațe de el, dar acesta se topea și totul se schimba în jurul

ei, iar întunericul nopții zgomotoase, furtunoase, se transformă în întunericul tăcut din camera Dianei.

Se trezi.

Și era cât se poate de ușurată că era în viață.

Nu era chiar beznă în cameră. Zorii luminau perdelele, făcând ca întunericul să devină cenușiu. Diana dormea liniștită alături de ea. Cum *putea* Diana să fie liniștită după toate câte se întâmplaseră? După tot ce aflase despre cea mai bună prietenă a ei și despre iubitul ei, după ce pierduse poziția de conducătoare a sabatului, cum *putea* Diana să doarmă? Dar genele-i negre atingând obraji era nemișcate, iar pe chipul ei senin nu era nicio urmă de supărare.

Este atât de bună! Nu voi *putea* să fiu niciodată atât de bună, se gândi Cassie. Nici dacă se străduia toată viața. Totuși, simplul fapt că se afla aproape de Diana o făcea să se simtă mai bine.

Cassie știa că nu va reuși să mai adoarmă. Se sprijini de tăblia patului, gânditoare.

Dumnezeule, era bucuroasă că totul era din nou în regulă între ea și Diana. Și între ea și Adam – Cassie aproape că se temea să se gândească la Adam, îngrijorată că cine știe ce fel de durere i-ar fi provocat acest gând. Dar deși simțea o mâhnire adâncă atunci când și-l imagina, nu era insuportabilă, iar otrava geloziei și a furiei îi dispăruse cu adevărat. Își dorea sincer ca el și Diana să fie fericiți. Acum, era o persoană diferită de cea care fusese timp de șase săptămâni, când o mistuise frustrarea că el nu era al ei.

Făcuse o mulțime de lucruri ciudate în ultimele șase săptămâni, atât de multe, încât de-abia se mai recunoștea pe sine însăși. Nu-mi vine să cred, se gândi ea; am plecat cu Chris și Doug și am furat dovleci din Salem, l-am scăpat pe Chris de câinele ăla – asta nu mă caracterizează deloc. M-am jucat cu Faye de-a Omul cu Pizza. Făcuse acea călătorie nebunească pe motocicletă, cu Deborah... Ei bine, asta nu fusese chiar așa de rău.

O mulțime de lucruri pe care le făcuse în ultima lună nu fuseseră chiar rele. Minciuna, dezamăgirea, vinovăția fuseseră cumplite, însă unele schimbări fuseseră plăcute. Devenise mai apropiată de Deborah și Suzan, reușise să înțeleagă ce anume-i făcea pe frații Henderson să se comporte astfel. Chiar și pe

Nick... Cassie se gândi că-l înțelegea mai bine acum. Și găsisese în ea puterea pe care nu bănuise niciodată că o avea. Puterea de a alunga acea umbră în cimitir – John cel Negru? – după moartea lui Jeffrey, puterea de a-i cere unui băiat să danseze și, în cele din urmă, puterea de a o înfrunta pe Faye.

Nu spera decât că va mai avea destulă putere ca să înfrunte și zilele care aveau să urmeze.

Cassie nu mai fusese în vechea clădire a științei de când Faye o ademenise acolo și o ținuse ostatică în acea primă săptămână de școală. Era la fel de întunecoasă și avea același aspect care-ți inspira nesiguranță, așa cum își amintea. Nu avusese nici cea mai vagă idee de ce Faye dorise ca ele să se întâlnească acolo, în afară de faptul că acela era teritoriul ei, în timp ce plaja fusese întotdeauna teritoriul Dianei.

Era ciudat s-o vezi pe Faye în locul Dianei, stând în fața grupului, cu toți ochii ațintiți asupra ei. Azi, Faye purta haine obișnuite – pantaloni negri, strâmți, și un tricou cu dungi roșii și negre –, dar chiar și așa tot păstra o aură misterioasă de conducător. În timp ce mergea, rubinele sale în formă de stea străluceau în razele de soare pătrundeau prin crăpăturile obloanelor de la ferestre.

— Presupun că tu, Cassie, ești cea care și-a dorit această întâlnire. Ai spus că o să ne zici o mulțime de lucruri, nu-i așa?

— Despre ce mi-a spus bunica înainte de a muri, spuse Cassie cu glas ferm, privind-o pe Faye în ochi. Înainte ca John cel Negru s-o omoare.

Dacă se aștepta cumva ca lui Faye să-i fie rușine, era momentul să fie dezamăgită; ochii ei aurii, cu pleoape grele, rămaseră immobili, aroganți. După cum păreau să stea lucrurile, Faye nu-și asuma nicio responsabilitate pentru faptele lui John cel Negru, deși ea fusese aceea care făcuse toate aranjamentele pentru ca el să fie eliberat.

— Dar oare chiar a fost John cel Negru? întrebă Suzan, cu îndoială în glas, ducându-și unul dintre degetele ei cu manichiura perfectă la buzele-i perfecte, ca și cum încerca să rezolve un exercițiu nou și greu. Oare chiar să fi fost el?

— El chiar a fost acolo. Și chiar *este aici*, zise Cassie.

Suzan nu era atât de naivă precum voia să pară, iar uneori

avea revelații surprinzătoare. Cassie și-ar fi dorit-o de partea ei.

— A ieșit din movila aceea din cimitir, continuă Cassie. Era mormântul lui, presupun. Când a dus craniul la cimitir, a eliberat energie întunecată, care i-a dat puterea să se întoarcă.

— Să se întoarcă din moarte? Întrebă Sean, agitat.

Înainte de a apuca să răspundă Cassie, Melanie spuse:

— Movila aceea nu putea fi mormântul lui John cel Negru, Cassie. Îmi pare rău, dar pur și simplu nu se poate. Aspectul ei arată că este recentă.

— Știu că este recentă. Nu este primul mormânt al lui John cel Negru; nici măcar nu știu dacă a avut un mormânt în anii 1600. Cred că nu, dacă a murit pe mare...

Privirile unora dintre cei din grup erau uimite, dar Cassie cu greu le observă.

— Oricum, nu este mormântul lui de-atunci, explică ea. Este mormântul său din 1976.

Laurel, care-și turna din termos o ceașcă de ceai de ierburi, împrășcă podeaua cu lichidul fierbinte.

Faye încremeni.

— *Poftim?* se înfurie ea.

Până și Diana și Adam arătau buimaci, privindu-se unul pe celălalt. Dar sprijinul veni pe neașteptate, din partea unei a patra persoane.

— Dar lăsați-o să-și spună povestea, zise Deborah.

Cu degetele mari agățate de buzunarele jeanșilor, se îndreptă către Cassie, care stătea pe o lădiță întoarsă cu fundul în sus, și se așeză alături de ea.

Cassie inspiră adânc.

— Mi-am dat seama că ceva era ciudat când am văzut toate acele morminte din cimitir – mormintele părinților *voștri*, toți omorâți în 1976. Diana a spus că a fost un uragan, dar mie tot mi se pare ciudat. Vreau să spun... de ce au murit doar părinții? Mai ales că am aflat că voi toți vă născuserăți cu doar câteva luni înainte. Cu toți acești bebeluși... ai crede că și unii dintre ei ar fi putut muri în timpul unui uragan obișnuit. Ca să nu mai vorbesc despre ciudățenia faptului că voi *toți* vă născuserăți în decursul unei luni.

Acum, se mai liniștise, deși îi era greu să vorbească în timp ce

toți se uitau la ea. Cel puțin, azi, ochii lor nu străluceau de dușmănie și suspiciune. Doar Faye arăta ostilă, stând cu brațele încrucișate la piept, cu ochii de felină mijiti.

— Dar, vedeți voi?, explicația pentru toate acestea este de-a dreptul simplă, continuă Cassie. John cel Negru s-a întors în timpul ultimei generații generația părinților noștri. Nimeni nu a știut că era el, iar bunica mea a spus că nimeni nu-și putea închipui cum ar fi putut el să se întoarcă, dar el era: John cel Negru. El a încercat să-i atragă pe părinții noștri într-un sabat, pe vremea când ei erau doar un pic mai mari decât suntem noi acum.

— Părinții *noștri*? întrebă Doug, chicotind. Haide, Cassie, las-o baltă!

Se auziră chicote și din partea altor ascultători, iar chipurile lor exprimau de la scepticism la încercarea de a se stăpâni să-și manifeste deschis ironia.

— Nu, așteptați! zise Adam, începând să pară agitat. Sunt câteva lucruri care ar explica această situație. Știu că uneori bunica mea avea mintea rătăcită, dar mi-a spus câte ceva despre părinții mei – despre noi, copiii, care am format un sabat – care pur și simplu se potrivește cu ce am auzit.

Ochii săi de un albastru-cenușiu scânteiau intens.

— Mai e ceva, zise Deborah, privindu-l pieziș pe Nick. Bunica lui Cassie a spus că mama mea trebuia să se mărite cu tatăl lui Nick; în schimb, John cel Negru a făcut-o să se mărite cu tata. Asta ar putea explica de ce mama era înspăimântată fie și numai dacă invocai magia, și de ce părea oarecum vinovată când spunea despre Nick că începea să semene cu tatăl lui. Asta ar putea explica multe.

Cassie îl zări pe Nick, care, ca de obicei, stătea separat de grup, într-un colț întunecos. Se uita atât de stăruitor în podea, încât ochii săi păreau să fie pe cale să sfredelească o gaură în ea.

— Da, ar putea, spuse el atât de încet, încât Cassie de abia auzi vorbele lui.

Ea se întrebă ce voise el să spună.

— Îmi imaginez că asta ar explica și de ce părinții mei țipau tot timpul unul la celălalt, adăugă Deborah.

— Toți părinții țipă tot timpul, zise Chris, ridicând din umeri.

— Toți părinții de pe- *aici* sunt cei care i-au supraviețuit lui John

cel Negru, zise Cassie. Au supraviețuit pentru că nu s-au dus să lupte cu el. Bunica spunea că după ce într-o singură lună se născuseră unsprezece bebeluși, părinții noștri și-au dat seama ce avea de gând să facă John cel Negru. Voia un sabat pe care să-l controleze complet, un sabat de *copii* pe care el să-i poată modela pe măsură ce aceștia creșteau. Voi, băieți... zise Cassie arătând din cap către grup, voi aveți să fiți sabatul lui.

Membrii Clubului se uitară unii la alții.

— Dar despre tine ce poți să ne spui, Cassie? o întrebă Laurel.

— Eu m-am născut mai târziu. Nici Kori nu se născuse, știți. Noi nu făceam parte din planurile lui John cel Negru; noi nu eram altceva decât niște copii obișnuiți. Dar voi, băieți, voi aveți să fiți *ai lui*. A aranjat totul în legătură cu voi.

— Iar părinții care nu erau de acord cu această idee s-au dus să se lupte cu John cel Negru, rosti Deborah. L-au omorât; l-au ars, pe el și casa de la numărul treisprezece, dar au murit și ei în timp ce făceau asta. Cei care mai sunt în viață sunt lașii care au rămas acasă.

— Ca tatăl *meu*, zise deodată Suzan, ridicându-și privirea de la unghiile sale. Devine cu-adevărat nervos dacă pomenești de monumentul Vietnam Memorial ori de Titanic, sau de orice altă situație în care oamenii au murit ca să-i salveze pe alții. Și nu vorbește niciodată despre mama mea.

Cassie constată că în ochii celor din Cerc era uimire. Însă în ochii multora dintre ei era și înțelegere.

— Ca și tatăl meu, zise Diana gânditoare. Întotdeauna spune despre mama că a fost foarte curajoasă, dar nu spune niciodată exact de ce. Nu-i de mirare, din moment ce el nu s-a dus cu ea, ci a lăsat-o să plece singură.

Își mușcă buzele, întristată, și adăugă:

— Ce lucru oribil să afli asta despre propriul tău tată!

— Mda, ei bine, la mine e și mai rău, spuse Deborah, cu îndârjire. *Nici unul* dintre părinții mei nu a plecat. Și nici ai voștri, continuă ea, adresându-se fraților Henderson care se priviră unul pe celălalt, încruntându-se.

— În timp ce noi ceilalți, fără părinți, suntem norocoși? întrebă Melanie, ridicând din sprâncene.

— Măcar voi știți despre ei că au avut coloană vertebrală, zise Deborah, scurt. Tu, Adam, Laurel și Nick aveți ceva de care să

fiți mândri. Eu aș fi preferat să fi fost crescută de bunica sau de o strămătușă decât să am părinți care țipă tot timpul unul la celălalt, pentru că le e atât de rușine cu ei înșiși.

Cassie îl privi din nou pe Nick și observă că ceva dispăruse de pe chipul lui, o tensiune pe care i-o știa încă de când îl cunoscuse. Acum arăta altfel, cumva mai blând, mai vulnerabil. În acel moment, el își ridică ochii și-i întâlnește pe-ai ei, surprinzându-o că se uita la el. Cassie ar fi vrut să-și mute privirea, dar nu reuși și, spre marea ei surpriză, nu găsi deloc ostilitate în ochii lui. Buzele lui schițau un zâmbet crispat, de ușurare, iar ea se trezi că ea însăși îi zâmbea, cu simpatie.

Apoi, își dădu seama că Faye se uita la ei. Întorcându-se cu spatele, vorbi repede întregului grup.

— Motivul pentru care părinții noștri au fost uciși a fost că nu au stat alături unii de ceilalți. Cel puțin, așa spunea bunica. Spunea că *noi* suntem acum cei aflați în pericol, deoarece John cel Negru va veni să ne ia. Încă își dorește să aibă propriul sabat, iar acum, că e din nou viu... un bărbat viu, care respiră... Bunica mai spunea că el nu va arăta ars sau cumplit când îl vom revedea și că s-ar putea să nu-l recunoaștem, dar că va trebui să fim pregătiți să-l întâlnim.

— De ce? întrebă Adam, iar vocea lui păru puternică în liniștea bruscă din jur. Ce anume credea ea că are el de gând să facă?

Cassie își ridică brațele. Nu mai exista niciun secret vinovat între ea și Adam, dar de fiecare dată când se uita la el, simțea... o legătură. O legătură nouă, aceea dintre doi oameni care trecuseră prin foc și deveniseră mai puternici. Existase întotdeauna o complicitate între ei doi.

— Nu știu ce are de gând să facă, îi spuse ea lui Adam. Să ne păcălească, spunea bunica. Să ne facă să-l urmăm la fel cum au făcut părinții noștri. Dar *cum*, asta nu știu.

— Motivul pentru care întreb este acela că poate nu ne vrea pe *toți*, zise Adam, în continuare calm. Spuneai că aranjase ca unsprezece dintre noi să ne naștem – iar dacă el se alătură sabatului, în calitate de conducător, asta înseamnă doisprezece. Dar tu nu erai printre cei unsprezece, Cassie. Nici Kori nu era. Ba mai mult, se pare că a îndepărtat-o pe Kori.

Diana inspiră adânc.

— O, Doamne... Cassie! Trebuie să pleci! Trebuie să părăsești

New Salem, să te întorci în California...

Se opri, întrucât Cassie clătina din cap.

— Nu pot, spuse Cassie, simplu. Bunica mi-a spus că trebuie să rămân aici și să lupt. Mi-a zis că de-asta m-a adus mama înapoi, *ca să mă pot lupta* cu el. Poate că sunt pe jumătate străină, dar presupun că sunt unul dintre copiii care nu făceau parte din planul lui, așa că poate am un fel de avantaj asupra lui.

— Nu fi modestă, o întrerupse Deborah ironic. Bătrâna doamnă ne-a spus că familia ta a fost dintotdeauna cea mai puternică. Ai cea mai limpede vedere și cea mai mare tărie, spunea ea.

— Iar acum am Cartea Umbrelor, spuse Cassie, cumva încurcată, aplecându-se ca să scoată din rucsac cartea cu coperte roșii, de piele. Bunica o ascunsese în șemineul din bucătărie, în spatele unei cărămizi mobile. John cel Negru o voia, deci probabil că în ea există ceva de care el se teme. Am s-o citesc și am să-ncerc să aflu despre ce anume este vorba.

— Iar noi, ceilalți, ce putem face? întrebă Laurel.

Cassie își dădu seama că întrebarea îi era adresată *ei*; cu excepția lui Faye, care era încruntată, ceilalți se uitau la ea, în așteptare. Emoționată, ridică brațele și clătină din cap.

— Am putea vorbi cu doamnele în vârstă din oraș, sugeră Deborah. Cel puțin, ideea asta mi-a venit. Bunica lui Cassie spunea că părinții noștri au uitat de magie, că au uitat cum să supraviețuiască. Dar îmi imaginez că doamnele în vârstă nu au uitat și am putea să le întrebăm. De exemplu, pe bunica Quincey, a lui Laurel, sau pe bunica lui Adam, pe bătrâna doamnă Franklin. Chiar și pe strămătușa ta, Mel.

Melanie părea să se îndoiască.

— Strămătușa Constance nu este *deloc* de acord cu metodele vechi. E destul de... inflexibilă în această privință.

— Iar bunica Quincey este atât de fragilă! zise Laurel. Cât despre bătrâna doamnă Franklin... ei bine, nu e întotdeauna cu mintea întregă.

— Ca s-o spunem mai diplomatic, preciză Adam. Să recunoaștem, bunica mea este destul de înceată la minte câteodată. Dar cred că Deborah are dreptate; ele sunt tot ce avem, așa că trebuie să folosim cât mai mult din ce știu. Putem să *încercăm* să scoatem câteva informații și de la părinții noștri... ce-am avea de pierdut?

— Un braț și un ochi, dacă e vorba să-l bați la cap pe tata, mormăi Suzan, ținându-și degetele în lumina soarelui, ca să-și cerceteze unghiile. Dar Chris și Doug Henderson râneau nebunește și spuseră că ei ar fi fericiți să-i interogheze pe toți părinții.

— Le vom spune: „Hei, îți mai aduci aminte de tipul ăla pe care l-ai prăjit ca pe Freddy Krueger³, acum șaisprezece ani? Ei bine, s-a întors, așa că poate ne dai niște informații ca să ne ajuți să-l identificăm, zise Doug, cu satisfacție.

— Bunica ta nu ți-a spus *nimic* care ar putea să ne fie de folos? o întrebă Laurel pe Cassie.

— Nu... stai puțin! zise Cassie și țâșni în picioare, tulburată. Mi-a spus că au identificat cadavrul lui John cel Negru, în casa arsă, după inelul lui – un inel cu magnetit. Se uită la Melanie: Tu ești experta în cristale: așadar, ce înseamnă magnetitul?

— Este un oxid de fier, negru, zise Melanie, mijindu-și gânditoare ochii cenușii și reci. Ca și hematitul, este tot un oxid de fier, doar că dacă tai hematitul, este roșu ca sângele. Pe când dacă tai un magnetit, e negru și magnetic.

Cassie încercă să-și controleze mimica. Ei bine, știa că hematitul provenea din casa lui John cel Negru; poate că luase piatra lui. Nu trebuia să fie surprinsă că ea purta un inel cu ceva similar. Totuși, Cassie avu o tresărire, ca o revelație. Mai bine-ar fi scăpat de bucata de hematit. În clipa asta, ea se afla în cutia de bijuterii din camera ei, unde o pusese când Diana o condusese acasă ca să-și ia hainele, în acea dimineață, înainte de școală.

— Bine, o să urmărim cu atenție această pistă, zise Adam, scutind-o pe Cassie de a da o replică. Putem vorbi mâine cu bătrânele doamne – sau poate-ar trebui să așteptăm până după înmormântarea bunicii lui Cassie.

— În regulă, murmură Cassie.

— Ai dat o mulțime de *sugestii*, Adam, răbufni Faye în cele din urmă.

Brațele sale rămăseseră nemișcate, strânse la piept, iar pielea ei de culoarea mierii se înroșise de mânie.

Adam îi răspunse cu o privire goală.

³ Personaj din seria de filme horror *Coșmarul de pe Strada Ulmilor* (n. trad.).

— Dacă stau să mă gândesc, mai este o sugestie pe care urmează s-o fac. Cred că ar trebui să votăm din nou un conducător.

Faye izbucni, iar ochii ei aurii aruncau scânteii:

— Nu poți face asta!

— De ce nu? Dacă suntem cu toții de acord, îi răspunse Adam calm.

— Pentru că nu respectă tradițiile, se stropși Faye. Uită-te în oricare dintre Cărțile Umbrelor și vei vedea că așa e! Votul este vot; am câștigat, iar acum nu se poate schimba nimic. *Eu sunt conducătoare sabatului.*

Adam se întoarse spre ceilalți, cerându-le ajutorul, dar Melanie părea tulburată, iar Diana clătina ușor din cap.

— Are dreptate, zise Diana încet. Votul a fost corect, la vremea aceea. Nu există vreo clauză că poate fi schimbat.

Melanie clătină din cap că era de acord, deși nu-și dorea.

— Și nu-mi place să faceți toate aceste planuri fără să mă întrebați și pe mine, continuă Faye, pășind din nou precum o panteră într-o cușcă.

Din ochi păreau să-i țâșnească scânteii, identice cu pietricelele de la gâtul ei și de pe degete, atunci când trecea prin peticele de lumină solară.

— Ei bine, și *tu* ce-ai vrea să facem? zise Laurel provocator, aruncându-și pe spate părul șaten-deschis. Tu ești cea care a dorit să-l elibereze pe John cel Negru, Faye. Ai spus că ne va ajuta, că ne va da puterea lui. Acum, ce zici de asta? Ce ai de spus acum, când el e aici?

Faye respira precipitat.

— Poate că ne testează...

— Omorând-o pe bunica lui Cassie? îi tăie vorba Deborah, cu asprime. Nu fi fraieră, Faye! Am fost acolo; am *văzut* totul. Nu există nicio scuză ca să ucizi o bătrână.

Faye o privi ca pe un ex-locotenent dezertor.

— Nu știi de ce a făcut asta! Poate că are niște planuri despre care noi nu știm.

— *Acesta* este cel mai adevărat lucru pe care l-ai spus vreodată! o întrerupse Melanie. Are niște planuri, Faye – să ne ia pe noi. A ucis deja patru oameni, iar dacă-l deranjăm, sunt sigură că va fi fericit să ne omoare și pe noi.

Faye se opri în loc și zâmbi triumfătoare.

— N-are cum, se stropși ea. Dacă are cumva dreptate Cassie – și nu spun că ar avea, ci spun doar că *dacă* are dreptate –, atunci are nevoie de noi pentru sabatul său. Așa că nu poate să ne omoare.

— Ei bine, nu poate să ne omoare pe toți, zise Adam enervat. Dar se poate lipsi de încă unul dintre noi.

Se așternu liniștea. Membrii Cercului se priveau stânjeniți unii pe ceilalți.

Atunci, poate că ar fi mai bine să te asiguri că nu ești *tu* acela, spuse Faye, zâmbindu-le tuturor.

Nu era chiar vechiul ei zâmbet, detașat; era mai mult un rânjel, cu dinții dezveliți. Înainte ca cineva să apuce să mai spună ceva, ea se întoarse și ieși mândră din încăpere. Îi auziră pașii rapizi pe scară, în jos, apoi zgomotul ușii trântite, de la intrarea în clădirea de știință.

Cassie, Adam și Diana se uitară unul la altul. Adam clătină din cap.

— Am încurcat-o, zise el.

— Oh, la asta trebuia să ne așteptăm de la această întâlnire? spuse Deborah.

Diana își lăsă fruntea în palmă, epuizată.

— Avem nevoie de ea, zise. *Este conducătoarea sabatului și avem nevoie de ea, să fie de partea noastră, nu de partea lui. Am face mai bine să mergem să vorbim cu ea.*

Încet, membrii Clubului se ridicară. Afară, lumina era puternică, iar Cassie privi chiorâș. A șaptea oră tocmai se terminase, iar mulțimea ieșea din școală. Cassie scrută mulțimea, dar nu o zări pe Faye.

— Probabil că s-a dus acasă, spuse Diana. Va trebui să mergem după ea...

Cassie nu mai auzi restul cuvintelor. În grămada de elevi din parcare, zări dintr-odată o figură familiară. O figură familiară *stranie*, care nu aparținea aceluși loc și, ca s-o identifice, trebui să-și bată serios capul. Pentru numele lui Dumnezeu, unde mai văzuse nasul ăla în vânt, părul de culoarea paiului, ochii ăia reci, căprui? Era o persoană pe care o cunoștea destul de bine, pe care obișnuia s-o vadă zi de zi, pe care fusese cât se poate de fericită s-o uite după ce venise în New Salem.

Cassie se simți copleșită de o senzație de căldură și umiditate. Amintirea nisipului sub tălpi, dârele de sudoare scurgându-i-se pe corp, loțiunea unsuroasă de soare pe nas. Sunetul valurilor clipocind, mirosul de trupuri încinse și sentimentul de apăsare.

Cape Cod.

Figura familiară era a fetei pe nume Portia.

4

— Hei, stai puțin, Cassie, zise Chris, alergând spre ea și oprind-o. Ce s-a întâmplat?

— Am văzut pe cineva.

Cassie își dădea seama că-și căscase ochii, să se holbeze în mulțime. Portia dispăruse în marea de capete care se mișcau.

— O tipă pe care am cunoscut-o astă-vară... continuă ea, dar vocea i se pierdu, în timp ce ea se gândea la misiunea de a le explica celor din Cerc ce era cu Portia.

Însă și Adam o zărise.

— Vânător de vrăjitoare, zise el cu asprime. Frații ei i-au adus o pușcă. Sunt foarte serios implicați... nu e doar un hobby, ci o obsesie.

— Și au venit *aici*? îl luă în răs Deborah.

Aflată între fata cu părul întunecat și Adam, Cassie se uita în toate părțile; cu siguranță că vânătorii de vrăjitoare nu erau ceva nou pentru acești oameni, ci îi mai întâlniseră și înainte.

— Ei trebuie să știe mai bine, adăugă Deborah.

— Poate că a fost o greșeală... sau o întâmplare. Poate că părinții ei s-au mutat, iar ea s-a transferat aici, ori ceva de genul acesta, zise Laurel, optimistă ca-ntotdeauna.

Cassie clătină din cap.

— Portia nu face greșeli, murmură ea. Și mă îndoiesc că în cazul ei ar putea fi vorba de vreo întâmplare. Adam ce ne facem?

Cassie părea mai supărată de acest lucru decât de faptul că John cel Negru era liber pe undeva prin New Salem. Acea teroare te făcea să-ți înghețe mintea de spaimă era mult prea mult ca să abordezi lucrurile în mod rațional. Frica de Portia era mai familiară, iar Cassie se simți înghițită de vechea formă de neputință. Nu fusese niciodată în stare să o înfrunte pe Portia; din fiecare întâlnire, ea ieșea mută, umilită, învinsă. Cassie închise ochii.

— Nu mai sunt așa. Nu voi mai *fi* așa, se gândi. Dar sufletul îi tremura de groază.

— Vom avea de-a face cu ea, începu Adam sumbru, când Doug se înclină spre el, cu ochii săi oblici albaștri scânteind.

— Ei bine, ea ne este dușman, corect? John cel Negru Vrăjitorul a spus că el voia de fapt să ne ajute să-i distrugem pe dușmanii noștri, nu-i așa? Deci...

— Nici să nu te gândești la asta, i-o tăie rapid Melanie. Nu, Doug. Vorbesc serios!

Doug ridică din umeri, dar se uită pieziș la fratele lui geamăn, printre gene.

— Magie malefică, murmură Chris, privind fix în zare.

Cassie se uită la Adam.

— Niciodată, spuse Adam ferm. Nu-ți face griji, Cassie. Niciodată!

Cassie locuia acum cu Diana.

— E limpede că nu poți sta singură în acea casă, îi spusese Diana și, chiar în acea după-amiază, ea, Laurel și Melanie o ajutaseră pe Cassie să-și mute lucrurile.

Veniseră și Adam cu Deborah, și, ca să le protejeze, patrulaseră neîncetat în jurul casei, iar cei mai mulți dintre ceilalți membri ai Clubului trecuseră pe la ele dintr-un motiv sau altul. Doar absența lui Faye fusese remarcată. Nimeni nu o mai văzuse de când dispăruse de la școală.

Casa în sine nu era în mod grav afectată, cu excepția unor ciudate zone arse pe podea și pe câteva uși. Povestea oficială, stabilită de persoanele adulte care veniseră cu o noapte în urmă să ia trupul neînsuflețit al bunicii lui Cassie, era că avusese loc un incendiu, iar doamna Howard se speriasse și făcuse un atac de cord. Cei din Club nu pomeniseră nimic de un intrus, iar poliția nici măcar nu mai întinsese banda de avertizare în jurul casei. Cum de crezuseră polițiștii că o podea din lemn de esență tare putuse să ia foc în acest mod... Cassie nu pricepea. Nimeni nu-i ceruse, dar ea cu siguranță n-ar fi mers la secție să declare ceva.

Casa părea goală și plină de ecouri, în ciuda faptului că membrii Cercului se agitau prin ea. Și sufletul lui Cassie era gol. Nu se gândise niciodată că-i va fi atât de dor de bunica ei – nu era decât o bătrână gârbovită, cu părul grizonant și aspru și cu un neg pe obraz. Dar ochii aceia bătrâni văzuseră multe, iar mâinile acelea noduroase fuseseră îndemânaticе și blânde, bunica ei știa o mulțime de lucruri și o făcuse întotdeauna pe Cassie să se simtă mai bine.

— Mi-aș fi dorit să am o fotografie cu ea, zise Cassie încet. Bunica mea.

Vrăjitoarelor nu le plăcea să fie fotografiate, deci nu exista nicio poză de-a ei.

— Era o bătrână doamnă cât se poate de simpatică, zise Deborah, aruncându-și geanta uriașă pe umăr, luând și o cutie de carton plină de cărți și de CD-uri. Vrei să mai iei și altceva?

Cassie se uită prin cameră. Da, totul, se gândi ea. Mai voia baldachinul ei cu patru coloane și draperii de un roz prăfuit, fotoliile îmbrăcate în damasc și dulapul masiv din mahon – exact culoarea asta o aveau ochii lui Nick.

— Dulapul acesta cu sertare este în stil *bombé*, îi spuse lui Deborah. A fost făcut aici, în Massachusetts, este singurul loc din colonii în care se produce mobilier în acest stil.

— Mda, știu, răspuse Deborah, neimpresionată. Casa e plină de astfel de obiecte. Cântărește o tonă, așa că nu-l poți lua cu tine. Vrei să iei combina stereo sau altceva?

— Nu, pot s-o folosesc pe-a Dianeii, răspuse Cassie tristă.

Se simțea de parcă-și lăsa întreaga viață în urmă. Dar nu mă mut decât puțin mai încolo, pe aceeași stradă, își reaminti ei sieși când Deborah plecă.

— Cassie, dacă vrei să trecem s-o vezi pe mama ta în această după-amiază, e-n regulă pentru strămătușa Constance, zise Melanie, apărând în cadrul ușii. Oricând, înainte de cină.

Cassie clătină din cap, simțind un junghi în piept. Mama ei, Desigur, mama ei va fi bine; strămătușa lui Melanie dorea să aibă grijă de ea și era mai bine pentru mama ei să stea acasă la Melanie decât să fie dusă...în altă parte. Într-o instituție – orice însemna aceasta. Dacă doctorii o vedeau, ar fi hotărât s-o trimită într-o instituție sau la un spital. Dar ea nu avea ce să caute acolo, avea să se facă bine. Avea nevoie de un pic de odihnă, asta era tot.

— Mulțumesc, Melanie, spuse ea. O să trec după ce terminăm cu mutarea. Mătușa ta e drăguță că are grijă de ea.

— Pentru strămătușa Constance nu e o problemă de amabilitate, ci de datorie, preciză Melanie, întorcându-se să plece. Strămătușa Constance consideră că trebuie să ne facem datoria.

Așa cred și eu, cugetă Cassie, oprindu-se să ia un morman de

haine de pe pat. Așa cred și eu.

— Tocmai mi-am adus aminte de ceva – cobor într-o secundă, zise ea.

Lucrul de care-și adusese aminte era hematitul care i se potrivea perfect în palmă; deschise cutia de bijuterii de pe măsuța de toaletă și... se crispă. Căută agitată cu degetele printre obiectele din cutie, dar degeaba.

Bucata de hematit dispăruse.

De panică, i se puse un nod în gât. Tot *avusese de gând* să facă ceva cu piatra, dar acum, că n-o mai avea, înțelese cât de periculoasă era.

De data asta, își spuse sieși, n-o să ții secret, n-o să-ți faci griji și n-o să te-agiți de una singură în legătură cu asta. De data asta, vei face ceea ce trebuia să faci încă de la început, adică trebuie să-i spui Dianei.

Cassie coborî pe scară. Diana și Laurel erau în grădina de ierburi, salvând lucruri despre care Laurel credea că ar fi putut să fie folositoare. Cassie își îndreptă umerii.

— Diana, zise ea, vreau să-ți spun ceva.

Ochii verzi ai Dianei se măriră când Cassie îi povesti despre hematit, cum îl găsisese și cum îl păstrase în secret. Nimeni nu știuse de el, cu excepția lui Deborah... și a lui Faye.

— Iar acum a dispărut, spuse Cassie. Nu cred că e de bun augur.

— Nu, răspunse Diana fără grabă. Sunt sigură că nu Cassie, nu înțelegi? Când ai purtat hematitul cu tine, te-a afectat. Te-a influențat să faci anumite lucruri... îl aveai la tine și la balul de Halloween, când ai încercat să-l faci pe Adam să te sărute?

— Eu... da! Cassie simți cum se îmbujorează Dar, Diana... mi-aș dori să pot spune că hematitul m-a influențat să fac asta, dar *nu* a fost așa. Eu am făcut-o. Îmi doream.

— Poate că da, dar pun pariu că și înainte ți-ai fi dorit asta, dar în realitate n-ai făcut-o. E posibil ca hematitul să nu te determine să faci anumite lucruri împotriva voinței tale, însă te ajută să dobândești mai ușor lucruri pe care în mod normal nu le-ai dobândi.

— Ca onixul. Lasă-te în voia sinelui tău întunecat, șopti Cassie.

— Da, zise Diana.

Trebuie că este la unul dintre noi; unul din Cerc, spuse Cassie. Pentru că azi-dimineață l-am pus în cutie și nimeni n-a fost la mine acasă azi. Dar *care* dintre ai noștri să-l fi luat?

Diana clătină din cap. Laurel făcu o grimasă.

— Eu nu m-am mișcat de lângă plante, zise ea. Ele sunt mai în siguranță atâta vreme cât le acorzi respect și știi ce faci. Ele nu te influențează.

La propunerea Diane, cele trei căutară din nou în camera lui Cassie. Dar hematitul nu era de găsit.

Cassie se duse la școală joi. Era ciudat să stea la orele scriere în timp ce viața continua în jurul ei ca de obicei. Toți acești oameni – elevii care numărau zilele până la vacanța de Ziua Recunoștinței, profesorii care predau, directorul adjunct care patrula pe holuri și arăta îngrijorat – habar n-aveau că în comunitatea lor ceva umbla liber, așteptând pur și simplu să lovească din nou. Desigur, nici Cassie nu știa exact despre ce era vorba. Ce formă avea să ia John cel Negru de data asta? Cum va arăta când ea îl va vedea data viitoare? Dar știa că va fi ceva periculos.

Faye nu-și făcu apariția la cursul de engleză. Cassie fu nevoită să rămână după oră să-i explice domnului Humhries de ce lipsise în ultimele două zile. Se arătă înțelegător și-i spuse să acorde mai mult timp temelor pentru acasă, dar era greu să scapi de el. Cassie era deja în întârziere la ora de algebră când se grăbi să ajungă în baia de la etajul al treilea. Dar odată intrată într-o cabină auzi voci afară, care o făcură să înghețe și să uite de oră.

Se purta o conversație care, în mod evident, avea loc de ceva vreme.

— După care se presupune că trebuia să se întoarcă în California, spunea una dintre persoane.

Cassie îi auzise glasul de mult prea multe ori ca să nu-l recunoască. Portia.

— Dar este limpede că a fost o minciună, dacă este aceeași Cassie pe care o cunosc eu, continuă Portia.

— Cum zici că arată? întrebă cealaltă persoană.

O voce stridentă, arțăgoasă. Cassie o recunoscuse Sally Waltman.

— O, e complet ne semnificativă. E absolut mediocră, de

înălțime medie, puțin mai înaltă decât tine...

Se auzi cum Sally își drege glasul.

— Nu că tu ai fi scundă, desigur. Ești... *petite*. În orice caz, are o construcție destul de zveltă și tot ce este legat de ea este obișnuit: păr șaten obișnuit, o față mică obișnuită, haine obișnuite... *nimic* deosebit. Per total, este nespus de banală...

— Atunci, nu-i aceeași Cassie, o întrerupse Sally brusc. Cea pe care-o știu eu îi făcuse pe toți tipii să umble după ea cu limba scoasă la bal. Inclusiv pe iubitul *meu* – și uite în ce stare l-a adus. Poate că la început pare obișnuită, dar are tot soiul de culori în păr; se schimbă în funcție de lumină. Vorbesc serios. Și sunt sigură că joacă teatru, dar pare fragilă și dulce, este exact genul după care toți băieții mor ca să-i poarte de grijă – *după care* începe să le dea ordine. Iar cu chestia asta se scoate, probabil pentru că face ochii mari și se preface că se consideră o inadaptată. Genul banal de „O, nu sunt decât fata de alături, dar o să fac *tot ce-mi stă în putință*” – pe care toți îl acceptă cu bucurie.

Cassie deschise gura, indignată, apoi o închise la loc.

— Și are niște ochi de-ți vine să omori pentru ei, continuă Sally cu amărăciune. Nu atât pentru culoarea lor – sunt un soi de albastru-cenușiu —, cât pentru că-s așa de mari și, *sincer*, sunt dezgustători. Întotdeauna arată de parc-ar fi plini de lacrimi care-s gata să se reverse. Îi fac pe băieți să-nnebunească.

— *Este* aceeași tipă, confirmă Portia. Doar că atunci când am cunoscut-o eu nu se umfla atâta-n pene. Atunci își știa locul.

— Ei bine, acum locul ei este în cea mai populară gașcă din școală. Toți se cred atât de minunați! Cred că pot face orice. Inclusiv să omoare oameni.

— Ei bine, n-o să mai fie așa, zise Portia cu satisfacție. Lucrurile de pe-aici se vor schimba radical – în bine. Să știi că sunt *bucuroasă* că mama a hotărât să ne mutăm aici după divorț. Am crezut că va fi îngrozitor, dar se dovedește că e cum nu se poate mai bine.

Cassie era atentă să rămână nemișcată. Așa că Sally și Portia continuă. Acum ar fi fost bine să fie atât de îndatoritoare, încât să vorbească un pic despre planurile lor...

Dar zgomotul făcut de apa care curgea acoperi următoarele câteva fraze, după care Cassie o auzi pe Sally spunând:

— Mai bine m-aș duce la ora de analiză matematică. Vrei să ne întâlnim la prânz?

— Da, și cred că ar trebui să vii la mine în vacanța de Ziua Recunoștinței, spuse Portia. Cred c-o să-ți placă de frații mei.

Cassie era înconjurată protector de membrii Cercului. Era sâmbătă, iar înmormântarea se apropia de final.

Nu erau în vechiul loc de morminte, cel care fusese „vandalizat” (aceasta era povestea oficială) în noaptea în care murise bunica ei. Era cimitirul modern în care fusese îngropată Kori. Modern, în sensul pe care-l avea în New Salem, însemna că cele mai vechi morminte datau din anii 1800. Cassie se întreba de ce părinții uciși de John cel Negru în 1976 nu fuseseră îngropați aici. Poate că cineva considerase că vechiul cimitir fusese mai potrivit.

Oamenii veneau la ea să-i spună cât de rău le părea, întrebând-o ce mai face mama ei. Povestea oficială despre mama ei era că se afla în stare de șoc după moartea bunicii lui Cassie și că era prea bolnavă ca să poată veni. Cassie le spuse că mama ei avea să fie bine.

Apăruse și Faye, spre surpriza lui Cassie. Rochia ei de dantelă neagră era frumoasă, poate doar un pic prea strâmtă ca să fie potrivită pentru o înmormântare. Buzele și unghiile roșii erau singurele pete de culoare din înfățișarea ei.

— Îmi pare atât de rău! se auzi o voce familiară, rece, iar Cassie își ridică ochii și o văzu pe Portia.

Sally era chiar în spatele ei; cele două păreau nedespărțite zilele astea.

— Ce surpriză să te văd aici, adăugă Portia, fixând-o pe Cassie cu ochii ei de culoarea alunei.

Cassie își aducea aminte de ei; parc-ar fi ochi de șarpe, se gândi ea. Păreau să aibă un efect hipnotic, iar Cassie simți că zdrobitorul sentiment de neputință începea să scadă în intensitate.

Ea se luptă cu el și încercă să vorbească, dar Portia continuă:

— Nu mi-am dat seama că mai ai pe cineva din familie aici. Dar poate că acum, când nu mai ai pe nimeni în aceste locuri, o să te întorci în California...?

— Nu, rămân aici.

Spre propria-i frustrare, Cassie nu găsi altceva de spus. Fără îndoială că diseară va da replici de o înțelepciune devastatoare.

Dar nu era singură în New Salem. Adam zise:

— Cassie încă are familia aici, după care se mută de partea lui Cassie.

— Mda... cu toții suntem frați. Probabil că toata viața vom fi legați, spuse Chris, venind de cealaltă parte a lui Cassie.

O privea fix pe Portia cu ochii lui ciudați, albaștri-verzui. Doug i se alătură, rânjind cât putea el de răutăcios.

Portia clipi de uluială. Cassie uitase cum arătau frații Henderson în ochii oamenilor care nu-i cunoșteau.

Dar Portia își reveni imediat.

— Așa e... se spune că toți oamenii sunt înrudiți. Ei bine, poate că într-o zi, curând, vă veți întâlni și cu familia *mea*.

Se uită la Adam:

— Sunt sigură că le va face plăcere alor mei.

Se întoarse pe călcâie și se îndepărtă.

Cassie și Adam schimbară o privire scurtă, dar până ca vreunul dintre ei să apuce să spună ceva, domnul Humphries se apropie:

— A fost o slujbă frumoasă, îi zise el lui Cassie. Îi vom simți cu toții lipsa bunicii tale.

— Mulțumesc, răspuse Cassie.

Reuși să-i zâmbescă; îi plăcea de domnul Humphries, cu barba lui îngrijită, încărunțită, și cu ochii plini de compasiune, în spatele ochelarilor cu rame de aur.

— Sunteți amabil că ați venit, mai zise Cassie.

— Sper că în curând mama ta se va simți mai bine, continuă domnul Humphries, după care plecă.

Doamna Lanning, profesoara de istorie americană a lui Cassie se apropie să-i vorbească, dar Cassie avea atenția îndreptată către domnul Humphries. Un bărbat înalt, cu părul închis la culoare, i se alăturase, și Cassie auzi zumzetul vocii sale grave, urmat de vocea domnului Humphries, mai subțire, cu inflexiuni.

...să mă prezentați? spunea bărbatul sumbru.

— Cum să nu? Desigur, îi răspuse domnul Humphries.

Se întoarse înapoi spre Cassie, însoțit de bărbatul sumbru:

— Cassie, m-am gândit că poate-ai vrea să-l cunoști pe noul nostru director, domnul Jack Brunswick. E dornic să-și cunoască

elevii cât mai curând posibil.

— Așa este, confirmă bărbatul înalt, cu voce gravă, plăcută.

Se întinse spre Cassie și îi strânse ferm mâna. Palma lui era mare și puternică. Ea se uită în jos spre mâna lui, în timp ce dădea să deschidă gura ca să spună ceva politicos, dar înghețată, paralizată, simțind cum inima îi bubuia ca un ciocan mecanic, iar sângele-i năvăli în obraji.

— Nu cred că se simte bine... probabil că a fost o zi lungă, spuse doamna Lanning, dar vocea ei părea să fie departe.

O prinse pe Cassie de braț.

Dar Cassie nu reușea să dea drumul mâinii cu degete puternice, solide, a bărbatului sumbru. Tot ce mai vedea era inelul cu pecete de pe degetul lui arătător, pe care era gravat un simbol care-i amintea de inscripțiile de pe brățara Dianei – acum, brățara lui Faye. Piatra inelului era neagră, cu reflexe, cu un luciu metalic. Semăna cu hematitul, dar Cassie știa că nu era hematit. Era magnetit.

Apoi, într-un târziu, Cassie își ridică privirea spre noul director și văzu chipul pe care-l zărise la ceremonia craniului din garajul Dianei. Chipul care alerga spre ea, mai repede, și mai repede, mai mare, și mai mare, încercând să scape din craniul de cristal. O față rece, crudă. Pentru o clipă, i se păru că vede craniul de cristal suprapus pe fața directorului, structura sa osoasă văzându-se clar. Orbitele ochilor, dinții rânjiți...

Cassie se clătină pe picioare. Doamna Lanning încercă s-o sprijine; auzea vocea alarmată a lui Adam, apoi pe a Dianei. Dar nu putea să vadă nimic, cu excepția ochilor întunecoși ai noului director. Erau ca niște roci vulcanice sticloase, ca oceanul în miez de noapte, ca magnetitul. O înghițeau...

Cassie. Vocea era în mintea ei.

Întunericul amețitor o cuprinse și leșină.

Întuneric. Se afla pe un vas – nu, nu se afla pe un vas. Lupta, lupta în apă rece. Cassie încerca disperată să iasă, se străduia să iasă la suprafață. Nu putea să vadă...

— Fii calmă! Ești în siguranță! Cassie, e-n regulă.

Privirea i se limpezi. Se afla în livingul Dianei, întinsă pe canapea. Era întuneric deoarece perdelele erau trase peste ferestre, iar lămpile erau stinse. Diana era aplecată deasupra ei,

iar părul ei lung, ca o cascadă argintie, cădea precum un scut între Cassie și lume.

— Diana!

Cassie se agăță de mâna ei.

— E-n regulă! Ești bine. Ești bine.

Cassie răsuflă ușurată, se lungi pe canapea, privirea i se intersectă cu a Diane.

— Jack Brunswick este John cel Negru.

Era o afirmație fermă.

— Știu, spuse Diana cu înverșunare. După ce ai leșinat, i-am văzut cu toții inelul. Nu cred că se aștepta din partea noastră să-l recunoaștem atât de repede.

— Ce s-a întâmplat? Ce a făcut?

Cassie își imagina că fusese haos la cimitir.

— Nu cine știe ce. În timp ce te duceam pe tine la mașina mea, el a plecat. Adam și Deborah s-au dus după el, fără să fie văzuți. Vor încerca să-l urmărească în continuare. Nimeni altcineva – niciunul dintre adulți – nu și-a dat seama de faptul că ar fi fost ceva în neregulă. Au crezut pur și simplu că erai epuizată. Domnul Humphries a spus că poate-ar fi mai bine să nu mergi la școală câteva zile.

— Poate-ar fi mai bine pentru toți, șopti Cassie.

Capul i se învârtea. John cel Negru conducea școala. Oare ce Dumnezeu plănuia?

— Zici că Adam s-a dus după el? Întrebă ea, iar Diana clătină din cap.

Cassie tresări de neliniște... și de frustrare. Ar fi vrut ca Adam să fie *aici*, să poată vorbi cu el. Avea nevoie de el...

— Hei, totul e-n regulă?

Chris și Doug stăteau în pragul ușii, de parcă dincolo era un budoar al doamnelor în care ei nu aveau permisiunea să intre.

— E-n regulă, zise Diana.

— Ești sigură, Cassie? Întrebă Chris, îndrăznind să pășească înăuntru.

Cassie dădu vag din cap, apoi, dintr-odată, își aminti de cuvintele spuse de Sally la baie. *Este exact genul după care toți băieții mor ca să-i poarte de grijă.* Asta cu siguranță nu era adevărat... nu-i așa? Sally deformase totul; înțelesese totul greșit.

— Hei, voi doi, e o prăjitură cu ciocolată în frigider, le zise Diana celor doi frați. Toată lumea din împrejurimi aruncă mâncarea, iar noi trebuie să-i ajutăm și s-o mâncăm.

Cassie se gândi că era ciudat faptul că Diana o lăsa acolo, singură, apoi văzu că Doug și Chris nu erau singuri. Nick stătea afară, în hol, în dreptul livingului. Când Diana îi conduse afară pe frații Henderson, el intră, mergând încet.

— O, bună, Nick, zise Cassie.

El o privi zâmbindu-i ciudat, scurt, după care se așeză pe brațul canapelei. Obișnuita lui mască de piatră dispăruse azi. În camera întunecoasă, Cassie se gândi că el arăta puțin obosit, puțin trist, dar poate că era doar închipuirea ei.

— Ce mai faci? o întrebă el. Ne-ai speriat un moment, acolo.

Nick speriat? Lui Cassie nu-i venea să creadă.

— Acum sunt bine, răspunse ea, după care încercă să se gândească la alt subiect de conversație. La fel era și cu Portia: când chiar avea nevoie, lui Cassie nu-i funcționa mintea.

Se așternu liniștea. Nick se uita la spiralele și florile de pe tapițeria canapelei.

— Cassie, zise el într-un târziu. Chiar voiam să vorbesc cu tine.

— Oh, da? zise Cassie încet. Se simțea foarte ciudat; îi era cald și era stânjenită, și în același timp era slăbită. N-ar fi vrut ca Nick să continue... dar o altă parte din ea voia.

— Îmi dau seama că ăsta nu este chiar momentul cel mai potrivit, zise el ironic, mutându-și privirea spre tapetul de pe perete. Dar după felul în care merg lucrurile, e posibil să murim cu toții înainte ca momentul cel mai bun să apară.

Cassie deschise gura, dar nu reuși să scoată niciun sunet, iar Nick continua, fără pauză, inevitabil, cu voce joasă, dar care se auzea perfect:

— Știu că tu și Conant ați fost destul de legați unul de celălalt, zise el. Și știu că te-ai gândit mult la el. Îmi dau seama că ar fi foarte greu să-l înlocuiesc, dar, cum spuneam, după felul în care merg lucrurile, ar fi o prostie să aștept momentul perfect.

Deodată, el o privi direct, iar Cassie văzu în ochii lui de culoarea mahonului ceva ce nu mai văzuse niciodată până atunci.

— Așadar, Cassie, ce crezi despre asta? întrebă Nick. Despre noi doi?

5

Cassie deschise gura să vorbească, dar Nick continuă.

— Să știi că prima dată când te-am văzut am crezut că ești doar o persoană obișnuită, spuse el. Apoi am început să remarc diverse lucruri la tine – părul, gura. Felul în care continuai să lupti, deși erai speriată. În noaptea aceea în care Lovejoy a fost omorât, erai speriată de moarte, dar ai fost cea care ne-ai sugerat să căutăm energia întunecată, iar când ne-am dus la locul în care era îngropată, tu și Deborah ne-ați urmat. Și ați rămas cu noi, adăugă el.

Cassie simți că, drept răspuns, un zâmbet era pe cale să-i apară pe buze; și-l reprimă rapid.

— Nick, eu...

— Nu spune nimic încă. Vreau să știi că... mă simt prost pentru felul în care te-am tratat când ai venit să mă inviți la dans.

Maxilarele îi erau încordate și continua să se uite stăruitor la florile de pe tapițeria canapelei.

— Nu știi de ce am făcut-o – cred că pur și simplu aveam o dispoziție proastă, explică el. O am de o vreme atât de îndelungată, încât cred că nici nu m-am mai gândit la ea. Nick inspiră adânc înainte de a continua. Vezi tu? Nu mi-a plăcut niciodată să locuiesc cu părinții lui Deb; am avut întotdeauna senzația că le *datorez* ceva. M-au făcut dintotdeauna să mă simt prost, cred. De parcă mama și tata greșiseră cumva, lăsându-se uciși de un uragan, pentru ca propriul lor copil să fie lăsat pe capul altcuiva. Lucrul ăsta m-a făcut să-i urăsc la fel și pe unchiul și mătușa mea.

Nick se opri și clătină din cap, gânditor.

— Da, mai ales pe mătușa Grace. Vorbește tot timpul despre tatăl meu, întruna, întruna, despre cât de nechibzuit era, cât de indiferent la ce lăsa în urma lui, porcării de-astea. Mi-e silă. Nu mi-am închipuit niciodată că face asta pentru că i-ar fi fost dor de el.

Cassie era fascinată.

— De-asta nu-ți place magia?

Spusese asta la nimereală, dar el se uită la ea uluit.

— Nu știu... presupun că are o oarecare legătură cu asta. Nu-

mi plăcea de ceilalți din sabat pentru că simțeam că aveau cu toții o situație mai bună decât a mea. Toți au măcar un bunic, iar eu nu-i am decât pe părinții mei care au murit și care au eșuat. Și cu toții erau atât de veseli... ca de pildă Conant. El...

Nick se opri și-i aruncă o privire lui Cassie:

— Ei bine, poate că e mai bine să vorbesc mai puțin despre el. Oricum, măcar acum știu adevărul. Părinții mei nu au eșuat, iar dacă eu voi fi cel care o va da în bară, nu pot să-i mai învinovățesc pe ei. Voi putea da vina pe o singură persoană: pe mine. Așa că îmi pare rău pentru felul în care m-am purtat.

— Nick, e-n regulă. Ai dansat cu mine.

— Da, după ce te-ai întors și m-ai mai invitat o dată. A fost nevoie de curaj. Și după ce te-am luat, am mers la numărul treisprezece și ai fost rănită. Lui Nick, colțurile buzelor i se lăsară în jos. N-am putut să fac nimic, Conant este cel care te-a salvat.

Amintirea ca prin ceață a ceremoniei de Halloween, forma întunecoasă care se ridicase deasupra focului de Samhain îi trecură rapid prin minte lui Cassie. Le alungă, simțind cum panica îi încolțea în suflet. Nu voia să se gândească acum la John cel Negru – și deși figura lui îi apărea ca prin fum, era mult mai înspăimântătoare decât atunci când îl vedea ca pe un om. Ochii lui...

— Cassie. Nick o prinse de încheietura mâinii, cu degetele lui puternice. E-n regulă. Ești în siguranță.

Cassie inspiră adânc și clătină din cap, atenția sa revenind la încăperea întunecoasă.

— Mulțumesc, șopti ea.

Se simțea bine cu mâna lui Nick pe brațul ei: avea degetele calde și o strângere fermă. O echilibra. Și, Dumnezeuule, de-atâta vreme avea nevoie de cineva care s-o sprijine... își aduse aminte cum stătea în mașina lui Adam, arzând de nevoie de a-l ține în brațe, de a fi ținută în brațe. Și știind că asta nu era posibil, că nu va fi niciodată posibil. Cassie simțea aceeași nevoie acum, iar pe Adam îl pierduse pentru totdeauna. Cât timp trebuia să mai trăiască având această senzație de gol?

— Știu, zise Nick cu voce joasă, că acum nu mă iubești. Știu că eu nu sunt ca el. Dar, Cassie, te plac. Te plac foarte mult, mai mult decât mi-a plăcut vreodată de oricare altă fată. Ești atât de bună cu oamenii, nu ești aspră, dar știu că în interiorul tău ești la

fel de dură precum Deb. La fel de dură ca mine, probabil.

Râse scurt. Continuă:

— Nu le-ai purtat dușmănie celor din Cerc, indiferent cum te-au tratat la început. Deb chiar a fost surprinsă de asta. Iar în cele din urmă i-ai făcut pe toți să te respecte. Frații Henderson n-au mai simpatizat niciodată până acum vreo fată, dar acum nu știu dacă mai e așa. Cred că vor să-ți confecționeze o bombă de jucărie de Crăciun.

Cassie nu se putu abține să nu râdă cu el.

— Ei bine, cred că e și asta o modalitate de a scăpa de o problemă.

— Chiar și Faye te respectă, continuă Nick. Altminteri nu s-ar strădui atâta să te distrugă. Uite ce e, Cassie, nu pot explica ce e cu tine – ești bună, dar ești dură. Înțelegeți tu. Și ai cei mai frumoși ochi pe care i-am văzut vreodată.

Cassie simți că i se ridică sângele în obraji. Simțea cum el o privește, iar acum ea era cea obligată să studieze tapetul de pe pereți. Cu fiecare clipă, senzația stranie de căldură din ea devenea tot mai puternică.

Se gândi la prima săptămână de școală, când Deborah și frații Henderson o tachinaseră și se jucaseră de-a măgarul între oi cu rucsacul ei – când, deodată, în câmpul ei vizual se ivise o mână maronie și prinsese rucsacul, venindu-i astfel în ajutor. Nick. Și cât de drăguț fusese în camera boilerului, când ea găsisese cadavrul lui Jeffrey, cum o strânsese în brațe și-i spusese:

— Gata, gata...

Îi simțise brațele solide și o făcuseră să se simtă mai bine. Nick nu se lăsa intimidat de nimic. Îi plăcea de el.

Dar să-l placă nu era suficient.

Cassie se trezi clătinând din cap.

— Nick, îmi pare atât de rău! Nu pot să-ți dau speranțe că...

— Ți-am spus că știu că nu mă iubești. Dar dacă ai fi dispusă să încerci... voi fi oricând aproape de tine dacă vei avea nevoie de cineva. Am putea să ne distrăm, adăugă el în șoaptă, mai încet decât îl auzise vreodată pe Nick vorbind. Să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt.

Cassie se gândi cât de supărată fusese cu ceva timp în urmă când Adam nu venise la Diana. Nu avea dreptul să-i ceară lui Adam așa ceva în plus, ar fi fost periculos. *Voi fi oricând aproape*

de tine dacă vei avea nevoie de cineva. De unde știa Nick cât de important era acest lucru pentru ea?

Își ridică privirea spre el și, cu o voce pe care de-abia și-o auzea ea însăși, spuse:

— OK.

Ochii de culoarea mahunului se măriră un pic de surprindere – ceea ce pentru Nick avea, în mod normal, semnificația trecerii de la o expresie obișnuită la una de uimire. Un zâmbet de mirare îi făcu buzele să se curbeze ușor. Părea atât de fericit că ea acceptase! De ce nu putea Cassie să reziste să nu-i întoarcă zâmbetul?

— Nu credeam că vei fi de acord, zise el, încă uluit.

Cassie râse, dar roși puternic.

— Așadar, de ce m-ai întrebat?

— Mi-am închipuit că merită să te întreb, chiar dacă mi-ai fi spus să nu te mai deranjez.

— Nick! Cassie se simțea oarecum ciudat. Nu ți-aș spune niciodată că mă deranjezi. Ești... ei bine, ești cu adevărat o persoană deosebită.

Nu știa cum să spună ce gândea, iar cuvintele oricum i se opreau în gât. Vederea i se încețoșa, ochii-i înotau în lacrimi. Clipea ca să și-o limpezească și simți cum lacrimile-i curg. Apoi, Nick se apropie de ea și, fără ca ea să-și dea seama cum, se trezi în brațele lui, plângând pe umărul lui. Nimic nu mai fusese vreodată atât de liniștitor, ca acel umăr îmbrăcat în lână cenușie. Își trase nasul și simți cum el își apropie obrazul de părul ei.

— Hai să-ncercăm pentru un timp, spuse el încet.

Iar Cassie îl aprobă clătinând din cap, odihnindu-se în continuare în brațele lui.

Se lăsase întunericul când ea-l conduse pe Nick la ușa din față. Diana era la etaj; Chris și Doug pleaseră cu mult timp în urmă. Cassie nu se simțea stăpână pe ea și era stânjenită, când bătu la ușa Dianei.

— Intră, zise Diana, iar Cassie păși înăuntru, aducându-și aminte cum bătuse prima dată la acea ușă și intrase în camera aceea, în ziua în care Diana o salvase de Faye, din clădirea de știință.

Atunci, Diana se așezase pe scaunul de la fereastră,

înconjurată de mulțimea de curcubeie arcuite. Acum, Diana stătea la birou, cu un munte de hârtii în față.

— Ce s-a întâmplat? zise, întorcându-se spre ea.

Cassie își simțea obrajii arzând.

— Eu... Noi... am hotărât să încercăm. Să fim... în fine, un fel de... vreau să spun, să fim împreună.

Diana întredeschise buzele. Privi în ochii lui Cassie de parcă ar fi căutat ceva în ei.

— *Poftim?* spuse ea, după care-și dădu seama că întrebarea îi scăpase.

Se uită din nou îndelung la Cassie.

— Înțeleg, spuse, încet.

— Nu te superi? zise Cassie încercând să înțeleagă ce se petrecea în spatele acelor ochi verzi precum smaraldele

— Să mă supăr? Cum aş putea să mă supăr pe tine? Doar că sunt... surprinsă, asta-i tot. Dar nu-ți face griji. Nick e un tip drăguț și știi că n-o să-l rănești. Știi cât este de deosebit.

Cassie clătină din cap, însă era uimită să audă propriile-i cuvinte rostite de Diana. Nu știa că *Diana* știa.

— Nu, cred că e un lucru bun, zise Diana ferm, împingând la o parte hârtiile.

Cassie oftă, ușurată. Apoi se uită la hârtiile pe care Diana le examina atunci când intrase ea. Erau vechi și îngălbenite, acoperite de un scris mare, cu cerneală neagră, dispus pe coloane. Literele aveau un fel de ornamente ciudate, iar Cassie mai putea vedea și niște semne de punctuație, însă cuvintele erau lizibile.

— Ce sunt astea?

— Hârtiile personale ale lui John cel Negru. Scrisori și alte chestii... le-am adunat pe toate când am început să căutăm Instrumentele Supreme. Mă uitam prin ele ca să văd dacă nu găsesc vreo breșă pe care s-o folosim împotriva lui, să-l învingem. De-aici am aflat unde să căutăm craniul de cristal prima dată; i-a scris o epistolă despre asta unuia dintre strămoșii lui Sean, iar noi am găsit-o în mansarda lui Sean. Nu spunea exact locul de pe insulă, desigur, dar dădea câteva indicii.

— N-am crezut că avea suficientă încredere în cineva încât să-i dezvăluie indiciile.

— Nu avea. După câte se pare, plănuia să se întoarcă și să ia

craniul, fie ca să-l folosească, fie ca să-l pună într-un loc în care să fie mai în siguranță, însă a murit înainte de a putea s-o facă.

— S-a înecat, murmură Cassie, întorcând pe verso între degete o foaie de hârtie mică, pătrată.

Pe ea scria: *Colonia Massachusetts-Bay, 8 dolari*. Mare surpriză, erau bani, bani de la 1600.

— Ai mai spus asta, zise Diana privind-o gânditoare pe Cassie. M-am întrebat atunci de unde știi.

— Poftim? Oh, cred că unul dintre voi mi-a spus, încercă să-și aducă aminte Cassie. Poate Melanie.

— Melanie n-ar fi avut cum să-ți spună. Niciunul dintre noi n-avea cum să-ți spună, Cassie, pentru că noi nu am știut niciodată așa ceva. Tu ești prima persoană care sugerează că a murit pe mare.

— Dar...

Derutată, Cassie se concentră, încercând să-și amintească de unde-i venise această idee. Dar atunci de unde... Brusc, își dădu seama:

— În visele mele, șopti ea, așezându-se pe pat. Oh, Diana, el mi-a apărut în vis. *Am visat* despre înec, despre faptul că mă aflu pe vas în timp ce se scufunda. Dar nu eram eu, era el. Era John cel Negru.

— Cassie! zise Diana și veni să se așeze pe pat, lângă ea. Ești sigură că era el?

— *Da*. Pentru că s-a întâmplat din nou azi, când l-am văzut la cimitir. M-am uitat în ochii lui, după care am simțit că mă prăbușesc. Că mă înec. Era apă sărată pretutindeni în jurul meu. Îmi simțeam gustul.

Cassie tremura, iar Diana o cuprinse de umeri.

— Nu te mai gândi la asta!

— Sunt bine, șopti Cassie. Dar de ce mă face el să trec prin asta? De ce îmi strecoară aceste lucruri în minte? Încearcă să mă omoare?

— Nu știu, zise Diana, cu voce tremurătoare. Cassie, ți-am mai spus și până acum, nu trebuie să stai aici...

— Ba *trebuie*, totuși.

Cassie se gândi la bunica sa, iar cuvintele ei îi răsunau în minte. *Nu e nimic înfricoșător în întuneric dacă îl înfrunți*.

Oceanul era întunecat, întunecat precum adâncul apei în miez

de noapte, și rece precum hematitul. Dar pot să mă confrunt cu el, cugetă Cassie. Refuz să mă tem de el. Refuz. Alungă frica și, treptat, simți că tremuratul din interiorul ei încetează.

Familia mea are vederea și puterea, se gândi ea. Vreau să folosesc această putere ca să-l întâlnesc. Ca să-l înfrunt.

Se îndepărtă de Diana.

— Cred că ideea pe care ai avut-o în seara asta este corectă, zise, arătând din cap către hârtiile de pe birou. Treci prin toate astea și prin Cartea Umbrelor a ta, iar eu voi continua să trec prin a mea.

Se uită către scaunul de la fereastră, unde cartea îmbrăcată în piele roșie stătea alături de un morman de *Post-it*-uri multicolore, carioci și markere.

— Ai găsit ceva interesant până acum? o întrebă Diana, în timp ce Cassie se așeza pe scaunul de la fereastră, punându-și cartea în poală.

— Nimic despre John cel Negru. La început, vrăjile par să fie la fel ca ale tale. Dar totul este interesant, și cine știe ce anume urmează să se transforme în ceva interesant, în cele din urmă, zise Cassie.

Era hotărâtă să cunoască foarte bine toate tipurile de vrăji și de amulete din carte, să afle cât mai multe lucruri despre ele și, în cele din urmă, să afle de unde poate să mai adune restul informațiilor despre ele. Totuși, era un proiect pentru care i-ar fi trebuit ani de zile, iar ei nu aveau la dispoziție ani de zile.

— Diana, cred că ar fi cel mai bine să stăm de vorbă cu bătrânele doamne din oraș – curând. Înainte... ei bine, înainte de a se întâmpla ceva care să *ne împiedice* să mai vorbim cu ele.

Ochii i se intersectară cu ai Dianeii, nemiloși.

Diana clipi, dându-și seama de înțelesul privirii lui Cassie, apoi clătină din cap.

— Ai dreptate. A ucis deja patru oameni, cel puțin. Dacă el consideră că ei sunt o amenințare... Își înghiți nodul din gât: Vom vorbi cu ei mâine. O să-i spun lui Adam când va suna – se presupune că mă va suna când el și Deborah vor fi siguri că-l pot urmări îndeaproape pe John cel Negru.

— Sper că John nu știe că e urmărit, spuse Cassie.

— Și eu sper la fel, zise încet Diana, aplecându-se din nou peste hârtii.

Întâlnirea avu loc a doua zi, pe plajă. Faye nu avu ocazia să conteste locul de întâlnire, pentru că ea nu se afla acolo.

— E cu el, spuse scurt Deborah. Am urmărit-o în dimineața asta – Adam și cu mine ne-am întors după ea aseară. S-a întâlnit cu el în aceeași cafenea în care s-au întâlnit și ieri...

— Stai puțin, stai puțin, zise Laurel. N-o lua înainte cu povestea. Despre ce cafenea e vorba?

— O să vă explic, zise Adam drept răspuns la privirea Diane. Ieri, am plecat de la cimitir și l-am urmărit pe... domnul Brunswick. Asta-i o glumă, în paranteză fie spus.

Diana aprobă clătinând din cap.

— Am obiceiul să pictez în ulei, iar Brunswick este un tip din ulei, explică ea către Cassie și restul grupului. Ulei negru.

— Foarte amuzant, zise Cassie.

Stătea alături de Nick, o nouă poziție, care o făcea să pară pe jumătate atentă la propria-i persoană. Era foarte conștientă de prezența lui, de brațul lui peste al ei. Dacă ea se mai înclina un pic spre dreapta, ar fi putut să-l atingă, iar acest lucru era plăcut.

— Mă întreb oare ce a făcut cu persoana care trebuia cu adevărat să fie directorul, mai spuse Cassie.

— Nu știu.

Adam nu se putu abține să nu observe lângă cine stătea ea, precum și expresia nouă din ochii lui Nick – cumva protectoare. Chiar în acea clipă, Cassie putea să-i vadă ochii albaștri-cenușii îndreptați spre Nick, iscodindu-l cu atenție. Nu era o privire prietenoasă.

— Nu știu cum a reușit să câștige această poziție, confirmă Adam. Nu știu nici de ce și-a dorit-o.

Adam aruncă din nou o privire spre Nick, deschise gura, însă Diana început să vorbească.

— Povestește mai departe. Continuă, Adam. Spune-ne ce s-a întâmplat când l-ai urmărit ieri.

— Hm? A, da! Ei bine, a plecat singur, într-un Cadillac cenușiu, iar noi l-am urmărit; Deborah, pe motocicletă ei, iar eu, cu jeepul. S-a dus în oraș și-a intrat la Perko's Koffee Kup — și ghiciți cine-a apărut un pic mai târziu?

— Îmbrăcată într-o rochie mini din dantelă neagră și arătând cu adevărat obraznică, preciză Deborah.

— Faye, șopti Diana, arătând de parcă-i era rău. Cum a putut?

— Nu știi, dar a făcut-o, zise Deborah. Ne-am uitat la ea pe fereastră și s-a dus în separeul lui. E un tip în carne și oase, care respiră, tot tacâmul... și bea cafea. Au stat de vorbă cam o oră. Faye țopăia și dădea din cap ca o fetiță într-un spectacol. Iar lui părea să-i placă oricum, zâmbea tot timpul la ea.

— Am așteptat până când au plecat, apoi Deb a urmărit-o pe ea, iar eu, pe el, zise Adam. A condus până la o casă de vară de pe țărm – presupun că a închiriat-o. Cred că a stat acolo toată noaptea; eu am plecat pe la unu noaptea.

— Faye unde s-a dus? o întrebă Melanie pe Deborah.

Deborah făcu o grimasă:

— Nu știi.

— De ce nu știi?

— Pentru că am pierdut-o, OK? Să alergi cu o Harley nu e tocmai greu de remarcat. Mai întâi a trecut pe culoarea roșie a semaforului și deodată a făcut o întoarcere bruscă pentru ca, în cele din urmă, s-o pierd. Ai fi vrut să fi trecut nebăgată în seamă?

— Deb, zise Cassie.

Deborah se încruntă la ea, apoi își dădu ochii peste cap și ridică din umeri.

— Oricum, în dimineața asta am așteptat-o în fața casei sale, iar ea a plecat din nou să se întâlnească cu el. De data asta au ocupat un separeu în spate, departe de fereastră. Așa că am intrat, dar nu am văzut bine ce se petrecea. Cred că ea i-a dat lui ceva, dar nu știi ce anume.

— Minunat! făcu Suzan, iar Deborah o privi cu asprime.

— Vreau să spun... e minunat că ea este... cum se numește? Este aliata lui. Mănâncă cineva gogoașa asta?

Cu un gest elegant, Suzan scutură zahărul pudră de pe ea și mușcă.

Laurel murmură ceva despre zahărul alb, cum că e mai nociv chiar și decât otrava pentru șobolani, dar nu avu puterea să spună mai mult de-atât.

— E bună, zise Suzan fără să se-nțeleagă prea clar cuvintele. Singurul lucru care-i lipsește este o umplutură cu cremă.

— Cred că ar fi mai bine să mergem să vorbim cu bătrânele doamne, zise Cassie. Vreau să spun, cu bunica lui Adam, cu bunica lui Laurel și cu strămătușa lui Melanie.

— Astăzi e o zi potrivită, rosti Melanie. În fiecare duminică după-amiază, se adună la prânz, la noi: la un fel de ceai, înțelegeți, cu sandvișuri, prăjiturile și altele asemenea.

— Corect, spuse Cassie. Obişnuia să meargă și bunica mea.

— Prăjituri? zise Suzan, părând interesată. De ce n-ai spus așa? Haideți să mergem!

— Așa este! Ba nu, stați un pic, vorbi Diana. Se uită la fiecare dintre cei din grup. Uitați, probabil că nu are sens să întreb asta, dar a luat vreunul dintre voi hematitul din camera lui Cassie?

Se holbară cu toții la ea, apoi unii la ceilalți. Toți, cu excepția lui Cassie și Laurel. Clătinară din cap negând, în timp ce pe toate chipurile se putea citi aceeași expresie de perplexitate.

— A luat cineva hematitul? întrebă Deborah. Bucata pe care ai găsit-o la numărul treisprezece?

Cassie clătină din cap în semn că da, studiindu-i cu discreție pe ceilalți membri ai Cercului. Adam era încruntat, frații Henderson arătau agitați. Melanie părea încurcată, Nick clătină ușor din cap, iar Suzan ridică din umeri.

— Nu m-am gândii că a luat-o careva dintre voi, zise Diana. Însă bănuiesc asta deoarece persoana care a luat-o nu se află aici. Este la Perko's Koffee Kup, oftă ea. Bine. Haideți să mergem la numărul patru.

Lui Cassie, casa lui Melanie îi devenise destul de familiară de când mama ei fusese dusă să locuiască acolo. Casa era în stil federal, foarte asemănătoare cu locuința bunicii ei, dar arăta mai bine. Pereții albi de lemn erau proaspăt vopsiți și tot ce se afla în casă arăta foarte bine, îngrijit. Strămătușa Constance stătea în salonul de oaspeți din față, cu bătrâna doamnă Franklin, bunica lui Adam, și cu cea a lui Laurel, bunica Quincey. Nu păru deloc să-i facă plăcere să-i vadă pe toți cei unsprezece îngrămădindu-se în ușă.

— Strămătușă Constance, putem vorbi cu dumneata?

Bătrâna o privi cu răceală, dezaprobat, pe Melanie. Era zveltă și avea o ținută regală, iar pomeții înalți o făceau să aibă aceeași frumusețea clasică precum cea a lui Melanie, i se părea lui Cassie. Părul ei încă era foarte închis la culoare, dar poate că și-l vopsea.

— Ai venit s-o vezi pe mama ta? spuse ea, când o zări pe Cassie în grup. Tocmai a adormit; nu cred deloc că ar trebui

deranjată.

— De fapt, strămătușă Constance, am venit să vorbim cu dumneata, o lămuri Melanie. Se uită la toate cele trei femei din salon: Să vorbim cu voi trei.

Strămătușă Constance se încruntă, dar femeia scundă și grăsuță de pe sofa zise:

— Oh, permite-le să intre, Connie. De ce nu? Ești și tu aici, Adam. Ce te-a făcut să ieși așa de târziu aseară, hm?

— Nu mi-am dat seama că ai observat, bunico, îi răspunse Adam.

— O, observ mai mult decât cred oamenii, chicoti doamna Franklin, luând o prăjitură și vârand-o în gură.

Părul ei cenușiu era adunat în dezordine în creștetul capului și prins cu o bentiță, iar chipul ei avea un aer aiurit care contrasta cu salonul auster, în alb și auriu. Lui Cassie îi plăcea de ea.

— Ce se întâmplă, Laurel? se auzi întrebând o voce tremurătoare, iar Cassie se uită la bunica Quincey, o femeie mică și grăsuță, cu o față ca un măr stafidit.

Era de fapt bunica lui Laurel și era atât de mică și de ușoară, încât o adiere de vânt ar fi putut s-o spulbere.

— Ei bine...

Laurel se uită la Adam, care vorbi:

— De fapt, e ceva legat de ceea ce m-a întrebat bunica. Ce-am făcut aseară când am ieșit. Și are legătură cu ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă, chiar la vremea la care noi, copiii, ne-am născut.

Strămătușă Constance era acum de-a dreptul încruntată, iar bunica Quincey își țuguiase buzele. Bătrâna doamnă Franklin chicotea, dar se uită în salon într-un fel care-o făcu pe Cassie să se întrebe dacă chiar auzeau ce spusese nepotul ei.

— Deci? Întrebă direct strămătușă Constance. Ce vrei să spui?

Adam se uită din nou la cei din Cerc – îl sprijineau cu toții și, în tăcere, îl desemnaseră purtătorul lor de cuvânt. Inspiră adânc și se întoarse spre bătrâna doamnă.

— Aseară am ieșit ca să-l urmărim pe noul nostru director de liceu, domnul Jack Brunswick, spuse el.

Numele nu suscită nicio reacție.

— Cred că-l cunoașteți sub alt nume, continuă el.

Tăcere deplină.

— Numele care pentru voi este mai cunoscut este Jack cel Negru, preciză Adam.

Liniștea se spulberă când strămătușa Constance se ridică brusc și una dintre ceștile fragile, imprimate cu crenguțe de sălcii, căzu pe podea.

— Ieși afară din casa asta! Ieși afară! îi spuse lui Adam.

6

— Mătușă Constance, oftă Melanie.

— M-ai auzit, zise femeia cu păr întunecat către Adam. Îi privi pe ceilalți din grup. Plecați cu toții de-aici! Nu-mi place genul ăsta de glume mai ales acum. Nu ați provocat destule neplăceri amestecându-vă în ceea ce nu vă privește? Biata Alexandra, în camera de oaspeți... și Maeve, de-abia îngropată. Melanie, vreau să plece cu toții!

Laurel și bunica Quincey erau amândouă foarte tulburate:

— Oh, draga mea! Oh, draga mea! spunea bunica Quincey, ridicând mâinile care-i arătau precum ghearele unei păsări.

Și:

— Oh, vă rog, doamnă Burke, se ruga de ea Laurel, aproape în lacrimi.

— Nu aveți pic de respect, niciunul dintre voi! spuse mătușa Constance, respirând cu greu.

Ochii îi străluceau de parc-ar fi avut febră.

— Tinerii nu au niciodată respect, zise bunica lui Adam, chicotind. Îmi aduc aminte când eram noi de vârsta lor, ce prostioare foloseam ca s-ajungem la... oh, Doamne!

Continuând să râdă și să clatine din cap, bunica lui Adam mai vârî în gură o prăjitură.

— Bunico, te rog, ascultă-mă. Nu e o glumă, începu Adam neajutorat, dar fără să fie ascultat.

Era prea mult zgomot; toată lumea vorbea în același timp. Acoperindu-i pe toți, strămătușa Constance continua să le ceară să plece cu toții, spunându-i lui Melanie să nu mai bage în seamă mizeria de pe podea și pur și pur și simplu să plece cu toții. Bunica Quincey vorbea agitată și făcea gesturi prin care-i îndemna să se calmeze, dar pe care toată lumea le ignora. Bătrâna doamnă Franklin zâmbea la toți, plină de bunăvoință. Diana o ruga pe mătușa lui Melanie să-i asculte, dar fără succes.

— Pentru ultima dată! strigă mătușa Constance, bătând din palme de parc-ar fi vrut să-i gonească spre ușă pe Diana și pe ceilalți membri ai grupului.

— Doamnă Burke! țipă Cassie.

Simțea că și ei îi vin lacrimile-n ochi, în timp ce Nick stătea liniștit și încerca s-o scoată afară încă de când începuseră strigătele. Cassie nu voia să plece; se gândea că pricepea ce voia să spună mătușa Constance când pomenise de amestecul copiilor acolo unde nu era treaba lor.

— Doamnă Burke, repetă ea, străduindu-se din nou să înainteze.

Se trezi chiar în fața strămătușii Constance.

— Îmi pare rău, zise Cassie și, deodată, se făcu suficientă liniște încât să-și audă propria-i voce tremurând. Mama mea este cea care se află în camera dumneavoastră de oaspeți și știți cât vă sunt de recunoscătoare pentru că aveți grijă de ea. Iar cea care de-abia a fost îngropată este bunica mea. Dar cine credeți că le-a făcut una ca asta? Nu cei din Club. Înainte de a muri, bunica mi-a spus că el plănuia de multă vreme să se întoarcă și că ea știuse dintotdeauna că el va reuși s-o facă. Este adevărat că, parțial, este vina Cercului că el s-a întors, parțial, este vina mea. Și ne pare rău, mai rău decât credeți. Dar el acum este cu adevărat aici.

Se opri o clipă, apoi adăugă aproape șoptit:

— Cu-adevărat!

Mătușa Constance respira precipitat, pe nas. Stătea mai dreaptă ca niciodată, iar buzele sale arătau ca o linie subțire și roșie pe fața sa.

— Mă tem că nu pot să cred nimic din ceea ce spuneți. Este pur și simplu im... imposibil...

Expresia de pe chipul femeii se schimbă, exprimând durere. Suspina și-și duse mâna la piept.

— Mătușă Constance, țipă Melanie alergând spre ea.

Împreună cu Adam, o așezară pe un scaun pe mătușa ei care stătea nemișcată.

— Să chem un doctor? întrebă Diana.

— Nu, zise mătușa Constance, ridicând capul. Nu-i nimic. Acum mi-e bine.

— Nu spune că nu-i nimic, Constance, se auzi o voce tremurătoare, iar Cassie o văzu pe bunica Quincey ridicându-se de pe sofa și venind să se așeze lângă scaunul mătușii Constance. Inima ta îți spune adevărul. Cred c-ar fi mai bine să-i ascultăm pe-acești copii.

Se făcu liniște; mătușa lui Melanie se uită la nepoata ei, apoi la Adam, la Cassie. Cassie se strădui să înfrunte privirea ei sfredelitoare.

Mătușa Constance închise ochii și se sprijini ușor de speteaza scaunului.

— Aveți dreptate, zise ea, fără să privească pe nimeni. Încetați cu toții și găsiți-vă câte un loc să vă așezați. Apoi puteți să-mi spuneți povestea voastră.

Așadar, în cele din urmă ne-am hotărât că e mai bine să vorbim cu voi trei, din moment ce voi sunteți cele care ați putea să vă aduceți aminte de el de când a fost aici ultima oară, zise Diana. Ne-am gândit să-i întrebăm și pe părinții noștri...

— Nu vă duceți să-i întrebați pe părinții voștri, zise mătușa Constance, fără să ezite. Se așezase și ascultase întreaga poveste, chipul devenindu-i din ce în ce mai întunecat. În cameră se simțea o spaimă pustiitoare. Nu vor înțelege, continuă ea, iar ochii ei se opriră lipsiți de expresie asupra lui Cassie, făcând-o pe aceasta din urmă să se gândească la privirea goală a mamei ei. Nu-și vor aduce aminte! Dumnezeuule, cât mi-aș fi dorit să fi putut să uit și eu...

— Ce-a fost a fost, zise bunica Quincey.

— Da, spuse strămătușa Constance, îndreptându-și spatele. Dar nu înțeleg cum credeți voi că trei femei în vârstă vă pot ajuta... împotriva *lui*.

— Ne-am gândit că poate vă aduceți aminte ceva despre el, vreo slăbiciune de-a lui; ceva care ne-ar putea fi de folos în lupta împotriva lui, zise Adam.

Mătușa Constance clătină încet din cap. Bunica Quincey se încruntă, iar pe față-i apărură sute de riduri. Bătrâna doamnă Franklin avea o expresie foarte plăcută: Cassie n-ar fi putut să spună dacă urmărea sau nu povestea.

— Dacă se poate întoarce din morți, nu poate avea prea multe slăbiciuni, suspină dureros mătușa Constance. Și s-a priceput dintotdeauna să manipuleze. Ziceți că Faye Chamberlain este de partea lui?

— Ne temem că da, spuse Adam.

— Asta-i rău. Se va folosi de ea ca să ajungă la voi, la slăbiciunile *voastre*. Îndepărtați-o din calea lui dacă puteți. Dar

cum? Mătușa Constance se concentrează, încruntându-se: Hematitul... luați-l de la ea. E foarte periculos; el îl poate folosi să ia în stăpânire mintea lui Faye.

Diana se uită la Cassie, de parcă ar fi vrut să spună *Ji-am zis eu*.

Mătușa Constance continuă:

— Și spuneți că acum craniul a dispărut? Sunteți siguri?

— A dispărut, zise Adam.

— Se pare că a explodat când Faye îl ținea în mână, chiar înainte de a o surprinde noi, zise Cassie. Oricum, ceva a explodat. Iar noi n-am găsit nicio urmă din el după aceea.

— Ei bine... nu e nicio cale să folosim acest lucru împotriva lui, atunci. Iar tu, Cassie, n-ai găsit nimic de folos în Cartea de la bunica ta?

— Încă nu. Dar nu m-am uitat prin toată, totuși, recunosc Cassie.

Mătușa Constance clătină din cap.

— Putere, ai nevoie de putere pe care s-o folosești împotriva lui. Sunteți cu toții prea tineri ca să vă luptați cu el... iar noi suntem prea bătrâne. Iar altcineva care să aibă o vârstă între a noastră și... nu sunt decât niște nebuni. Nu e nimeni pe-aici care să aibă suficientă putere.

— A existat cândva... spuse bunica Quincey cu vocea ei stridentă.

Mătușa Constance se uită la ea, iar expresia i se schimbă.

— Cândva... da, desigur.

Se întoarse către cei din Cerc:

— Dacă vechile povești sunt adevărate, a existat cândva o putere suficient de mare, încât să-l distrugă pe John cel Negru.

— Ce putere? întrebă Laurel.

Mătușa Constance reflectă la această întrebare.

— Mai exact, cum s-a-ntâmplat să găsească Adam craniul?

— N-a fost o întâmplare, zise Diana. Căuta Instrumentele Supreme.

Se opri, apoi șopti:

— Instrumentele Supreme...

— Da. Cele care au aparținut sabatului original, adevăratele vrăjitoare din Salem. Străbunele noastre care au fondat New Salem după ce vânătorii de vrăjitoare le-au alungat din Salem.

Cassie vorbi înainte de a se gândi:

— Dar, mai exact, ce sunt aceste Instrumente Supreme?

Cea care-i răspuns fu bunica Quincey:

— Simbolurile conducătoarei vrăjitoarelor, desigur Diadema, brățara și jartiera.

— Cele pe care le folosim noi sunt doar niște imitații, zise Melanie. *Sunt* doar niște simboluri. Sabatul original era foarte puternic; avea instrumente adevărate, care puteau fi folosite. Dar, mătușă Constance – se întoarse ea către mătușa ei –, chiar John cel Negru a ascuns Instrumentele. Adam le caută de ani de zile, de-aici și până la Cape Cod. Cum am putea să le găsim tocmai acum?

— Nu știu, zise femeia. Dar aici trebuie să fie o greșeală. Nu John le-a ascuns, ci sabatul original. Sabatul a ascuns Instrumentele *de el*, pentru ca el să nu fie în stare să le găsească. Sabatul știa că dacă el are puterea craniului și a Instrumentelor laolaltă, va fi invincibil. Sau cel puțin așa mi-a spus mie bunica *mea*.

— Nu puteau să ducă prea departe Instrumentele, să le ascundă, adăugă bunica Quincey. N-ar avea sens. John cel Negru era un călător, dar străbunele noastre nu erau. Ele erau pașnice, își iubeau căminul.

— Ați venit să ne cereți sfatul... ei bine, iată-l pe-al meu, zise mătușa Constance. Căutați Instrumentele Supreme. Dacă le găsiți pe toate, folosindu-le, veți avea o șansă împotriva lui.

Buzele ei arătau din nou ca o linie subțire.

— Bine, zise Adam fără grabă. Am înțeles.

Cassie expiră, încercând să nu arate că era dezamăgită. Era un sfat bun, însă ca sperase... ce sperase? O voia pe bunica ei, presupunea ea. O voia pe bunica ei, care fusese atât de înțeleaptă și care, într-un fel sau altul, o făcuse întotdeauna pe Cassie să se simtă mai puternică decât era de fapt.

— Și continuă să citești cartea pe care ți-a dat-o bunica ta! zise bunica Quincey deodată, uitându-se fix la Cassie.

Aceasta din urmă clătină din cap, iar pe chipul rid. Îi al bătrânei apăru un zâmbet ciudat de intens.

Doamna Franklin zâmbea și ea, bătându-se cu palmele pe genunchi și privind în jurul ei de parcă uitase ceva.

— Ce zi e mâine? întrebă ea.

Urmă o pauză. Cassie nu era sigură dacă bunica lui Adam vorbea cu ei sau cu sine însăși. Dar apoi, bătrâna repetă:

— Ce zi e mâine? și se uită la toți, încurajator.

— O... e aniversarea noastră, răspunse Chris.

Dar Diana părea uimită.

— Cred... cred că e noaptea zeiței Hecate. Asist voiiați să spuneți?

— Corect, spuse mulțumită bătrâna doamnă Franklin. O, când eram tânără, țineam o ceremonie. Îmi aduc aminte ceremoniile la lumina lunii, când în umbră erau indieni...

Cei de față schimbă priviri scurte; doamna Franklin nu avea cum să-și aducă aminte de-așa ceva; pe-acolo nu mai existau de secole indieni.

Dar Diana deveni interesată:

— Credeți că ar trebui să ținem o ceremonie?

— Așa aș zice, draga mea, spuse doamna Franklin. O ceremonie a fetelor. Noi, fetele, am avut dintotdeauna secretele noastre, nu-i așa, Connie? Și am rămas mereu împreună.

Diana părea ușor încurcată, apoi aprobă clătînând din cap cu fermitate.

— Da. Da. E bine ca fetele să rămână împreună – toate fetele. Și cred că știu ce fel de ceremonie trebuie să ținem. Nu este cea mai potrivită perioadă a anului, dar n-are importanță.

— Sunt sigură c-o să vă placă, draga mea, spuse doamna Franklin. Acum... dă-mi voie să te văd... Cassie!

Cassie se uită la ea, uimită.

— Cassie, zise din nou bunica lui Adam. Își lăsase capul într-o parte și ofta în felul în care o faci atunci când îți arată cineva fotografia unui bebeluș care zâmbeste: Dragă mea, ești tare drăguță, și totuși nu semeni deloc cu mama ta. Însă... Se trezi deodată și privi în jur: Hm?

Ochii strămătușii Constance erau mai severi ca niciodată. Apoi, aceasta își repezi privirea asupra doamnei Franklin:

— Edith, zise ea cu voce aspră.

— Doamna Franklin se uită la bunica Quincey, care o privea și ea foarte concentrată.

— Ce este?... Voiam doar să spun că în expresia ei observ o asemănare cu mama ei, spuse ea și clătînă din cap cu plăcere, către Cassie. Încearcă să nu-ți faci prea multe griji, dragă mea.

Se vor rezolva toate, în cele din urmă.

Mătușa Constance se relaxă aproape fără să-și dea nimeni seama.

— Da. Asta-i tot, Melanie. Mai bine i-ai lua pe prietenii tăi și-ați pleca.

Și vizita se încheie. Toți optsprezece se ridicară, mulțumită și-și luară politicos rămas-bun, după care ieșiră din casa mare și albă, în lumina palidă de noiembrie.

— Uau! Adam, ai idee ce s-a întâmplat la sfârșit?

— Îmi pare rău, spuse Adam, făcând o grimasă. Uneori, așa se poartă.

— Nu mă refer la ea, cât la celelalte două, începu Cassie, însă Deborah o întrerupse, nerăbdătoare:

— Așadar, care e treaba cu această noapte a zeiței Hecate?

— Este noaptea bătrânelor vrăjitoare, răspunse Diana. Hecate este protectoarea lor.

— Bătrâne vrăjitoare? zise Suzan, cu dezgust, iar Cassie înțelese la ce se gândea.

Cuvântul sugera imaginea unei vrăjitoare zbârcite, cocoșate, ținând în mână un măr otrăvit.

— Da, zise Diana și se uită la Cassie. Nu e un lucru rău, Cassie. Dacă sunt bătrâne, nu înseamnă că sunt și rele – bătrânețea este ultima etapă a vieții. Tinerețe, maturitate, bătrânețe. Bătrânele sunt înțelepte și... ei bine, dure. Nu fizic, poate; dar mental. Au văzut o grămadă de lucruri; au trecut prin ele și știu multe. Ele ne lasă nouă moștenire anumite cunoștințe.

— Cum a făcut bunica mea, zise Cassie, trezindu-se în sfârșit.

Desigur, acele persoane cocoșate, zbârcite, erau exact imaginea bunicii ei. Nu un măr otrăvit, se gândi ea. Dacă bunica sa ar fi oferit ceva cuiva, atunci ar fi fost vorba de ajutor.

— Basmelor ne fac să avem asemenea idei greșite, concluzionă ea.

— Așa este, o aprobă Diana, clătinând din cap cu fermitate. Când voi fi bătrână, sper să ajung precum bunica ta.

— Cum vrei, zise Doug, dându-și ochii peste cap.

— Toate încearcă să-și ofere ajutorul, spuse Melanie. Chiar și mătușa Constance. Și ce vom face în noaptea zeiței Hecate, Diana?

— Este noaptea profețiilor, a ghicirii destinului, explică Diana,

și trebuie să găsim răscrucea la care să celebrăm. În mitologia greacă, Hecate este și zeița răscrucilor – se presupune că acestea semnifică schimbarea. Pornirea pe un nou drum în viață. Poate fi al bătrâneții, al morții sau un alt tip de schimbare.

— Cred că ne aflăm cu toții la o răscruce, zise Melanie cu gravitate.

— Și eu cred la fel, spuse Diana, privindu-l pe Adam. Cred că bunica ta avea dreptate; este ceva ce noi, fetele, trebuie să facem. Dar astea înseamnă că o să vă lăsăm singuri, băieți...

Adam se strâmbă.

— O, cred că o să ne descurcăm să ne distrăm și singuri o noapte fără voi. Poate Chris și Doug vor avea vreo idee.

Vorbea calm; Cassie observase că toți băieții din Cerc erau liniștiți în privința drepturilor și privilegiilor fetelor. Nu se simțeau trădați; păreau să știe că și ei erau la fel de importanți, dar într-un fel diferit.

— Însă cred că trebuie să fiți foarte atente, zise Nick fără vreo urmă de ironie în glas.

Chris și Doug se loveau în glumă cu pumnii, ciondănindu-se în legătură cu felul în care voiau să-și sărbătorească aniversarea. Când Nick vorbise, ei se liniștiră.

— Cred că ar fi mai bine să găsiți o răscruce pe-aici, prin apropiere, continuă Nick, adresându-se Dianei și lui Cassie. Iar noi am face bine să nu ne îndepărtăm prea mult.

Cassie se uită la el fix și văzu îngrijorarea din spatele privirii pe care și-o controla cu atenție. Îi luă mâna și simți cum degetele lui puternice se împletiră cu ale ei.

— Vom fi atente, promise ea calmă.

Observă cum Deborah privise rapid spre mâinile lot împletite, văzu bine-cunoscutul rânjet apărând iute pe chipul motociclistei. Chris îl împinse pe Doug, iar acesta îl privi încruntat, cu indignare. Ochii lui Melanie, de obicei de un cenușiu rece, erau măriți, iar Laurel și Suzan zâmbeau.

Cassie nu se putu abține să nu observe că Adam *nu* zâmbea. El nu mai zâmbea tot restul zilei.

În acea noapte, Cassie visă. Vise încâlcite, fără formă, care păreau să fie legate de Cărțile Umbrelor. Ea și Diana fuseseră ocupate până târziu – citiseră și studiaseră. Nu găsiseră nimic care să le fie de folos. Dar în visele ei, Cassie simți că era pe cale

să facă o descoperire importantă.

Prinse din nou o rază de soare în camera ei. Doar o mișcare luminoasă rapidă care se topi instantaneu în întuneric. Se trezi, uitându-se de jur-împrejurul dormitorului Diane, de parc-ar fi trebuit s-o găsească acolo.

— Cassie, ești OK? murmură Diana.

— Da, șopti Diana.

Se bucură când văzu că Diana rămâne din nou nemișcată. Diana fusese cea care insistase să doarmă Cassie cu ea, îngrijorată de coșmarurile acesteia. Dar dacă chiar începuse s-o deranjeze pe Diana, Cassie nu-și putea permite să mai rămână acolo. Diana avea și-așa destule necazuri, nu mai era nevoie să o și țină cineva trează toată noaptea.

De fapt, Cassie dormise foarte liniștită în casa Meade. Nu era ca la numărul doisprezece, unde se-auzeau atâtea gemete și pocnituri, încât Cassie tresărea tot timpul în somn. Era o deosebire în felul în care casele fuseseră construite, presupunea ea. Îmbunătățirile făcute la casa Diane erau mult mai recente; poate că fuseseră folosite materiale mai bune.

O vreme, Cassie rămase întinsă în întunericul cald, ascultând respirația ușoară a Diane. Unde era în acea noapte John cel Negru? se întrebă ea. Acolo, afară, pe insulă, în casa pe care o închiriasse? Sau aici, pe insula pe care se afla New Salem?

Din cine știe ce motive, o deranja să se gândească la New Salem ca la o insulă. Se simțea cumva... izolată: ca sub asediu. De parcă John cel Negru ar fi putut să-i separeu pe toți de restul lumii și să-i arunce în derivă, pe ocean.

Nu fi prostuță, își spuse sieși. Dar urmele de panică ce-i agitau stomacul nu puteau fi potolite. Deodată, se întrebă dacă nu cumva mamei ei i-ar fi fost mai bine într-o instituție – departe de-aici. Oricum, departe de-aici.

El n-ar avea niciun motiv s-o rănească. Pe noi ne urăște, se gândi, disperată.

Dar venise după bunica ei. De ce? Pentru Cartea Umbrelor?

Eu sunt cea care deține acum una dintre Cărțile Umbrelor, își dădu ea seama, simțind un mic junghi în inimă. Dacă se hotărăște să vină s-o ia?

Gândul acesta îi luă în stăpânire imaginația. Simți un tremur neplăcut și inima bătându-i cu putere. Ce-ai fi fost ca John cel

Negru să vină aici, acum? Era un bărbat viu, care respira... dar, în același timp, era vrăjitor. Oare trăia după aceleași reguli precum bărbații obișnuiți? Sau putea să se strecoare aici ca o umbră și să se târască pe podea, până la pat?

Trebuie să rămân calmă. Trebuie. Dacă clachez, totul s-a terminat, își zise. Pentru mama, pentru sabat, pentru toți. E nevoie de noi toți ca să ne luptăm cu el. Nu pot fi eu veriga slabă.

— Nu e nimic înfricoșător în întuneric dacă-l înfrunți, șopti ea pentru sine, printre dinții încleștați. Nu e nimic înfricoșător în întuneric dacă-l înfrunți.

Lacrimi fierbinți începură să-i curgă din ochi, dar continuă să șoptească fraza pe care i-o spusese bunica ei. Întruna, întruna, până când, în cele din urmă, adormi.

A doua zi de școală începu cu o adunare. Faye lipsise din nou de la ora de scriere, dar când Cassie se duse în sala de teatru, rămase uluită s-o vadă pe fata cu părul negru pe scenă.

Faye stătea liniștită, aproape sfioasă – o prefăcătorie, în cazul ei. Era îmbrăcată într-un costum cu taior și avea un aer de secretară foarte sexy și foarte isteță. Coama de păr negru îi era ușor ridicată spre creștet. Căra în brațe un munte de hârtii și un clipboard. Nu-i mai trebuia decât o pereche de ochelari cu rame de os și ar fi putut să treacă drept una dintre fetele însoțitoare de miliardari, de vinerea.

Lui Cassie nu-i venea să creadă.

Se uită de jur împrejurul sălii și le prinse privirile lui Suzan și Sean, care făceau amândoi meditații la engleză. Ea le făcu semn cu capul, iar ei își părăsiră colegii și porniră spre ea. Ochii albaștri ai lui Suzan erau enormi.

— Ai văzut-o pe Faye? Ce face acolo?

— Nu știu, răspunse Cassie. Nimic bun.

— Arată bine, comentă Sean, umezindu-și rapid buzele. Arată grozav!

Cassie îi aruncă o privire lui Sean, văzându-l cu adevărat pentru prima oară după mult timp. De când dansase cu el la bal, poate. Era atât de ușor să-l treci pe Sean cu vederea; în mulțime, se pierdea perfect. Dar aici, numai cu el și Suzan, Cassie putea să se concentreze.

Ar trebui să-i acord mai multă atenție, se gândi ea. Prin minte îi trecu rapid o imagine: Sean, așa cum arăta prima dată când îl văzuse ea. Ochi strălucitori, curea strălucitoare gravată cu numele lui. Stând lângă dulapul lui plin de afișe cu aparate Soloflex, rânjind la ea. Ceva din acea imagine o tulbură profund, dar nu-și dădu seama ce anume.

Ultimii elevi de la clasele de juniori și seniori soseau în sală. Cassie îi văzu pe frații Henderson și pe Deborah stând jos, de la cursul de istorie. De la literatură britanică erau Diana, Melanie și Laurel, la fel și Sally Waltman, însoțită de Portia cu bine-cunoscutul ei păr de culoarea paiului. Îl văzu pe Adam de la cursul de chimie, dar nu-l zări pe Nick.

— Se pare că Faye face câteva activități suplimentare, se-auzi murmurul unei voci din spatele lui, iar Cassie se întoarse recunoscătoare. Nick clătină din cap spre tipul care ocupa locul de-acolo, iar tipul se ridică și plecă. Cassie de-abia-i remarcase existența, era o figură atât de comună! Copiii de pe strada Crowhaven spuneau ce doreau, iar străinii făceau ce li se cerea. Întotdeauna. Așa funcționau lucrurile.

Nick se așeză pe locul liber și scoase un pachet de țigări. Îl deschise și scoase una. Apoi o observă pe Cassie.

Cassie se holba la el, cu sprâncenele ridicate, cea mai tare expresie pe care o luase de la Diana. Dezaprobarea radia de pe chipul ei ca niște valuri de căldură.

— Ah! făcu Nick.

Se uită la țigări, apoi din nou la Cassie. Băgă la loc în pachet țigara pe care tocmai o scosese și apoi vârî pachetul în buzunar.

— Prost obicei, zise el.

— Probă de microfon, unu, doi, trei...

Era vocea lui Faye, la microfon. Cassie se întoarse rapid.

— E deschis, zise Faye, cu un zâmbet pe care Cassie nu l-ar fi putut descrie decât ca fiind pisicos. Faye părăsi pupitrul, iar bărbatul înalt care se afla și el pe scenă îi luă locul. Reglă pupitrul, cu ochii la elevii care stăteau jos, în sală.

— Bună dimineața, iar vocea lui trimise valuri de întuneric care o izbiră pe Cassie.

Fiecare mușchi al corpului ei se crispă, în defensivă, gata să asculte de un instinct adânc îngropat de a lupta sau de a fugi. Doar vocea lui, se gândi Cassie uluită, cum poate o singură voce

să facă asta?

— După cum unii dintre voi deja știu, eu sunt domnul Brunswick, noul vostru director.

7

Urmară aplauze difuze care deveniră rapid ezitante și se stinseră. Atmosfera din sală era deja nesigură, agitată. Obișnuitele șoapte și foieli se stinseră precum flăcările lumânărilor, până când încăperea uriașă deveni perfect nemișcată. Toți ochii erau îndreptați spre scenă.

Bărbatul arăta bine, se gândi Cassie, luptându-se cu impulsul din mintea sa, care-i spunea să fugă, să fugă. De ce reacționa ea așa de violent când apărea el? Era aceeași reacție ca cea din noaptea inițierii, când Adam adusese craniul de cristal. Cassie aruncase o privire spre el și simțise fiori de oroare pe șira spinării – pentru ea, craniul avea un halo de întuneric. De-abia târziu își dăduse seama că nu toți membrii sabatului vedeau ceea ce vedea ea.

Cassie se uita acum împrejurul ei și putea spune după chipurile celorlalți elevi că ei nu puteau simți întunericul pe care-l emana noul lor director. Pentru ea, el arunca o umbră în întreaga sală. Pentru ei, directorul părea pur și simplu puternic, impresionant.

— Am înțeles că, recent, la liceul din New Salem au existat niște tulburări, spunea el, plimbându-și ochii încet peste rândurile de elevi, iar Cassie avu ciudata impresie că el memora chipul fiecăruia dintre ei. Dar veți fi fericiți să aflați că acum s-a terminat totul. Nefericitele... întâmplări care au afectat această școală sunt acum în urma noastră. A venit timpul pentru un nou început.

„Tulburări” însemnau doi elevi și un director morți, se gândi Cassie. Din moment ce *tu* i-ai ucis pe toți trei, presupun că tu ești cel care hotărăște când se termina totul. În același timp, Cassie se întrebă cum anume exact reușise el să ucidă din mormânt. O făcuse energia întunecată? se întrebă ea. Voia să le pună în șoaptă această întrebare lui Nick și Suzan – sau lui Sean, adăugă în gând, în grabă, cu vinovăție – dar îi era greu să-și întoarcă ochii de la omul de pe scenă.

— Mi s-a raportat că atitudinea fostei administrații față de indisciplină era cam... indulgentă. O politică... să o numim

permisivă care, fără îndoială, se voia benignă.

Directorul privi spre profesorii înșirați de-a lungul peretelui sălii, de parcă voia să-i intimideze sugerându-le că el știa că ei ar fi putut să folosească alte cuvinte ca să descrie această politică, dar că nu era momentul ca să se vorbească urât despre morți.

Anumite activități au fost permise, continuă el, deși erau nu doar în detrimentul elevilor pe care i-au alertat, dar și nocive pentru spiritul educației formale. Anumitor grupuri le-au fost acordate privilegii.

Despre ce vorbea acolo? se gândi Cassie. Parc-ar fi politician. O mulțime de cuvinte la modă, lipsite de înțeles. Dar ceva din interiorul ei se prăbușea în disperare.

— Ei bine, acum politica s-a schimbat și cred că, în cele din urmă, cei mai mulți dintre voi vor fi mulțumiți de această schimbare. La cârmă se află acum o altă mână.

Directorul ridică mâna zâmbind vag, cu modestie.

Apoi, începu din nou să vorbească. Cassie nu-și mai aminti exact ce spusese el după aceea, dar își aminti vocea lui, gravă, autoritară. Comandând. Discursul lui era presărat cu clișee: „dragoste adâncă”, „disciplină de modă veche”, „pedepse pe măsura greșelilor”. Cassie simțea reacția publicului: sumbră, sumbră. Ceva se prelingea în mulțime și creștea. O înspăimânta chiar mai mult decât John cel Negru. Parcă el era cel care hrănea și cultiva un soi de putere oribilă în interiorul elevilor. Ar fi trebuit să-l urască toți, dar de fapt erau fascinați.

Regulamentul. Regulamentul trebuia respectat. Elevii care nu respectau regulamentul aveau să fie *trimiși la oficiu...*

— Cred că a sosit timpul pentru broșură, adăugă Jack Brunswick încet către cei de lângă el, iar Faye și alte câteva fete coborâra de pe scenă și începură să împartă niște hârtii.

Cassie se uita la director, în timp ce acesta privea în sală, stând relaxat, impunându-le fără efort să fie atenți chiar și atunci când nu le vorbea. Da, arăta bine, se gândi ea. Aducea puțin cu un Sherlock Holmes tânăr, ochi adânci, nas acvilin, gură fermă. Până și felul în care vorbea trăda urme de accent englezesc. Cultivat, cugeta Cassie. Cultivat și cu o deosebită putere de convingere.

Mai degrabă un vânător de vrăjitoare și decât un vrăjitor.

Faye ajunse la rândul pe care se afla Cassie și-i întinse un

teanc de broșuri. Cassie șopti:

— Faye...

Și fu răsplătită de Faye cu o străfulgerare a ochilor ei aurii, după care aceasta se îndepărtă. Tulburată, Cassie luă o broșură, iar restul teancului i-l pasă lui Suzan. Erau trei pagini acoperite cu un scris mărunț.

Acțiuni interzise – Tipul A; Acțiuni interzise – Tipul B; Acțiuni interzise – Tipul C.

Era o listă de reguli. Dar atât de multe reguli, rînd după rînd, după rînd. Cassie citea câte-o frază ici și acolo.

Purtarea de haine care încalcă seriozitatea și demnitatea, scopul educației formale... prezența la vestiar sau pe coridor în alt moment decât al pauzelor dintre orele de curs... folosirea pistoalelor de apă... dezordinea... alergatul pe coridor... guma de mestecat... neascultarea cerințelor profesorilor sau supraveghetorilor...

Supraveghetori? se gândi Cassie. Dar noi nu avem supraveghetori. Ochii îi alunecară mai departe.

Manifestarea afecțiunii în public... nerecyclarea tăvilor de plastic de la prânz... urcarea picioarelor pe scaune sau pe spătarele acestora...

— Nu vorbește serios, nu? șopti Suzan.

Dinspre Nick se auzi un fluierat ușor.

— Veți avea timp în clasă să parcurgeți aceste reguli și să vă devină cât se poate de familiare, zise noul director.

Cassie văzu cu coada ochiului cum capetele celor aflați pe rîndul ei se ridicară. Foșnetul hârtiilor încetă.

— În clipa asta, continuă directorul, aș avea nevoie de câțiva voluntari care să fie supraveghetori pe coridoare. Este o poziție care presupune o responsabilitate foarte mare, așa că vă rog să vă gândiți cu mare atenție înainte de a ridica mâna.

Măinile se ridicară în toată sala. Elevii de la liceul din New Salem nu se oferiseră niciodată atât de repede voluntari pentru nimic altceva. Cassie o văzu pe Portia, rigidă și frenetică precum un câine de vânătoare, ridicând mâna. Pe scaunul de lângă ea, Sally se agita nebunește, ca un elev de clasa a treia care arde să fie nominalizat de învățătoare. Toată sala arăta ca un uriaș salut nazist.

Ochii lui John cel Negru se mișcau dintr-o parte-ntr-alta

cercetându-i, examinându-i pe fiecare dintre ei.

Apoi, Cassie își dădu seama că și Sean ridicase mâna.

— Sean, șuieră ea. În sală era atât de liniște, încât ea nu îndrăzni să vorbească tare. Suzan îi aruncă o privire lui Sean, apoi își abătu ochii de la el. Nick n-avea cum să-l vadă.

— Sean! zise ea.

Dar el nu părea s-o audă. Ochii lui strălucitori priveau fix pe scenă. Chipul lui era plin de nerăbdare, tensionat.

Pe Cassie o mâncau palmele de disperare. Trecu de Suzan ca să-l înhațe de braț și, cu toată puterea pe care reuși ea să și-o adune, se gândi: *Sean!*

Simți că răzbate din ea o căldură puternică, exact la fel cum simțise când îl înfruntase pe câinele de la tarlăua de dovleci. O explozie de putere pură. Sean întoarse repezit capul spre ea, cu o expresie plină de uimire.

— *Lasă mâna jos!* îi șopti ea, simțind că tremură și că e epuizată.

Sean se uită la propria mână de parcă n-o mai văzu se niciodată în viața lui, o lăsă rapid în jos. Se prinse puternic de scaunul în care stătea, cu privirea încă întoarsă către Cassie.

Acum, Suzan era cea care dădea înapoi, înțelese Cassie. Atât fata cu păr blond-rozaliu, cât și Sean păreau speriați. Cassie privi spre scenă și văzu că noul director se uita chiar la ea, cu buzele curbate într-un zâmbet vag.

Grozav! *Tipului* îi plăcea chestia asta – proprii mei prieteni se tem de mine.

John cel Negru continuă să se uite fix la ea preț de câteva momente, după care se întoarse spre ceilalți din sală, cu același zâmbet vag.

— Foarte bine. Cei care-ați fost aleși, vă rog să rămâneți după această întâlnire, ca să vă spun mai multe despre noile voastre îndatoriri. Restul puteți pleca. Bună dimineața.

Lui Cassie i se zbârli părul pe ceafă.

— Aleși? șopti ea, privind în jurul ei.

Dar nu avusese loc nicio selecție. Însă unii dintre elevii care ridicaseră mâinile se îndreptau deja către scenă, în liniște și ordine. Portia și Sally erau printre ei.

Nu înțelegi? Acum vezi cât de ciudat este? se gândi Cassie, întorcându-se ca să se uite la domnul Humphries, care se afla pe hol. Dar domnul Humphries nu părea să găsească nimic neobișnuit în acest fapt. Arăta calm și părea să-i facă plăcere, în

timp ce elevii lui ieșeau. Tranchilizat, se gândi Cassie tremurând. Hipnotizat.

John cel Negru încă se afla la pupitru. Ea îi simțea ochii în ceafa ei, în timp ce ieșea din sală.

Cassie se retrase în timp ce colegii ieșeau pe hol, răridu-și pașii, ca să meargă în rând cu Nick, Suzan și Sean. Suzan și Sean o priviră ciudat, dar Nick o cuprinse cu brațul de umeri.

— E limpede, zise el încet.

Cassie se simți mai bine, până când observă că el nu avea broșura.

— Am lăsat-o pe scaun, zise Nick, iar Cassie tresări.

— Asta e neglijență, comentă ea. Iar neglijența este o indisciplină de tipul A. Nick, trebuie să fim atenți – vrea să pună mâna pe noi.

— Nu mai spune! zise Adam, alăturându-li-se. Ochii lui albaștri-cenușii sclipiră când văzu că Nick o ținea de umeri pe Cassie, dar expresia nu i se schimbă: Ai citit interdicțiile de tipul C?

Cassie nu le citise. Dădu la ultima pagină a broșurii și privi.

— Patinele, patinele cu roțile, bicicletele... radiourile la școală... fumatul sau alte produse asemănătoare... se presupune că sunt mai grave decât indisciplina de tip B, care include drogurile și bătăile?

— Par să fie foarte limpede direcționate, zise Adam sumbru.

Apoi, Cassie înțelese. Își aduse aminte de prima ei zi de școală la liceul din New Salem, când aproape că fusese călcată-n picioare de frații Henderson – numai că la vremea aceea ea nu știa că ei erau frații Henderson. Văzuse doar doi tipi nebuni, cu tricouri heavy-metal și păr blond, dezordonat, mergând pe role pe holuri și ascultând muzică la walkman-uri.

Își înghiți nodul din gât.

— Regulile sunt pentru *noi*, șopti ea.

Privirea i se intersectă cu a lui Adam, care clătina din cap afirmativ.

— Fumatul, zise Cassie. Îl strânse pe Nick de braț, întorcându-se spre el să-l privească în ochi: Nick, te rog, trebuie să fii atent. Vrea să pună mâna pe noi, dar încă nu suntem pregătiți să-l înfruntăm... Nick!

Cassie avea un presentiment groaznic în legătură cu acest

lucru. Nick ura autoritatea, lua orice reguli drept provocări. În acel moment, ea nu văzu nicio tresărire pe chipul lui.

— Nick!

Pentru indisciplina de tipul C, pedeapsa este trimiterea la oficiu, zise Adam. *Încearcă* să pună mâna pe noi, Nick. Își joacă propriul joc.

— Nick, vreau să-mi promiți că vei face tot posibilul să nu dai de necaz, spuse Cassie. Te rog, Nick. Trebuie să-mi promiți.

Nick își lăasă încet ochii în jos spre ea. Cassie îl strânse și mai tare de braț, susținându-i privirea intensă. Te rog, se gândi ea. Pentru mine, te rog.

Nick se încruntă și-și abătu privirea.

— OK, zise, clătînând ușor din cap, cu ochii pe tavan. OK, o să încerc... să nu fiu prins.

Cassie se relaxă.

— Mulțumesc, șopti ea chiar în clipa în care Diana, Melanie și Laurel apărură în fața lor, cu chipurile palide.

Ați auzit porcăriile-alea pe care le-a spus la început că fosta administrație a tolerat anumite activități? Întrebă Melanie. Despre *noi* vorbea. Despre Club și privilegiile sale. A zis că toate acestea se vor schimba de-acum.

Cassie vorbi încet:

— Le spunea celorlalți că de-acum noi nu mai avem putere. Iar el e atât de bun, încât o să le acorde lor permisiunea să...

Vocea i se stinse. Ea și ceilalți membri ai Clubului se uitară unii la ceilalți, tăcuți.

— Luați-vă armele. Sună de parcă s-a deschis sezonul la vrăjitoare, zise Nick în cele din urmă și o cuprinse din nou pe Cassie de umeri.

— Haideti să plecăm de-aici, spuse Suzan.

— Nu putem, spuse Laurel. Părăsirea școlii fără a avea permisiunea este o abatere disciplinară.

— *Totul este* o abatere disciplinară.

— Unde sunt Chris și Doug? Întrebă deodată Cassie. Și Deborah?

Se uitară cu toții împrejurul lor. În afară de Nick, frații Henderson și motociclista erau cei mai expuși riscului de a avea necazuri.

— Au istoria prima oră, cred că cei din clasa lor au plecat deja,

zise Sean spontan. Cred că ei sunt încă în sală.

— Haideți! zise Adam scurt.

Chris și Doug tocmai ieșiseră din sală. Erau în mijlocul unui grup de elevi străini și erau gata să se ia la bătaie.

— ... nu mai merge așa! spunea unul dintre elevii străini, triumfător.

— O, da? țipă Chris la el.

— Da! S-a terminat cu tine, frate! O să fii trimis la *oficiu*.

— N-o să dureze mult până va pune mâna pe ei, șopti Nick la urechea lui Cassie.

— Voi veți fi trimiși cu toții la oficiu, strigă Adam. Împingându-i pe străini ca să ajungă la Chris și Doug. Apoi în fața lor, le ridică în ochi broșura, ca pe un talisman magic: Bătaia e o indisciplină de tip B. O să fiți *cu toții* pedepsiți pentru asta.

Urmă un moment de derută, apoi străinii se retraseră uitându-se unii la alții.

— Ne vedem mai târziu, hotărârea ei în cele din urmă și se întoarseră, îndepărtându-se pe hol. Doug încercă să se țină după ei.

— Oricând, oriunde, strigă el, în timp ce Nick îl prinse și-l ținu pe loc. Scutește-mă! mârâi el la Nick.

— Încă nu ne putem permite o confruntare, îi zise Diana. Ai făcut foarte bine, adăugă ea spre Adam.

— De data asta, a mers, spuse Adam. Dacă nu mă înșel în legătură cu ce face, în cele din urmă ei vor crede că regulile sunt în principal împotriva *noastră*. Poate că ei nu vor avea neazuri dacă se vor bate, dar noi vom avea.

Spre marea ușurare a lui Cassie, în acel moment Deborah apăru de după colț.

— Unde-ai fost, Deb?

Să văd cum își primesc instrucțiunile supraveghetorii de pe coridoare. Li se dau insigne la fel ca celor din SS.

— Chiar *sunt* precum naziștii, zise Cassie.

— Tipul acesta organizează o vânătoare de vrăjitoare, spuse Adam.

— Mă întreb dacă a mai făcut asta și înainte, adăugă Suzan.

Cassie începu să vorbească:

— Ce vrei să spui...?

Dar se opri în mijlocul propoziției și se holbă la Suzan. Aceasta din urmă, care arăta atât de... frivolă, superficială, care chiar și-acum cotrobăia în geantă după pudra compactă, se dovedea din nou că nu era așa.

— Iar Faye lucrează pentru el... spunea Diana, când Cassie o întrerupse.

— Nu, stați un pic, ascultați-mă! Ați auzit ce a spus Suzan adineauri? Nu înțelegeți? *Mă întreb dacă a mai făcut asta și înainte.* Știți ceva? Pariez c-a mai făcut-o.

— În 1692, spuse Adam fără grabă. În Salem. Cum am putut să fim atât de proști?

— Poftim? făcu Chris.

— Cred că vor să spună că John cel Negru a organizat vânătoarea de vrăjitoare din Salem, îi explică Diana. Dar...

— Poate că n-a organizat-o el, dar a contribuit la ea, a ajutat, spuse Cassie. S-a asigurat că n-o să se stingă repede, a alimentat isteria. La fel cum o face și astăzi.

— Dar *de ce?* întrebă Laurel.

Se făcu liniște, apoi Adam își ridică privirea, descrutându-se. Vocea îi era sumbră.

— Ca să determine sabatul să plece. Ca să-l urmeze *pe el*. Cei din sabat n-au mai suportat atmosfera, așa că l-au urmat în New Salem, cu toate instrumentele lor, inclusiv cu Instrumentele Supreme.

— Mi-ai spus că el a fost liderul sabatului original, spuse Cassie. Dar mă întreb dacă el a fost lider și înainte ca sabatul să se mute în New Salem... sau numai după aceea.

Chipurile tuturor celor din Cerc erau foarte grave.

— Cred că și acum încearcă să facă același lucru, zise Adam. Dacă-i întoarce pe toți împotriva noastră, nu avem unde să plecăm în altă parte... ci doar cu el. El este singurul care ne

poate apăra.

— Poate să plece la dracu'! spuse Deborah, de parcă asta trebuia să fie evident.

— Da, ei bine, sunt sigur că nu crede că o să ne ducem la el în genunchi chiar acum, murmură Nick. Dar lucrurile vor arăta puțin altfel în câteva săptămâni.

— Cred c-ar fi mai bine să avem o discuție cu Faye, spuse Diana.

Rămaseră s-o aștepte pe Faye la intrarea din spate a sălii pe unde Deborah se gândi că era cel mai probabil să iasă. Când apăru, avea clipboard-ul în brațe.

— În sfârșit, singură, zise Nick, și o încercuiră toți unsprezece, obligând-o să se oprească.

Uitându-se chiar atunci la chipurile celor din Cerc, Cassie își aduse aminte de felul în care Faye, Deborah și Suzan arătau când o prinseseră pe ea spionându-i în fața școlii. Frumoase, concentrate, fatale. Primejdioase.

Faye se uită înjur, la ei, și-și smuci capul spre spate. Nu prea reuși să facă impresie, având în vedere că avea părul strâns în coc, în creștet.

— Dați-vă la o parte din calea mea. Am de luciu spuse ea.

— Lucrezi pentru el? o întrebă Adam direct.

Diana îi puse lui Adam o mână pe braț și zise:

— Faye, știm că acum nu poți să vorbești cu noi. Dar diseară vom ține o ceremonie, pentru că e noaptea zeiței Hecate...

— Și aniversarea noastră, spuse Chris, ofensat.

— ... și am vrea să vii și tu.

— Voi... o să țineți o ceremonie? întrebă Faye, arătând mai puțin a domnișoara tipului bogat, de vinerea și mai mult ca sine însăși, pantera neagră. Nu puteți face asta. Eu sunt conducătoarea sabatului.

— Cum poți tu să fii conducătoarea sabatului, când tu nu ești niciodată cu sabatul? O să ținem ceremonia asta diseară, Faye, la răscrucea dintre străzile Crosshaven și Marsh. Cu tine sau fără tine. Dacă participi ești bine-venită să o conduci.

Faye căută sprijin la Deborah și Suzan, vechile ei ajutoare. Dar chipul mic al motociclistei era puternic încruntat, iar ochii albastru de China ai lui Suzan erau goi. Din partea aceasta nu venea niciun ajutor.

— Trădătorilor! zise Faye disprețuitoare. Gura ei frumoasă, îmbufnată, se crispă dar zise: Voi fi acolo... să *conduc* ceremonia. Acum, ar fi mai bine să plecați de-aici, până nu dă un supraveghetor de voi.

Se întoarse și se îndepărtă țanțoșă.

Reușiră cu toții să încheie acea zi fără probleme majore deși Suzan primi totuși o pedeapsă pentru că nu-și aruncase ambalajul de prăjitură. Nu că l-ar fi lăsat pe masă sau ceva de genul ăsta, ci pentru că nu-l aruncase imediat cum mâncase prăjitura. Era o indisciplină de tip A.

În acea seară, sărbătoriră aniversarea fraților Henderson în liniște, la Adam acasă. Chris și Doug fură extrem de dezamăgiți. Ei ar fi vrut o petrecere pe plajă și să facă baie dezbrăcați în pielea goală.

— Și cu tot soiul de asemenea nebunii, zise Chris.

Adam le spuse că ori acceptau petrecerea ca atare, ori nimic.

Faye își făcu apariția în jurul orei zece, purtând aceeași rochie de mătase neagră pe care o purtase și în noaptea în care votaseră conducătorul.

— Pe vremea mea era albă, chicoti doamna Franklin, conducând-o în salonul în care era dezordine și în care mobilierul era confortabil, doar uzat. Ehe, dar vremurile se schimbă.

Faye nici măcar nu-i răspunse.

— Am sosit, zise ea, aruncându-și o privire de jur împrejur. Săncepem!

Cassie studie diadema de argint cuibărită în părul negru precum miezul de noapte al lui Faye, brățara de argint de pe brațul ei rotund și jartiera din piele verde, cu linii de mătase albastră ca cerul, de pe coapsa ei. Se întrebă oare cum arătau cele adevărate, cele folosite de sabatul original.

Fără să-și spună prea multe, cele șapte fete o porniră încet pe strada Crowhaven. Diana și Faye erau în frunte iar Cassie o auzi pe Diana vorbind cu voce joasă. Fata blondă ducea o geantă albă în care avea lucrurile necesare pentru a desena un cerc și a începe ceremonia.

Ajunseră la răscruce

— Trebuie să fie un punct în care trei drumuri să se întâlnească, zise Diana, pentru a simboliza cele trei stadii ale femeii: fecioara, mama și bătrâna.

Aici, strada Marsh se întâlnea cu strada Crowhaven care mergea de la nord la sud.

— Trebuie să stăm chiar *în* drum? zise Suzan. Dacă vine o mașină?

— Ne dăm repede la o parte, spuse Laurel.

— Cred că suntem în siguranță, comentă Diana. Nu trec multe mașini la ora asta târzie. Haideți, fetelor, că e frig.

— Este ceremonia mea, îi aminti Faye, luând cuțitul cu mâner negru, specific ritualului.

— N-am spus niciodată că n-ar fi, îi răspunse liniștită Diana.

Se dădu înapoi și se uită la Faye cum trasează cercul. Cassie simți că-i iau foc obrazii, în timp ce stătea în spatele Dianei, privind-o pe Faye făcând ceea ce dintotdeauna făcuse Diana, și ceea ce Diana ar fi făcut în continuare... dacă nu ar fi fost vina lui Cassie. Ar fi vrut să-i șoptească ceva Dianei, în schimb își făcu o promisiune în propriul ei suflet.

Într-un fel sau altul, voi îndrepta lucrurile. Faye nu va fi conducătoare pentru totdeauna. Indiferent ce va trebui să fac, mă voi ocupa de asta, se gândi ea. Adăugă, aproape absentă, că jura pe Pământ, Apă, Foc și Aer.

8

Faye trasă un cerc pe drum, cu vârful cuțitului cu mâner negru. Apoi merse de jur împrejurul cercului și stropi pe jos cu apa dintr-o ceașcă, apoi plimbă de-a lungul lui un băț de tămâie și apoi o lumânare aprinsă. Simbolizând elementele pe care Cassie le numise: Pământ, Apă, Foc și Aer. Mirosul dulceag usturător de tămâie o ameți pe Cassie, în aerul rece al nopții.

— În regulă, haideți în cerc, le zise Faye.

Pășiră toate în cerc printr-o gaură care se afla spre nord-est și se așezară de jurul împrejurul lui. Era ciudat să vezi doar chipuri de fete în jurul cercului, se gândi Cassie.

— Vrei să le explici tu sau s-o fac eu? o întrebă Diana pe Faye, cu mâna pe geanta albă, în care avea cele trebuincioase.

— Oh, poți să le *explici* tu, zise Faye cu indiferență.

— Bine. Luăm fiecare câte o lumânare – înțelegeți? – și o aprindem, după care o punem în mijlocul cercului. Și spunem câte un cuvânt, numind câte o calitate a femeii. Nu stadiile, da? Cum ar fi fecioară, mamă, bătrână... Ci o calitate. Ăăă...

— O virtute, îi sări Melanie în ajutor.

— Exact. O virtute. Ceva ce au femeile. Apoi, după ce terminăm toate, arătăm lumânările elementelor și le cerem binecuvântarea. Este afirmarea a ceva ce avem noi, fetele; o celebrare.

— Mi se pare minunat! șopti Cassie.

— Bun. Să trecem la fapte. Cine vrea roșu? Sau nu e nevoie să mai întreb?

— Diana scoase din geantă o lumânare roșie. Vag, Cassie simți mirosul cald și aromat de scorțișoară.

— Eu. Eu vreau roșu, spuse Faye.

Aceasta răsuci lumânarea în palme, examinând ceara netedă. O ridică și-i puse palma căuș iute, în jurul fitilului. Cassie văzu flacăra țâșnind, strălucind între degetele lui Faye care arătau ca niște scoici roz, făcând ca unghiile-i lungi și roșii să pară niște nestemate.

Diana aruncă bățul de chibrit pe care-l ținuse întins spre Faye.

— Pasiune, spuse Faye cu glas răgușit, zâmbind – era vechiul

ei zâmbet schițat fără grabă – către cele din grup, în timp ce picură ceară topită pe drum și lipi lumânarea de ea, jos.

— Asta este o virtute? întrebă Melanie, sceptică.

Faye ridică din sprânceană.

— Este o calitate a femeii. Este cea pe care vreau eu să o sărbătoresc.

— Treaba ei! zise Laurel. Pasiunea mi se pare OK.

Lumânarea roșie ardea precum o stea.

— Următoarea este portocalie, spuse Diana. Cine o vrea?

— Eu, răspuse Suzan.

Nuanța lumânării portocalii se apropia de arămiul părului lui Suzan. Suzan o adulmecă.

— Piersici, zise ea, iar Cassie simți izul dulceag, voluptuos, de-acolo, de unde stătea. Bun, continuă Suzan. Frumusețe.

Aprinse cu un băț de chibrit lumânarea, în felul în care stabiliseră.

— Frumusețea... *în mod hotărât* nu este...

— Ei bine, nu este o virtute, dar este ceva caracteristic femeilor, argumentă Cassie.

Melanie își dădu ochii peste cap. Suzan își lipi propria lumânare în ceara pe care o lăsase să picure pe drum, lângă cea roșie.

— Hei, eu sunt următoarea. Știu ce trebuie să fac, spuse Deborah. Se repezi la geanta albă și căută în ea, scoțând o lumânare galbenă. Chibriturile, zise ea autoritar către Suzan, care i le puse în palma întinsă. Deborah aprinse lumânarea galbenă.

— Curaj, spuse ea, clar și distinct, aplecând lumânarea astfel încât șuvoiul transparent de ceară galbenă să cadă pe drum.

Cassie simți mirosul pătrunzător de lămâie și se gândi că mirosea ca Deborah, precum curajul. Flacăra lumânării galbene strălucea lângă părul negru al lui Deborah și făcea să lucească nebunește jacheta de piele împreună cu celelalte două lumânări.

— OK, verde, zise Diana, luând înapoi geanta.

— Eu, spuse Melanie, și luă lumânarea verde-închis.

Stătea chiar lângă Cassie, iar aceasta din urmă se plecă să miroasă ceara, când Melanie aprinse lumânarea. Mirosea a esența unui lemn: pin, stabili Cassie. Ca pomul de Crăciun.

— Înțelepciune, spuse Melanie, cu ochii ei cenușii și reci, în

timp ce aprindea fitilul.

Ea inspiră aroma un moment, apoi puse lumânarea verde pe drum. Cele patru lumânări arzând formau un semicerc.

— Acum, cea albastră, spuse Diana.

Cassie tresări, cu nervozitate, agitată. Albastru era culoarea ei preferată și ar fi vrut-o, dar nu era chiar sigură că trebuia să spună. Totuși, Diana și Laurel nu spuseră nimic, și-și aminti că lui Laurel îi plăcea ametistul și că deseori purta liliachiu. Cassie își drese glasul.

— O iau eu, spuse ea și întinse mâna să ia lumânarea de un albastru-deschis, pe care Diana i-o oferea.

Îi făcu mare plăcere s-o ia ea, să reprezinte ea albastru în curcubeul sabatului dar nu se gândise la ce să spună. Cu ce semăna albastrul? Se întrebă pe sine însăși adulmecând lumânarea, ca să câștige timp. Ce vin un au fetele și pe care aș vrea eu s-o sărbătoresc?

Nu putea identifica izul, care era dulce, dar fin.

— Este arborele de ceară, îi zise Melanie, în timp ce Cassie continua să adulmece. Un miros al istoriei. Coloniștii obișnuiau să facă lumânări din arborele de ceară.

— Oh!

Poate de-asta i se părea un miros atât de familiar. Poate că bunica ei folosise lumânări făcute din arborele de ceară – bunica ei făcuse o mulțime de lucruri de modă veche. Acum, Cassie știa ce virtute voia să celebreze.

— Inspirație, zise ea. Asta înseamnă imaginație... sau probabil întruchiparea unei idei, înțelegeți? Când bunica m-a ajutat să-mi fac costumul de muză de Halloween mi-a spus ce făceau muzele. Ele le dădeau oamenilor inspirația, abilitatea de a se gândi la lucruri noi, de a avea idei strălucitoare. Iar muzele erau femei.

Cassie nu intenționase să țină un discurs, așa că-și lăsă privirea în jos, încurcată. N-am chibrit, își spuse ea, după care se simți inspirată. Să-și pună mâna căuș în jurul lumânării, așa cum făcuse Faye, să se concentreze intens, se gândească la foc, un foc strălucitor și sprinten – apoi își *suprasolicită* mintea, la fel cum făcuse când cu dobermanul și cu Sean. Simți puterea ieșind din ea, ca o explozie de căldură, și se concentrează la fitil: deodată, flacăra apăru, atât de mare, încât fu nevoită să-și retragă mâna, ca să nu se ardă.

— O idee... exact ca asta, zise Cassie aproape tremurând, apoi picură ceară pe drum, ca să lipească lumânarea jos.

Celelalte fete se uitau la ea cu ochii mari, cu excepția lui Faye ai cărei ochi erau mijiți, cu pleoapele pe jumătate lăsate.

Deborah făcu o grimasă.

— Presupun că avem mai mult de-o persoană care mânuiește focul, spuse ea.

Faye părea chiar și mai puțin amuzată.

— Ah... liliachiu, zise Diana, tresărind și luând lumânarea de lavandă din geantă.

— Asta e a mea. Cum ai *făcut* asta, Cassie? Bun. Continuăm ceremonia. Doar că voiam să știu cum ai făcut, spuse Laurel. Se uită la lumânarea ei: Nu știu ce să spun într-un singur cuvânt, continuă ea. Aș vrea... conștientizarea a ceea ce e împrejur – ceva de genul acesta, *conectivitate* între toate lucrurile. Suntem parte a Pământului și ar trebui să avem grijă de toate celelalte lucruri care trăiesc aici cu noi.

— Ce-ai zice de *compasiune*? zise Melanie încet. Asta ar însemna ce spui tu, cred.

— E bine: compasiune.

Laurel aprinse lumânarea liliachie.

— A ce miroase? șopti Suzan, în timp ce Laurel lipea lumânarea jos, în drum, între cea albastră a lui Cassie în cea roșie a lui Faye, completând cercul curcubeului.

— E dulce și florală. Cred că ar putea să fie hiacint șopti Laurel drept răspuns.

— Stați un pic! spuse Cassie. Dacă locul lumânării e acolo, cum rămâne cu Diana? Tu nu ai o lumânare Diana?

În locul Dianei ar fi fost geloasă, ar fi vrut ca și fetei blonde să-i vină rândul.

— Da, lumânarea albă vine la mijloc, și am mai rămas doar eu, doar eu pot s-o așez acolo.

Și e perfect, se gândi Cassie, uitându-se la Diana cum scoate lumânarea albă, cu parfum de vanilie, și o ridică. Diana reprezenta albul, tot așa cum Faye reprezenta roșul.

Arăta precum virtutea numită de Diana:

— Puritate, spuse ea, simplu, aprinzând lumânarea cu chibritul și ducându-se spre mijlocul cercului ca s-o pună acolo.

Oricine altcineva ar fi fost ridicol să rostească acest cuvânt,

dar Diana, stând acolo, părea întruchiparea purității, cu chipul ei frumos, luminat de lumânări, cu părul ei drept și mătăsos, de culoarea aceea imposibilă, căzut pe spate. Expresia ei era gravă, fără să-și dea seama. Când Diana spusese puritate, ea întruchipa *puritatea*, și nici chiar Faye nu îndrăznea să chicotească.

Cercul de lumânări era drăguț; șapte limbi de foc pâlpâind și dansând în noapte; șapte mirese amestecate într-un singur parfum delicios. Adierile vântului păreau să-i ducă lui Cassie în nări mireasma de scorțișoară, apoi un iz de pin, apoi mirosul acru al lămâii.

— Pasiune, frumusețe, curaj, înțelepciune, inspirație, compasiune și puritate, punctă Laurel, arătând spre fiecare lumânare când rostea ce reprezenta fiecare.

— Fie să le avem toate... spuse Diana, dându-i un cot lui Faye.

— Fie să le avem toate, pe toate, rosti Faye. Pământ, Apă, Foc, Aer, mărturie. Nu că nu le-am avea deja, adăugă ea, privind cercul de lumini, cu un zâmbet de satisfacție.

Ochii lui Laurel luceau privind-o pe Cassie pe deasupra flăcărilor, iar Cassie îi răspunse la fel, cu o privire scânteietoare.

— Ei bine, oricum, le avem pe toate, dacă ne numărăm și *noi* toate, spuse Deborah și zâmbi. Diana avea zâmbetul ei blând. Pentru un moment, toate fetele își zâmbiră una celeilalte, pe deasupra lumânărilor, iar Cassie se simți de parcă erau toate o parte din ceva mai mare. Fiecare dintre ele contribuia la ceva important, iar împreună erau mai mult decât o sumă a părților.

— Acum se presupune că trebuie să le lăsăm să ardă toată noaptea, spuse Melanie, arătând din cap către lumânări.

— Ce facem dacă cineva trece peste ele? întrebă Suzan, practică.

— Ei bine, cred că dacă noi nu vedem asta, nu are importanță, îi răspunse Diana. Stați un pic, totuși, mai e ceva ce vreau să facem. Nu face parte din noaptea zeiței Hecate, dar este un alt lucru grec, Arretophoria. Înseamnă „Festivalul încrederii”.

Căută din nou în geanta albă și zise:

— Preotesele din Atena obișnuiau să facă asta. Este momentul în care una dintre cele mai vechi membre ale grupului – adică, eu – îi dă o cutie celei mai tinere membre – ție, Cassie. Tu trebuie să mergi să îngropi cutia undeva, fără să te uiți în ea ca să vezi ce e. Se presupune că ar trebui să pornești într-o călătorie

întunecată și sumbră, dar cred că Nick are dreptate și că e mai bine să rămâi pe undeva pe-aici. Doar te abați un pic de la drumul acesta și o îngropi undeva pe-aproape.

— Și asta-i tot? zise Cassie și se uită la cutia pe care Diana i-o înmânase – era făcută dintr-un lemn de culoare deschisă, sculptată peste tot cu figuri complicate: albine, urși, pești – și pe care dacă o mișcai, se auzea un zgomot. Pur și simplu, o îngrop?

— Asta-i tot, zise Diana, dându-i lui Cassie ultimul obiect pe care-l mai avea în geantă – o cazma mică.

— OK.

Luând cazmaua și cutia, Cassie ieși din cerc și se îndepărtă de grup, lăsând în urma ei micul dans al flăcărilor.

Nu voia să îngroape cutia aproape de drum. În primul rând, pământul era tare și presărat cu pietriș; nu i-ar fi fost ușor să sape; ar fi putut doar să-l scurme. În al doilea rând, dacă era aproape de drum, cineva ar fi putut să observe săpătura proaspătă și să ia cutia înainte de a fi timpul potrivit.

Cassie continuă să meargă spre est. Auzea din direcția aceea foșnetul mării și simțea briza ușoară, sărată. Se urcă pe niște stânci mari și văzu că plaja se desfășura dinaintea ei, pustie și oarecum ciudată. Valurile albe, ca niște panglici, clipeau liniștite la țarm.

Luna galbenă, exact pe jumătate, se ridica deasupra oceanului. Luna Bocitoare, își aminti Cassie. Era chiar de culoarea ochilor lui Faye. De fapt, arăta ca un ochi bolnav, antic, iar Cassie avu inconfortabilul sentiment că era spionată în timp ce înfigea cazmaua în nisipul rece și uscat și începu să sape.

Groapa era suficient de adâncă. Nisipul pe care-l scosese cu cazmaua era acum făcut grămadă, iar Cassie spera că umezeala lui nu avea să strice cutia Dianei. În timp ce ea puneă cutia de lemn în groapă, pe balamalele ei de alamă luci luna. Cutia nu era încuiată. Pentru o clipă, se simți tentată să o deschidă.

Nu fi *prostuță*, își spuse. După toate prin câte ați trecut tu și Diana, dacă nu poți face acest mic gest, să îngropi o cutie fără să te uiți în ea...

Nu va ști nimeni – o contrazise o voce din mintea ei.

Eu voi ști, îi spuse Cassie acelei voci. Asta e! Aruncă nisipul cu hotărâre peste cutie, luându-l și cu mâinile, apoi cu cazmaua, ca s-o acopere mai repede.

În timp ce acoperea cutia, observă ceva întunecat.

E doar o umbră, se gândi ea. Acum, luna era suficient de sus ca să arunce o umbră lungă în spatele unui morman de pietre care erau mai aproape de apă decât era Cassie. Fata se uită într-acolo cu coada ochiului, în timp ce netezea nisipul peste cutia îngropată. Acum arăta altfel încât n-ai fi zis niciodată că acolo era ceva ascuns. Umbra se întindea mai aproape, dar asta numai pentru că luna continua să se înalțe pe cer...

Greșit, își zise Cassie. Se opri o clipă și nu mai întinse nisipul cu mâna, ci privi umbra.

Umbra trebuia să se facă *mai scurtă* pe măsură ce luna se ridica. La fel ca atunci când e soare, se gândi ea. Pe când aceasta era clar că se apropia de ea.

Șoaptele oceanului se-auziră deodată mai tare.

Ar fi trebuit s-o ascult pe Diana. Ar fi trebuit să rămân mai aproape de grup, se gândi Cassie. Încet, ca din întâmplare, se uită peste umăr. Stâncile peste care trecuse păreau departe și nu se zărea niciun semn legat de cercul de lumânări din spatele lor. Și nu se-auzea niciun sunet, cu excepția valurilor. Cassie se simțea expusă și foarte singură.

Nu te purta de parcă ai fi speriată. Ridică-te și pleacă, își spuse ea. Inima îi bubuia în piept. Când se ridică, umbra se mișcă.

Oh, *Dumnezeule!* Nu avea niciun motiv să pretindă că totul era în regulă. Umbra nici măcar nu mai era lipită de stânci. Era doar o pată neagră pe nisip, curgând precum apa, venind spre ea. Era vie.

Fugi, fugi! îi striga vocea din mintea ei. Dar picioarele n-o ascultau. Erau înțepenite, paralizate. Nu putea să fugă nicăieri.

Cassie. Tresări, ridicând capul. Se uită după persoana care-i vorbea. Dar nu era o persoană. Erau valurile.

Casssssie.

Vreau să plec de-aici, se gândi Cassie. Dar încă nu putea să-și miște picioarele.

Pata neagră curgea ca smoala, clipocind, venind spre ea. Se diviză, curgând într-o parte și-ntr-alta a ei, încercuind-o.

Casssssie.

Umbra șoptea cu vocea lui John cel Negru. Se învârtea în jurul ei, o pată întunecoasă fără formă, precum fumul. În timp ce se uita în jos la ea, lui Cassie i se păru că era un șarpe și gândaci

negri care se târau colcăind.

Erau în jurul ei, dar nu voiau s-o omoare. Voiau să-i pătrundă în minte.

Simțea cum încearcă acest lucru. În jurul picioarelor ei se învârteja ca o apăsare. Singurul lucru care-i veni în minte era: mulțumesc lui Dumnezeu că nu mai am hematitul.

Ar fi trebuit să fiu ascultătoare; de ce nu am ascultat? se gândi apoi. Fetele nu-și vor face probleme pentru ea o vreme. Și va fi prea târziu. Ar fi vrut să țipe, dar gâtul îi era la fel de paralizat precum picioarele. Nu putea decât să stea acolo și să se uite la pata neagră care se învârtea în jurul picioarelor ei.

Respinge-o cu puterea minții, își spuse ea, dar era mult prea înspăimântată. Nu putea să sperie și să pună pe fugă umbra, așa cum făcuse cu dobermanul. Nu era destul de puternică.

Te rog, ajută-mă, își zise.

Iar apoi, precipitat, nu se mai gândi decât la asta. Oh, vă rog, să m-ajute cineva, să vină cineva, vă rog, nu mă pot salva singură, oh, vă rog, cineva...

Ajutor...

— Cassie!

Se auzi un strigăt, nu o șoptă, iar în spatele ei, Cassie auzi lătratul unui câine. La aceste zgomote, mintea lui Cassie se simți invadată de siguranță și destindere. Se uită frenetic în jurul ei. Încă nu-și putea mișca picioarele.

— Sunt aici! strigă ea drept răspuns.

În timp ce striga, se simți eliberată. Pata neagră se îndepărta, îndreptându-se spre stâncă. Unindu-se cu umbra reală de-acolo.

— Cassie!

Era o voce familiară, dragă ei.

— Sunt aici! strigă din nou Cassie și se îndreptă clătinându-se în direcția din care venea vocea.

Imaginile liniștii, siguranței, apropierii încă o tulburau în interior, făcând-o să înainteze. Le urmă. Când ajunse la stânci, niște brațe puternice o prinseră și o strânsură. Simți căldura unui corp uman lipit de ea.

Peste umărul lui Nick dădu de ochii lui Adam.

Luna strălucea puternic pe chipul său, făcând ca ochii lui să aibă o culoare ciudată, albastru-violet, precum partea de jos a unei flăcări. Precum cerul înaintea unei furtuni ciudate. Cassie se

gândi că ar fi putut vedea argintul reflectat în pupilele lui. Raj sări lângă el, încă lătrând. Silueta ciobănescului german se agita frenetic în timp ce se-ndrepta spre Cassie. Adam îl prinse de zgardă și-l trase înapoi.

— Ești bine? Ești rănită? o întrebă Nick la ureche.

— Nu, sunt bine, șopti ea.

Nici nu știa ce spune.

— Nu trebuia să te îndepărtezi de una singură, spuse Nick supărat. Trebuia ca fetele să nu te lase să faci asta.

— E-n regulă, Nick.

Ea atârna de el cu toată puterea și își îngropase chipul în umărul lui exact când Adam se întorsese și-l reținuse pe Raj. Apoi, ea rămase agățată de Nick, știind că el simțea cum ea tremura.

— Cassie, o mângâia el cu blândețe pe spate.

Cassie se retrase ușor. Adam plecase. Se uită la Nick în lumina lunii, la trăsăturile lui clare, frumoase, reci. Cu excepția ochilor, care acum nu erau reci.

— Pasiunea, se gândi ea, venindu-i în minte lumânarea roșie a lui Faye. Apoi îl sărută.

Nu se sărutase cu nimeni, cu excepția lui Adam, dar se gândi că se pricepea destul de bine. Gura lui Nick era caldă, iar asta era plăcut. Își dădu seama cât de uimii era el, apoi, instantaneu, avu surpriza să se simtă absorbită de ceva și mai adânc, și mai dulce. Simți că el îi dădea sărutul înapoi.

Sărutul o făcea să nu se mai gândească la nimic. Sărutul ajuta, în acest caz. Suzan greșea total în privința lui Nick. Nick nu era o iguană. Dâre fierbinți alergau prin venele lui Cassie, simțea furnicături în degete. Căldura o cuprinsese în întregime.

În cele din urmă, se desprinseră. Cassie își ridică privirea spre el, împletindu-și degetele cu ale lui.

— Îmi pare rău, spuse șovăind. Mi-a fost frică.

— Amintește-mi să te sperii mai des, zise Nick.

Părea ușor amețit.

— Mai bine ne întoarcem, îi spuse Cassie. John cel Negru a fost aici.

Trebuia să aibă încredere în Nick; nu strigase: *Poftim? Și nu o scuturase să-și revină*. El doar aruncă o privire rapidă, ca de vânător, împrejur, dându-i drumul brațului ei pentru ca s-o prindă

cu mâna lui stângă, rămânându-i liberă mâna dreaptă.

— Acum a plecat, spuse ea. A fost o umbră care a venit dinspre stânci, dar acum nu mai este acolo.

— După toată întâmplarea asta, nimeni să nu mai iasă afară singur, zise Nick, conducând-o spre stâncile pe care trebuiau să se suie pentru a se întoarce la răscruce.

— Cred că a încercat să intre în mintea mea, le spuse Cassie celorlalți când se întoarseră acasă la Adam.

Se așeză lângă Nick, ținându-l strâns de mână.

— Să mă influențeze sau să mă ia cu el sau cine știe ce altceva, adăugă ea. Nu știam cum să-l opresc. Dacă nu veneați voi, băieți, ar fi reușit.

— Nimeni să nu mai iasă singur, zise Nick, uitându-se insistent la Diana.

Era puțin probabil ca Nick să vorbească la întâlnirile pe care le aveau, dar acum vocea lui era hotărâtă, nu permitea nicio împotrivire.

— Sunt de acord, spuse Melanie. Mai mult decât atât, cred că ar trebui să facem ceva să ne apărăm, să înălțăm între noi și el un fel de scut.

— Ce idee ai în minte? o întrebă Adam.

Stătea pe brațul fotoliului în care era Diana, având chipul calm și vocea sigură.

— Un anumit cristal ar ajuta. Poate ametistul. Ne-ai ajuta să ne concentrăm și să luptăm împotriva lui, împotriva oricărui atac psihic. Desigur, dacă cineva are simultan un cristal pe care el îl poate folosi împotriva noastră – cum ar fi hematitul –, atunci nu ajută cu nimic, zise Melanie uitându-se la Faye.

Faye făcu un gest de neliniște.

— După cum i-am spus deja vărului meu care se amestecă în treburile altora, nu am nicio tâmpenie de hematit. Nu trebuie să fur cristalul altora.

— Bine; nu ne certăm, zise Diana. Melanie ai destul ametist la tine acasă? Sau poți să ne mai dai tu, Laurel? Cred că trebuie să-l pregătim imediat, pentru ca toată lumea să poarte unul în seara asta, în drum spre casă.

— Da, și păstrați-l tot timpul asupra voastră, spuse Melanie. Când faceți baie, când mergeți la culcare, la școală, peste tot. Dar purtați-l pe sub haine; nu-l lăsați să vi-l vadă el, pe cât

posibil. Va fi mai eficient așa.

— Ce modalitate de a încheia o petrecere! Bombăni Doug în timp ce-și lua jacheta.

— Gândește-te la asta ca la o favoare, replică Nick, fără a fi simpatetic. Un memento.

Strânse degetele lui Cassie și se uită pieziș la ea, de parcă ar fi vrut să-i spună că știa ce nu trebuia *ei* să uite.

Cassie se simți invadată de căldură, la acest gest. Dar când porniră spre casa lui Melanie, întrebă ca din întâmplare:

— La urma urmei, băieți, de ce *ați venit* după mine?

— Mda... V-ați plictisit la petrecere sau ceva de genul acesta? V-ați dat seama că nu vă simțiți bine doar între voi și ați plecat să ne căutați pe noi, fetele? Adăugă Deborah, ochii ei întunecați aruncând scânteii spre Chris.

Acesta se uită la ea ciudat.

— Nu, ne-am simțit foarte bine. Adam ne-a spus să mergem. Ne-a zis despre Cassie că are necazuri.

9

Bucata de ametist a lui Cassie era destul de mare. Era un pandantiv, prins între ghearele de argint ale unei bufnițe cu aripile deschise, iar ea o simțea rece pe piept, pe sub puloverul albastru cu alb. Atingându-l emoționată, verifică în oglinda Diane, să fie sigură că nu se vedea o umflătură în acel loc. Cassie avusese până atunci trei pietre: trandafirul de calcedonia de la Adam, bucata de cuarț pusă pe lăntșorul pe care Melanie i-l pusese la gât la bal și bucata de hematit pe care o găsisese la casa cu numărul treisprezece. Nu o păstrase pe niciuna mult timp. Îi dăduse înapoi lui Adam bucata de calcedonie, pierduse cuarțul în noaptea în care fuseseră în cimitir, iar hematitul îi fusese furat. Spera că nu avea să i se întâmple la fel și cu ametistul.

Noaptea, norii se adunaseră, iar cerul era cenușiu ca oțelul în timp ce Diana îi conducea la școală în acea dimineață. Iar la școală, în acele zile, era la fel de deprimant precum vremea. Supraveghetorii de pe coridoare, cu insigne în piept și cu fețe glaciale, așteptau ca cineva să încalce regulamentul. Ceea ce nu dura foarte mult timp: erau atât de multe reguli, încât era imposibil să nu încalci una sau două prin simplul fapt că trăiai.

— Aproape că era gata să fim trimiși la închisoare pentru că aveam un dispozitiv care face zgomot, spuse Chris în timp ce treceau pe coridor, în pauza de prânz.

— Ce-ați făcut? se crispă Cassie.

— L-am mituit, zise Doug cu un rânjel răutăcios. I-am dat walkman-ul.

— Walkman-ul *meu*, spuse Chris, supărat.

— Mă întreb care este pedeapsa pentru mituirea unui supraveghetor, cugetă Laurel în timp ce intrau în cantină.

Cassie deschise gura, dar cuvintele îi înghețară pe buze. Prin sticla ferestrelor cantinei văzu ceva care-i șterse din minte orice gând.

— Oh, Dumnezeule! zise Laurel.

— Nu pot să cred! șopti Diana.

— Eu pot! spuse Adam.

Chiar în mijlocul cantinei era o structură de lemn pe care Cassie o recunoscuse din cartea de istorie. Avea două părți care, atunci când se închideau, formau niște spații în care puteau fi imobilizate gâtul și încheieturile unei persoane.

Stâlpul infamiei.

Și era folosit.

Era un tip prins acolo, un tip masiv și corpulent pe care Cassie îl recunoscuse de la cursul de algebră. Dansase cu ea la bal, iar mâinile lui îi erau prea familiare. Îi plăcea să-i bârfească pe profesori. Dar ea nu-l văzuse niciodată făcând ceva care să-l facă să merite *asta*.

— Cu asta, n-o să scape, spuse Diana, ochii ei verzi lucind cu intensitate.

— Cine, directorul? întrebă Deborah, care, cu Suzan și Nick, rămăsese în ușa cantinei, așteptându-i pe ceilalți. Deja a scăpat. I-a adus acum câteva minute pe câțiva părinți să facă un tur și au venit și aici... și l-au văzut și pe el, pentru numele lui Dumnezeu! Directorul a spus că asta face parte din programul de „afecțiune dura”. Spunea că în alte școli, cei care tulbură ordinea stau sus pe mese pentru ca toată lumea să poată să-i vadă, dar că el s-a gândit că stâlpul infamiei este mai uman, deoarece poți sta jos. Aproape că a făcut ca toată chestia asta să sune *rezonabil*. Iar părinții clătinau aprobator din cap și zâmbeau – au mușcat momeala.

Cassie se simți dezgustată. Se gândi la închisoarea subterană a vrăjitoarelor din Salem, unde ea, cu Doug și Chris alergaseră pe coridoarele pe care erau aliniată celulele întunecate. Stâlpul infamiei îi dăduse aceeași senzație de greață în capul pieptului. Cum puteau oamenii să le facă astfel de lucruri semenilor lor? Se gândi ea.

— ...abătând atenția ca parte a moștenirii noastre, spunea Nick, cu buzele curbate de dezgust, iar Cassie își dădu seama că și el se simțea la fel.

— Putem vorbi despre asta în timp ce mâncăm? întrebă Suzan, foindu-se de pe un picior pe altul. Mor de foame!

Dar în timp ce se îndreptau spre capătul opus al sălii – locul privat al Clubului, în ultimii patru ani –, o persoană scundă, cu păr ruginiu, le blocă drumul.

— Îmi pare rău, mustăci Sally Waltman. De-acum, locul acela

este doar pentru supraveghetorii de coridoare.

— O, da? făcu Deborah.

Doi tipi cu insigne apărură de nicăieri și se opriră de-o parte și de alta a lui Sally.

— Da, zise unul dintre ei.

Cassie se uită pe fereastră în capătul sălii – azi nu era adunătura de gură-cască ce zăboveau altă dată în fața ei – și văzu creștetul roșcat al Portiei. Era înconjurată de fete și băieți care o priveau cu admirație. Aveau cu toții insigne.

— Va trebui să vă așezați în altă parte, le spunea Sally celor din Club. Și cum nu sunt destule locuri la o singură masă, va trebui să vă împărțiți în grupuri. Ce păcat!

— Mergem afară, zise Nick apucând-o de braț pe Cassie.

Sally râse.

— Nu cred. Nu se mai mănâncă afară. Dacă nu găsiți locuri să mâncați, stați aici, în picioare.

Cassie îl simți pe Nick încordându-se. Îl strânse de braț. Diana îl ținea la fel de strâns pe Adam, ai cărui ochi albaștri-cenușii erau ca oțelul, fixați pe băieții de lângă Sally.

— Nu merită, spuse Diana încet, străduindu-se să fie calmă. Asta și vor. Hai să stăm în picioare, aici.

Sally păru dezamăgită când îi văzu îndreptându-se spre perete. Apoi, ochii ei scânteiară de triumf.

— *Ei* a încălcat deja regulamentul! spuse ea arătând spre Doug. Are un radio.

— Nu e deschis, spuse Doug.

— Nici nu trebuie să fie. Doar dacă-l ai asupra ta e indisciplină de tip A. Vino cu mine, te rog.

Cei doi tipi țâșniră înainte, să-l ajute pe Doug să vină.

— Nick, nu. Așteaptă, gemu Cassie, ducându-se în fața lui.

O bătaie în cantină era tot ce le lipsea.

Ochii lui Doug luceau sălbatic. Părea suficient de enervat ca să o lovească pe Sally, ca să nu mai pomenim de cei doi tipi.

— Luați-l, spuse Sally cu voce entuziastă.

Tipii îl înhățară pe Doug. Acesta își luă avânt cu pumnul. Apoi, în momentul de confuzie, se auzi o vom răgușită:

— Ce se întâmplă aici? spuse Faye, cu ochii ei de chihlimbar arzând mocnit.

Purta un alt costum business. Acesta era negru cu galben.

Sally se holbă la ea.

— Refuză să asculte ordinele supraveghetorului, spuse ea. Iar el are un radio asupra lui.

Faye se întinse și desprinse walkman-ul de la brâul lui Doug.

— Acum nu mai are, spuse ea. Iar lor o să le spun să meargă să mănânce în altă parte – afară, poate. Pe răspunderea mea.

Sally bolborosea nervoasă. Faye chicoti și-i conduse pe cei din Club afară din cantină.

— Mulțumesc, zise Diana și, pentru un moment, ea și Faye se priviră în ochi una pe cealaltă.

Cassie se gândi la lumânările arzând în cerc, pe drum. Un nou stadiu al vieții – intra Faye într-un nou stadiu al vieții? Oare se va întoarce la sabat?

Dar următoarele cuvinte ale lui Faye o dezamăgără:

— Știți, nu există niciun motiv să nu puteți mânca și voi în spate, spuse ea. Puteți deveni cu toții supraveghetori de coridoare. Asta vrea el...

— Vrea să ne stăpânească, o întrerupse Deborah, încruntându-se.

— Vrea să ni se alăture. Să fie unul de-al nostru.

— Nu, nu cred asta, Faye, o întrerupse Cassie, gândindu-se la umbra de la stânci. Nu este deloc ca noi.

Faye îi aruncă o privire ciudată, dar nu spuse decât atât:

— Va fi o întâlnire cu toți supraveghetorii la ultima oră în clasa C-207. Gândiți-vă la ce v-am spus. Cu cât vă alăturați lui mai repede, cu atât lucrurile vor fi mai simple.

Îi aruncă înapoi walkman-ul lui Doug, cu un gest nepăsător, după care se îndepărtă.

Prânzul fu stânjenitor; în curtea din față a școlii era frig și nimeni în afară de Suzan nu avea poftă de mâncare. Sean apărură mai târziu, când toată agitația se sfârșise. Făcură planuri despre cum să lupte cu John cel Negru, dar, ca de obicei, se întorceau întotdeauna la aceeași problemă: puterea. Aveau nevoie de putere ca să se lupte efectiv cu el. Aveau nevoie de Instrumentele Supreme.

Fiecare dintre ei avea câte o idee diferită privind locul în care să le caute. Adam propuse plaja – mai ales în Golful Diavolului, unde domnul Fogle, fostul director fusese omorât de stânca ce alunecase. Deborah se gândi la vechiul cimitir.

— Există din anii 1600, spuse ea. Sabatul original ar fi putut ascunde ușor lucrurile acolo.

Melanie și Diana discutară despre posibilitatea de a face un pendul de cristal cu scopul de a detecta urmele de „energie luminoasă” pe care Instrumentele era posibil să o emane.

Cassie stătea tăcută, aproape de Nick. Simțea o nevoie stupidă, disperată, de a uita de toate acestea și de a-și îngropa capul în umărul lui. Nu cunoștea New Salem la fel de bine ca ceilalți – cum putea ea să propună un loc rezonabil în care să caute? Și mai avea și presentimentul că lucruri rele, chiar îngrozitoare, aveau se întâmpla.

Suntem pe cale să pierdem, se gândi, ascultând vocile pline de îngrijorare ale celorlalți. Suntem doar niște copiii, pe când el are secole de experiență. Suntem pe cale să pierdem.

Sentimentul a ceva îngrozitor se accentuă pe măsură ce ziua se sfârșea. Alergă la Nick în timp ce se îndrepta spre ultima sală de curs și-l opri pe hol.

— Arăți groaznic, spuse el.

— Mulțumesc, încercă ea să zâmbească, dar fără să reușească.

— Nu, vreau să spun că ești atât de palidă... te simți bine? Vrei să mergi acasă?

— Să plec de la școală fără să am permisiunea s-o fac? recită Cassie automat, obosită, iar în clipa următoare era în brațele lui.

Nick spuse:

— Pot să-și ia permisiunea și să și-o...

Cassie continua să atârne în brațele lui. Nick era atât de bun cu ea! Ar fi vrut să-l iubească. Va *reuși* să-l iubească, se hotărî ea. Poate vor merge amândoi pe strada Crowhaven; să plece într-un loc în care să fie singuri. Lui Nick nu-i plăcea să facă asemenea lucruri când ceilalți îi puteau vedea.

— Strânge-mă în brațe! spuse ea.

El o strânse. Apoi o sărută.

Da. Așa va face. Va fi o parte din Nick... și va fi în siguranță. Nick va avea grijă de ea. Acum putea să nu se gândească la nimic.

— Of, of, of... *mie* mi se pare că este o indisciplină de tipul A, zise o voce indiscretă. Manifestarea publică a afecțiunii nu este adecvată scopului demn și serios al educației formale. Ce părere

ai, Portia?

Nick și Cassie se desprinseră unul de celălalt, Cassie îmbujorându-se.

— Cred că este de-a dreptul revoltător, răspunse Portia Bainbridge.

În spatele ei era un cârd de supraveghetori aliați, se pare, în drumul lor către întâlnirea ce urma să aibă loc. Probabil că erau vreo treizeci de inși. Lui Cassie începu deodată să-i bată inima puternic și rapid.

— Și este vina ei, continuă Portia, privind în jos, de la înălțimea nasului ei aristocratic, către Cassie. Am auzit-o inițiind această relație. S-o luăm!

— Corect, micul flirt, spuse Sally.

Cassie își aminti vocea lui Sally în baie; furia din ea, răutatea. *Cea pe care-o știu eu îi făcuse pe toți tipii să umble după ea cu limba scoasă la bal – inclusiv pe iubitul meu.* Ajunsesse să gândească despre ea însăși atât de diferit de când o auzise pe Sally vorbind despre ea în acea seară!

Nick se uita la grupul de supraveghetori, cu chipul rece – ca vechiul Nick, cel pe care-l întâlnise Cassie prima dată. Rece precum gheața.

— S-o luați unde? Pedepsa pentru greșeala de tip A se presupune că este penalizarea. Sau voi nu vă citiți propriul regulament? adăugă el.

— *Noi* hotărâm care sunt pedepsele... începu Portia, dar Sally o întrerupse.

— A refuzat să coopereze cu un supraveghetor, la prânz, spuse ea. Pentru asta o luăm. Domnul Brunswick ne-a dat instrucțiuni speciale. O vom duce în biroului... ca să poată vorbi cu el.

— Atunci puteți să ne luați pe amândoi, replică Nick.

O ținea strâns pe Cassie.

Erau prea mulți. Ochii lui Cassie scăpărau peste mulțimea de supraveghetori, fără să vadă vreo față prietenoasă printre ei. Toți seniorii, toți copiii care le urau pe vrăjitoare. Iar Faye nu era printre ei, de data asta.

— Nick, spuse ea cu voce moale, atentă, în timp ce inima îi bubuia în piept, cred că e mai bine să mă duc cu ei. Aruncă o privire în spate, la Sally. Pot să-mi iau rămas-bun de la el?

Cu o privire răutăcioasă, Sally clătină din cap. Cassie își puse brațele în jurul gâtului lui Nick.

— Adu-i pe ceilalți, îi șopti la ureche. Supraveghetorii vor fi la întâlnire... trebuie să găsești o cale să mă scoți de-acolo.

Când se retrase, ochii lui Nick, de culoarea mahonului, îi întâlniră pe-ai ei, arătând că el înțelesese. Apoi, cu o privire lipsită de expresie adresată lui Sally, Nick se dădu la o parte.

Grupul de supraveghetori o încercuiră pe Cassie, și o escortară pe hol, tratând-o ca pe un criminal în serie. Ea simțea un impuls să râdă, dar când ajunseră în birou această nevoie dispăru înecată într-o tristețe totală și anxietate.

El a plănuit asta, se gândi ea. Poate că nu chiar asta în mod special, azi. Dar știa că o să ne prindă într-un fel sau altul, unul câte unul. Încercă să ignore vocea slabă care-i șoptea: *știa că te va prinde; pe tine te voia!*

Pentru că ea era o străină sau poate pentru că ea îi încurca planurile. Prin minte îi trecu o imagine rapidă. Kori zăcând rigidă, înțepenită, cu gâtul rupt, la poalele dealului. Cassie văzuse ce li se întâmpla oamenilor care-i încurcau planurile lui John cel Negru.

— Poate că dacă vei clipi un pic la el, îți va da drumul, șopti Sally răutăcioasă și o împinse spre ușa biroului.

Cassie nu-i răspunse. Nu putea.

Nu mai intrase în acest birou de când venise la domnul Fogle să se plângă de faptul că Faye o persecuta. Arăta la fel, cu singura deosebire că acum în șemineu ardea focul. Iar bărbatul așezat la birou era altul.

Nu te uita la el, se gândi Cassie, când ușa se închise în spatele ei, dar nu se putu abține să n-o facă. Ochii aceia negri îi prinseră privirea de îndată ce ea se uită spre birou. Fața aceea ca de vultur nu trăda niciun semn de surpriză că ea se afla acolo.

Cu un zgomot de-abia perceptibil, directorul puse pe birou un stilou subțire, placat cu aur.

— Cassandra, zise el.

Cassie simți că i se înmoaie genunchii.

Era vocea umbrei. O voce întunecată, lichidă. Atât de liniștită, atât de insinuantă... atât de *malefică*. Sub ochii lui negri precum hematitul, ea se simțea vulnerabilă, expusă. De parcă el i-ar fi citit gândurile. Căutând o breșă prin care să pătrundă în mintea

ei.

— Domnule Brunswick, rosti ea. Vocea îi suna ciudat chiar și pentru propriile-i urechi. Politicoasă, dar distantă.

El zâmbi. Purta un pulover pe gât, negru, și o jachetă neagră. Se ridică în picioare, sprijinindu-se cu vârfurile degetelor de birou.

— Ești atât de curajoasă! Sunt mândru de tine.

Era ultimul lucru la care ea se aștepta. Cassie rămase holbându-se la el. Își duse automat degetele la mica umflătură pe care i-o făcea ametistul aflat sub pulover.

Ochii lui îi urmăriră mișcarea.

— Nu m-aș deranja, zise el, zâmbind vag. Cristalul este mult prea mic ca să aibă efect.

Cassie își lăsă încet mâna să cadă. De unde știa el? Se simți confuză, atât de dezechilibrată! Rămase holbându-se la bărbatul din fața ei, încercând să facă o legătură între el și creatura arsă, ghemuită, din bucătăria bunicii ei și cu vrăjitorul din secolul al șaptesprezecelea, care condusese un sabat înspăimântător în New Salem. La urma urmei, cum de se afla el aici? – aceasta era întrebarea. Care era sursa puterii lui?

— Iar ametistul este o piatră cu forțe slabe, o piatră a inimii, continuă el încet. Puritatea cauzei, Cassie, acesta este secretul. Puritate și limpezime. Nu uita niciodată scopul pe care-l ai.

Ea avu ciudata impresie că el îi răspundea la întrebare. O, Dumnezeule, de ce nu venea Nick? Inima îi bătea atât de tare... era *însăimântată*.

— Dă-mi voie să-ți fac o demonstrație, zise bărbatul întunecat. Dacă îmi dai pandantivul... Doar pentru un moment, adăugă el, în timp ce Cassie stătea nemișcată.

Încet, Cassie își duse mâinile la ceafă. Cu degetele își deschise lăntșorul de argint și și-l scoase de la gât. Nu știa ce altceva să facă.

Fără grabă, cu precizie, el îl luă.

Deodată, de nestăvilit, Cassie se gândi la un magician care făcea o șmecherie. Dar nu avea nimic sub aceste *manșete*, se gândi. Doar carne care, în primul rând, nici n-ar fi trebuit să fie acolo.

Continuând să țină lăntșorul în aer, directorul se întoarse cu spatele la Cassie. Focul pâlpâia și trosnea, iar Cassie își simți

pulsul zvâcnindu-i până-n vârful degetelor. Nu mai pot suporta asta mult timp, își zise ea. Nick, unde ești?

— Vezi tu? spuse directorul, cu o voce care părea bizar de distorsionată. Ametistul este o piatră cu impurități. Pentru putere, eu aleg întotdeauna cuarțul...

Se întoarse.

Nu, se gândi Cassie. Totul se petrecea cu încetinitorul de parcă se uita la câte un cadru al unui film pe video. Un film derulat pe o mașinărie superioară, fiecare cadru fiind curat și limpede, clar delimitat, fără nicio pată. Cassie nu știa de unde venea acel *Nu*, cu excepția faptului că ceva în mintea ei, adânc, protesta țipând, încercând s-o prevină. Nu te uita, oh, nu te uita!

Cassie ar fi vrut să oprească această acțiune, să înghețe cadrul. Dar nu putea. Dura o veșnicie, dar bărbatul întunecat continua să se întoarcă spre ea. Se afla cu fața la ea.

Cassie văzu jacheta elegantă, neagră, puloverul pe gât, negru. Dar deasupra puloverului se afla o monstruozitate care o făcu să-i țâșnească lacrimile din ochi, iar în gât să i se oprească un strigăt. Bărbatul nu avea chip.

Nu avea păr, nu avea sprâncene, nu avea ochi, nu avea nas. Nici gură, ci doar un rânjec care lăsa să i se ghicească niște dinți înțeleștați. Dar chiar și-așa, cu oasele acelea goale întoarse spre ea, totul era la fel de limpede precum apa.

Cassie nu putea să strige, nu putea să respire. Nu-și mai putea controla mintea.

Oh, Dumnezeule! Oh, Dumnezeule, craniul nu dispăruse, nu era de mirare că nu-l puteau găsi, nu explodase, ci se află în capul lui! Oh, Diana! Oh, Adam! Craniul se află în *capul* lui...

— Vezi tu, Cassandra? se auzi vocea inumană, printre dinții înțeleștați. Puritatea și limpezimea înseamnă putere. Iar eu am mai multă putere decât ați visat voi copiii, vreodată.

Oh, Dumnezeule, nu pot să cred, nu pot să cred că se întâmplă asta, nu vreau să mai văd...

— Spiritul meu nu se limitează la acest trup, continuă vocea, calmă, cu o luciditate teribilă. Poate curge precum apa oriunde doresc eu să-l direcționez. Pot să-mi concentrez puterea oriunde.

Orbitele goale ale ochilor se înclinară în jos, spre pandantivul de ametist care atârna într-o mână ce arăta perfect normal. Lumina focului sclipea adânc în interiorul cristalului. Apoi, Cassie

simți – un vârtej de putere la fel ca cea pe care o direcționase către câine și ca să-l prevină pe Sean, și când aprinsese chibritul. Doar că aceasta era mult mai intensă, mai concentrată decât slabele izbucniri ale sale de până atunci. Aproape că putea s-o vadă, ca o pală de lumină.

Pandativul de ametist se sfărâmă.

Bufnița de argint continua să se legene, dar în ghearele sale nu se mai afla nimic. Cristalul dispăruse.

Cassie prinse clinchetul slab când acesta căzu. Dar nu-și dădu seama conștient de acest sunet. Era oarbă și surdă din pricina panicii.

— Acum, Cassandra, se auzi din nou vocea lui, după care fu întreruptă de un zgomot atât de puternic, încât nici măcar Cassie nu avea cum să-l ignore.

Un vuiet venea dinspre curtea din față a școlii, un sunet ca zumzetul pe care-l face o adunare de oameni; doar furie. Țipete stridente se amestecau cu strigătele grave din fundal.

Directorul lăasă în jos lăntișorul de argint și alergă la fereastră, de unde se vedea partea din față a școlii.

Iar mintea lui Cassie se trezi. Fata nu mai voia decât un lucru: să iasă de-acolo! Cum atenția bărbatului întunecat era distrasă, ea se retrase spre ușă.

Alergă afară din birou, fără să se uite la secretare. Pe holul de la etajul al doilea era haos. Toată lumea ieșea din clase.

— Se bat unii! striga un tip din capătul scărilor. Haideți!

Parcă era o răscoală; ei nu puteau controla pe toată lumea deodată, se gândi Cassie vag. Continuă să alerge. Coborî în fugă pe scări, apoi o luă pe coridor, îndreptându-se instinctiv spre locul în care era învălmășeala.

— Cassie, așteaptă!

Nu era o voce de bărbat, dar era amenințătoare. Faye. Cassie se opri o clipă, privind disperată în jurul ei după Nick, Diana sau Adam.

— Cassie, oprește-te, te implor! Nu încearcă nimeni să-ți facă rău! Am alergat după tine tot drumul de la birou până aici.

Prudentă, Cassie se retrăgea cu spatele. Acum coridorul era pustiu. Toată lumea era afară.

— Cassie, nu-ți cer decât să mă *ascuți*. El nu încearcă să te omoare, jur! Vrea să te *ajute*. Lui îi place de tine.

— Faye, ești nebună!

Cassie își pierde controlul și începu să vorbească strigând:

— Tu nu știi cine e el! Tot ce vezi legat de el este o iluzie! E un monstru!

— Nu fi ridicolă! Este unul de-al nostru...

— Oh, Dumnezeule! Oh, *Dumnezeule!* rosti Cassie.

Șocul începu să pună stăpânire pe ea, iar genunchii îi tremurau atât de tare, încât fu nevoită să se sprijine de perete. Alunecă în jos, sfâșiind un afiș cu jocul de fotbal ocazionat de Ziua Recunoștinței.

— Tu nu l-ai văzut! Nu știi! strigă ea.

— Te porți ca un copil mic! Nici măcar n-ai stat să asculți ce avea să-ți spună. Ți-ar fi explicat totul...

— Faye! Trezește-te! țipă Cassie. Pentru numele lui Dumnezeu, trezește-te odată și *uită-te* la el! Nu e deloc ceea ce crezi! Ești complet oarbă!

— Crezi că știi multe despre el.

Faye se dădu înapoi, cu brațele încrucișate la piept. Își ridică bărbia și privi în jos spre Cassie, cu ciudații ei ochi cu pleoape grele, triumfători. Buzele-i roșii ca sângele erau curbate într-un zâmbet: Crezi că știi totul... dar nu știi nici măcar cum îl chema când a fost aici ultima dată. Când a venit la părinții noștri și a locuit la numărul treisprezece.

Puterea terorii pe care Cassie o simțise mai devreme dispăruse, iar dintr-odată pământul deveni stabil. Se sprijini cu o mână de podea. Faye încă se uita la ea cu ochi ciudați, triumfători.

— Nu, șopti Cassie.

— „Nu”, adică nu știi? Sau „nu”, adică să nu-ți spun? Dar vreau să-ți spun, Cassie, este timpul să afli. Numele pe care l-a folosit ultima dată a fost John Blake⁴.

⁴ Blake se aseamănă ca sonoritate cu Black (tradus ca *Negru*, în numele personajului John cel Negru) (n. trad.).

10

Cassie se holba, mută, fără să poată gândi. Nu-i venea să creadă – deși, în adâncul ei știuse ceva.

— Este adevărat. Este tatăl tău.

Cassie se așeză pur și simplu pe podea.

— Și vrea ca tu să fii fericită, Cassie. Vrea ca tu să fii moștenitoarea lui. Are o mulțime de planuri cu tine.

— Dar tu? strigă Cassie, indignată, ajunsă dincolo de limitele răbdării. Ești noua mea mamă vitregă?

Faye chicoti un chicotit de furie, leneș, care exprima satisfacție.

— Poate. De ce nu? Întotdeauna mi-au plăcut bărbații mai în vârstă... iar el nu este decât cu trei secole mai mare decât mine.

— Ești dezgustătoare!

Cassie nu găsea cuvântul potrivit. Niciunul nu era suficient de expresiv; nu-i venea să creadă că toate acestea se întâmplau cu adevărat.

— Ești... ești... continuă ea.

— Încă n-am *făcut* nimic, Cassie. Eu și John avem... avem o relație de afaceri.

Cassie se simțea de parcă avea un căluș în gură. Din cauza ei, din cauza lui Faye...

— Îi spui *John*? șopti ea.

— Dar cum crezi că ar trebui să-i spun? Domnul Brunswick? Sau să-i spun cum își zicea el ultima dată când a fost aici? Domnul John Blake?

Totul se învârtea cu Cassie acum. Pereții de un verde pal, cenușiu, se clătinau. Ar fi vrut să leșine. Dacă leșina, măcar nu trebuia să mai gândească.

Dar nu avea cum. Încet, amețeala îi trecu, iar podeaua deveni solidă sub ea. Nu era nicio cale să scape. Nu avea de ales, trebuia să treacă prin asta.

— Oh, Dumnezeule! șopti Cassie. E adevărat. Chiar este adevărat.

— E adevărat, spuse Faye liniștită, cu satisfacție. Mama ta a fost iubita lui. El mi-a spus întreaga poveste, cum ea s-a

îndrăgostit de el când el s-a dus la numărul doisprezece să ceară cu împrumut niște chibrituri. *Nu* au fost niciodată căsătoriți, se pare... și sunt sigură că el nu i-a dat ei numele lui.

Era adevărat... asta încercase să-i spună bunica lui Cassie înainte de a muri.

— Mai am doar un lucru să-ți spun, zisese ea, iar atunci intrase Laurel. Ultimele ei cuvinte nu fuseseră decât o șoptă: John... Iar apoi ceva ce Cassie nu înțelesese. Dar își aminti cum buzele bunicii sale încercaseră să rostească. Spusese *cel Negru*.

— De ce nu mi-a spus mai devreme? șopti Cassie cu asprime, dându-și seama cu greu că vorbise tare. De ce a așteptat până a murit? *De ce?*

— Cine? Bunica ta? Presupun că nu a vrut să te supere, zise Faye. Probabil că s-a gândit că vei fi... tulburată... înțelegi... Și poate că – Faye se aplecă spre ea – s-a gândit că astfel vei fi mai aproape de el. Ești carne din carnea lui și sânge din sângele lui, Cassie. Ești fiica lui.

Cassie clătina din cap, oarbă, îngrețoșată.

— Celelalte bătrâne... și ele trebuie că știu! Dumnezeuule, toți cei care-l cunosc probabil că știu! Și *nimeni* nu mi-a spus! De ce nu mi-a spus nimeni?

— Încetează să te mai vaiți, Cassie. Sunt sigură că nu ți-au spus pentru că se temeau de felul în care ai fi reacționat. Și trebuie să spun că se pare că au avut dreptate. Ai o cădere nervoasă.

Strămătușa Constance, se gândi Cassie. *Ea* treia să fi știut. Cum de a putut suporta să se uite la mine? Cum poate suporta s-o țină pe mama în casa ei?

Și doamna Franklin era cât pe ce să-i spună, își dădu ea seama deodată. Da. Asta fusese atunci când se adunaseră cu toții, în ultima clipă, în salonul mătușii Constance. Bunica lui Adam fusese gata-gata să-i spună, să-i mărturisească ceva lui Cassie despre tatăl ei. Bunica Quincey și mătușa Constance o opriseră. Toate erau într-o conjurație a tăcerii, să nu-i spună adevărul lui Cassie.

Probabil că părinții nu știau, se gândi Cassie fără grabă, simțindu-se foarte obosită. Și, oricum, probabil că nu-și aminteau. Se străduiseră să uite totul. Dar mătușa Constance prevenise Cercul să nu mai tulbure aceste vechi amintiri, iar

privirile ei încremeniseră asupra lui Cassie când spusese acest lucru.

— Gândește-te la asta, Cassie, spuse Faye, iar vocea ei aspră suna acum mai rezonabil, nu malițioasă, și nici triumfătoare. Nu vrea decât ce e mai bine pentru tine; întotdeauna a vrut asta. Te-ai născut ca parte a planurilor sale. Știi că noi două am avut problemele noastre în trecut, dar John vrea să fim împreună mai departe. Nu vrei nici măcar să încerci? Nu vrei, Cassie?

Încet, dureros, Cassie se strădui să se concentreze. Faye îngenunchease în fața ei. Chipul frumos și senzual al lui Faye părea să ardă ușor din interior. Vorbea serios, se gândi Cassie. Era sinceră. Poate că era îndrăgostită de el.

Și poate că, se gândi ea amețită, *ar trebui* să mă gândesc la asta. S-au schimbat atât de multe lucruri de când am venit în New Salem – nu mai sunt deloc persoana care eram. Dispăruse vechea, timida Cassie care nu avusese niciodată un iubit și care nu avusese nimic de spus. Poate că asta nu este altceva decât o nouă schimbare, un alt stadiu al vieții. Poate că mă aflu la o răscruce.

Se uită la Faye pentru un moment lung, căutând adâncimile acelor ochi de chihlimbar. Apoi, încet, clătină din cap.

Nu.

Chiar în timp ce se gândea astfel, o hotărâre rece și limpede o străbătea. Acesta era drumul pe care n-avea s-o pornească niciodată, indiferent de ce avea să se întâmple. Nu va deveni niciodată ceea ce John cel Negru — ceea ce *tatăl ei* dorea.

Fără niciun cuvânt, fără să privească înapoi. Cassie se ridică și se îndepărtă de Faye.

Afară, busculada continua încă. Cassie se uită cu atenție la intrarea în școală și văzu soarele slab de noiembrie lucind pe o cascadă de păr blond. Se îndreptă într-acolo.

— Diana...

— Cassie, slavă Domnului! Când Nick ne-a spus că ești singură în biroul lui... Ochii Dianei se măriră. Cassie, s-a întâmplat ceva rău?

— Trebuie să-ți spun ceva. Acasă. Putem merge acasă acum?

Cassie o prinse pe Diana de mână.

Diana se holbă la ea preț de o clipă, apoi își reveni.

— Da, sigur că da. Dar Nick o să te caute. S-a gândit că ar

trebui să pornim un conflict la etajul întâi, ca diversiune; nu trebuie decât să aduni o mulțime de oameni și să-ncepi să-i împingi. Toți băieții au făcut asta, plus Deborah și Laurel. Te caută cu toții.

Cassie nu putea da ochii cu niciunul dintre ei. Mai ales eu Nick. Odată ce el afla cine era ea cu adevărat...pe cine îmbrățișase, pe cine sărutase...

— Te rog, n-ai putea să le spui doar că sunt OK, dar că a trebuit să plec acasă?

Suzan era în apropiere; Cassie arătă din cap spre ea:

— N-ar putea să le spună Suzan?

— Bine. În regulă. Suzan, spune-le tuturor că am luat-o pe Cassie acasă. Acum pot pune capăt conflictului.

Diana o conduse pe Cassie în jos, pe panta dealului, până-n parcare. Nici nu ajunseră bine la mașina Dianei, că Adam apărură alergând.

— Îmbulzeala s-a potolit... vin cu voi, spuse el.

Cassie ar fi vrut să refuze, dar nu mai avea putere. În plus, poate că Diana ar fi avut nevoie de Adam acasă, când Cassie îi va spune întreaga poveste.

Cassie clătină din cap către Adam și se sui în mașină fără să mai comenteze ceva. Merseă cu mașina acasă la Diana și urcară în camera acesteia.

— Acum, spune-ne ce s-a întâmplat, înainte să fac un atac de cord, zise Diana.

Dar nu era prea ușor. Cassie se duse la fereastră, unde lumina soarelui se reflecta în prismele aflate acolo, astfel încât luminile curcubeului pluteau și alunecau pe zid. Se întoarse apoi și privi către tablourile în alb și negru aflate de fiecare parte a ferestrei – erau zeițele din Grecia, colecționate de Diana. Era acolo mândra Hera, ca o regină, cu coama sa extrem de întunecată și ochii cu pleoape grele, sălbatici; era Afrodita, zeița frumuseții, cu sânii săi delicați; era și mândra Artemiza, neînfricată zeiță virgină a vânătorii. Iar dincolo, în partea opusă, erau Atena, zeița înțelepciunii, cu ochii cenușii, Persefona, cu chipul proaspăt, ca de elf, înconjurat de flori deschise. Cea din urmă, într-un tablou în culori, era o zeiță mai veche decât cele din civilizația greacă, mărtașa zeiță Diana, care domnea asupra lunii, stelelor și nopții. Diana, zeița vrăjitoarelor.

— *Cassie!*

Îmi pare rău, șopti Cassie și se întoarse încet s-o înfrunte pe Diana ei, căreia, în clipa asta, părea să-i facă rău așteptarea. Îmi pare rău, spuse ea mai tare. Însă pur și simplu nu știu cum să spun asta, cred. Dar acum; știu de ce m-am născut cu mult mai târziu decât voi... sau, de fapt, nu, nu știu. Cântări lucrurile un moment: Nu de ce m-am născut atât de târziu. Doar dacă nu cumva el știa încă de-atunci că sabatul va încerca să-l dea afară, așa că s-a gândit că era mai bine dacă avea sprijin.

Cassie se gândi că se sfârșise și clătină din cap. Adam și Diana se holbau la ea de parcă ar fi fost nebună.

— Presupun că nu știu totul, continuă Cassie. Dar nu sunt pe jumătate străină, așa cum credeam cu toții. Nu de-asta era el pe urmele mele; ci dintr-un cu totul alt motiv. Am crezut că eu și Kori îi spulberaserăm cumva planurile... *Oh, Dumnezeule!*

Cassie se opri, simțind o durere de parcă era izbită de cioburi de sticlă. Privirea-i era copleșitoare. Adăugă:

— Cred... Dumnezeule, sigur așa este! Știu de ce a murit Kori. Din cauza *mea*. Dacă n-ar fi murit, s-ar fi alăturat sabatului în locul meu, iar el nu voia asta. *Ea* era cea în privința căreia el nu-și făcuse planuri. Așa că a eliminat-o.

Un alt spasm de durere aproape că o făcu să se îndoiaie de la mijloc. Se temea că ar fi putut să fie bolnavă.

— Stai jos, zise Adam precipitat.

Amândoi încercară s-o ajute să meargă în pat.

— Nu... încă nu știți. Poate că nu o să vreți să mă mai atingeți.

— Cassie, pentru numele lui Dumnezeu, spune-ne despre ce vorbești? N-are niciun sens ce spui.

— Ba da, are. Eu sunt fiica lui John cel Negru.

În acea clipă, dacă vreunul dintre cei doi ar fi slăbit strânsoarea sau ar fi dat înapoi, Cassie simți că ar fi putut încerca să se arunce pe fereastră. Dar Diana doar făcu ochii mari, cu verdele lor limpede, pupilele devenind uriașe, nesfârșit de adânci. Ochii lui Adam deveniră argintii.

— Faye mi-a spus, și este adevărat.

— Nu-i adevărat, spuse Adam ferm.

— Nu e adevărat și am s-o omor, zise Diana.

Aceste cuvinte spuse de blânda Diana erau uimitoare.

Amândoi continuară s-o susțină pe Cassie. Diana o ținea de un

braț, iar Adam, de celălalt, strângând-o amândoi, cuprinzând-o ca într-o îmbrățișare. Cassie tremura făcându-i și pe ei să tremure.

— E adevărat, șopti Cassie, încercând să rămână singură pe picioare.

Acum trebuia să fie calmă; nu trebuia să-și piardă autocontrolul.

— Asta explică totul. Explică de ce-l visam... pe el și vasul care se scufunda. Suntem... legați, într-un fel sau altul. Explică de ce a continuat să vină după mine, ca atunci când îl chemasem de Halloween, și în noaptea trecută, pe plajă. Vrea să se întâlnească cu mine. Faye este îndrăgostită de el. La fel cum a fost și mama mea.

Cassie tremura. Diana și Adam continuau s-o susțină. Niciunul dintre ei nu clipi când Cassie îi privi fix în ochi.

— Asta explică ce e cu mama, zise Cassie grav. De ce s-a dus el la noi acasă în acea noapte în care s-a întors, când noi l-am eliberat din mormânt. S-a dus s-o vadă pe ea... de-asta este ea acum în starea în care este. Oh, Diana, trebuie să mă duc la ea.

— Într-o clipă, zise Diana, propria-i voce fiind aspră din pricina faptului că își înghițea lacrimile. Imediat...

Cassie cugeta. Nu era de mirare că mama ei fugise din New Salem, nu era de mirare că în privirea ei se citiseră dintotdeauna spaima și neputința. Cum să nu fii înspăimântată când bărbatul pe care-l iubești se transformă într-un coșmar? Când trebuie să pleci departe ca să ai un bebeluș, într-un loc în care nu te cunoaște nimeni?

Dar fusese suficient de curajoasă ca să se întoarcă și s-o aducă aici pe Cassie. Iar acum, Cassie trebuia să fie curajoasă.

Nu e nimic înfricoșător în întuneric dacă îl înfrunți.

Cassie nu știa cum avea să înfrunte asta, dar trebuia s-o facă, într-un fel sau altul.

— Sunt OK acum, șopti ea. Și vreau s-o văd pe mama.

Diana și Adam își făceau semne pe deasupra creștetului ei.

— Mergem cu tine, zise Diana. Nu intrăm cu tine în cameră dacă nu vrei, dar te ducem până acolo.

Cassie se uită la ei: în ochii Dianei, acum întunecați ca smaraldele, dar plini de dragoste și înțelegere; și la Adam, cu calmul și liniștea de pe chipul lui cu trăsături fine. Le strânse

mâinile.

— Mulțumesc, spuse ea. Vă mulțumesc amândurora.

Strămătușa Constance răspuse la ușă. Părea surprinsă să-i vadă, și un pic tulburată, ceea ce o făcu pe Cassie să se simtă surprinsă, la rândul ei. Nu s-ar fi gândit că mătușa lui Melanie putea fi vreodată tulburată.

Dar în timp ce Cassie se îndrepta spre camera de oaspeți, bunica Quincey și bătrâna doamnă Franklin ieșiră de-acolo. Cassie se uită la bunica plăpândă a lui Laurel și la bunica grasuță și cu părul nearanjat a lui Adam, iar apoi la mătușa Constance.

— Încercam... să facem ceva s-o ajutăm pe mama ta, zise mătușa Constance, părând ușor stânjenită. Tuși. Remedii vechi, recunosc eu. Poate că fac totuși bine. Vom fi în salon, dacă ai nevoie de ceva.

Închise ușa.

Cassie se întoarse să se uite la figura care se afla între cearșafurile albe și scrobite ale mătușii Constance. Se apropie și îngenunche lângă patul ei.

Chipul mamei ei era la fel de palid ca și cearșafurile. Totul legat de ea era alb și negru; fața albă, părul negru, genele negre care lăsau umbre pe obraji. Cassie o prinse de mâna rece și doar atunci își dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee despre ce voia să spună.

— Mamă! spuse ea. Și apoi: Mami! Mă auzi?

Niciun răspuns. Nicio tresărire.

— Mami, spuse Cassie cu greutate. Știu că ești bolnavă și știu că ești speriată, dar există un lucru de care nu mai trebuie să-ți fie teamă. Știu adevărul. Știu cine este tatăl meu.

Cassie așteptă; i se păru că vede mișcându-se mai repede, în sus și în jos, cearșaful de pe pieptul mamei ei.

— Știu totul, spuse ea. Și... dacă ți-e teamă că-s furioasă pe tine sau ceva de genul acesta, să știi că nu e așa. Înțeleg. Am văzut ce le face oamenilor. Am văzut ce i-a făcut lui Faye, iar ea este mai puternică decât tine.

Cassie îi ținea atât de strâns mâna rece, încât se temea să nu-i provoace durere. Făcu o pauză și-și înghiți nodul din gât.

— Oricum, voiam să-ți spun că am aflat. Și că totul se va termina curând, iar eu o să mă asigur că el n-o să-ți mai facă rău

niciodată. Într-un fel sau altul, am să-l opresc. Nu știu cum, dar o voi face. Îți promit, mami.

Se ridică, încă ținându-i cu blândețe mâna lipsită de vlagă în palmele ei și șopti:

— Dacă ești speriată, mami, poți să te întorci acum. E mai ușor decât să fugi. Este, într-adevăr. Dacă înfrunți lucrurile, ele nu mai sunt așa de rele.

Cassie așteaptă din nou. Nu se gândise că avea vreo speranță, dar trebuia să aibă, deoarece pe măsură ce secunde treceau și nu se întâmpla nimic, inima ei se cufunda. În dezamăgire. Măcar un semn mic – nu cerea prea mult, nu? Dar nu exista nici cel mai mic semn. Poate pentru a suta oară în acea zi, ochii lui Cassie fură invadați de căldură.

— OK, mami, șopti ea și se aplecă să o sărute pe obraz.

Făcând asta, observă un fir subțire, un fel de fibră, în jurul gâtului mamei ei. Trase de el și, din gulerul cămășii de noapte a mamei ieșiră trei mici pietre maro-aurii agățate de el.

Cassie ascunse la loc lăntișorul, mai așteptă o secundă, apoi plecă.

O să pot să fac față dacă mama moare, ca și bunica? se întrebă ea în timp ce închidea ușa dormitorului. Nu credea că ar fi putut. Dar începuse să priceapă că ar fi trebuit să se gândească la asta.

În salon, Adam și Diana beau ceai în compania celorlalte femei.

— Cine i-a pus mamei cristalele la gât? Și ce sunt? Bătrânele se uită una la alta. Mătușa Constance fu cea care răspunse:

— Eu i le-am pus, zise ea. Își dresе glasul: Sunt ochi de tigru. Să țină departe visele rele – sau cel puțin așa spunea mereu bunica mea.

Cassie reuși să-i zâmbească vag.

— Oh, mulțumesc.

Poate că afinitatea lui Melanie cu mineralele era moștenită din familie. Nu se mai apucă să-i spună mătușii Constance ce ar fi putut să facă John cel Negru cu acele pietre dacă ar fi încercat.

Visele rele sunt dăunătoare, spuse bătrâna doamnă Franklin, iar Diana și Adam se ridicară să plece. Da sigur, visele frumoase sunt cu totul altceva.

Cassie se uită la bunica lui Adam, al cărei păr grizonat

dezordonat i se desfăcuse, în timp ce mânca fericită prăjitură după prăjitură. Cassie nu mai cunoscuse niciodată pe cineva căruia să-i placă atât de mult să mănânce, cu excepția lui Suzan. Dar cu doamna Franklin era ceva mai mult decât se putea vedea la prima vedere.

— Vise? întrebă Cassie.

— Vise frumoase, aprobă limpede bunica lui Adam. Ca să visezi frumos, trebuie să ai piatra lunii.

Cassie se gândi la asta pe tot drumul până acasă.

Ea și Diana luară cina în liniște, doar ele două, în timp ce tatăl Dianei încă se afla la biroul de avocatură. Adam plecase să stea de vorbă cu ceilalți din Cerc.

— Eu nu pot să le spun, spuse Cassie. Nu în seara asta... poate mâine.

— Nu există niciun motiv pentru care s-o faci, replică Adam, cu o voce aproape aspră. Ai trecut prin destule. *O să le spun eu – și o să-i fac să înțeleagă.* Nu-ți face griji, Cassie. Vor rămâne alături de tine.

Cassie nu putea să nu-și facă griji. Dar nu se mai gândi la asta, deoarece erau alte lucruri la care trebuia să reflecteze. Îi făcuse o promisiune mamei ei.

Se întinse pe pat să citească din Cartea Umbrelor pe care i-o lăsase bunica ei. Cartea ei. Căută ceva despre cristale și vise.

Și găsi: *Pentru a provoca vise. Puneți o piatră a lunii sub pernă și toată noaptea veți avea vise senine și plăcute din care veți avea de câștigat.* De asemenea, mai găsi un pasaj despre cristale în general. Cristalele mari erau mai bune decât cele mici, ei bine, asta știa deja. Melanie făcuse această afirmație iar John cel Negru îi demonstrase acest lucru azi, fără tăgadă.

Lăsă cartea jos și se duse la biroul Dianei.

Acolo se afla o trăistuță de catifea albă, tivită cu mătase albastră ca cerul. Diana îi permisesese lui Cassie, cu mult timp în urmă, s-o deschidă. Cassie luă trăistuța cu ea în pat și vărsă conținutul pe partea de sus a cearșafului pe care mai întâi o desfăcuse și-o întinsese. Pe fondul alb, pietrele formau un caleidoscop bogat.

Agatul bleu dantelat – Cassie luă bucata triunghiulară și își mângâie obrazul cu suprafața ei netedă. Cimnul galben luminos piatra lui Deborah, bună pentru a spori energia. Carneolul

portocaliu umbrat, pe care Suzan îl folosise odată ca să intensifice entuziasmul echipei de fotbal. Mai era jadul verde translucid, pe care Melanie îl utilizase ca să calmeze gândurile; și ametistul de un liliachiu regal piatra – lui Laurel, o piatră a inimii, după cum spusese John cel Negru. De asemenea, mai erau acolo multe altele: chihlimbarul cald, ușor ca o bucată de plastic; calcedonia verde-închis, cu stropi roșii, un granat de culoarea vinului; un peridot verde palid pe care Diana îl folosise să marcheze energia întunecată.

Degetele lui Cassie căutară prin această comoară grozavă, până dădură de piatra lunii. Era translucidă, cu lipiri albastre-argintii. O puse pe noptiera de lângă pat.

Diana intră, proaspătă după baia pe care o făcuse, și se uită la Cassie cum pune pietrele la loc în trăistuță.

— Ai găsit ceva în Cartea Umbrelor? o întrebă ea.

— Nimic deosebit, răspunse Cassie.

Nu voia să-i explice ce voia să facă, nici măcar Dianei. Mai târziu, dacă avea să funcționeze.

Încep să cred că bunica nu a vrut să spună cum că în Cartea Umbrelor s-ar dezvălui ceva deosebit despre John în cel Negru, adăugă ea. Poate că doar voia să fiu o bună vrăjitoare, care *le știe pe toate*. Poate că s-a gândit că în felul ăsta voi fi suficient de isteată ca să-l înving.

Diana se sui în pat și închise lumina. Luna nu se vedea deloc; fereastra rămase întunecată. Era o senzație de pace, într-un fel, ele două stând lungite în pat – ca niște musafire rămase aici peste noapte. Pe Cassie o făcea să se gândească la trecut, când ea și Diana se hotărâseră să fie adoptate ca surori.

— Trebuie să găsim o cale să-l omorâm, zise ea.

Niște musafire cu un scop întunecat și însetate de sânge. Diana rămase tăcută un moment, apoi spuse calm:

— Ei bine, știm două lucruri care nu-l pot omorî – Apa și Focul. Prima dată, când vasul pe care era s-a scufundat, el s-a înecat; a doua oară, când părinții noștri au incendiat casa de la numărul treisprezece, a ars. Dar nu a murit pentru totdeauna.

Cassie aprecie expresia „părinții noștri”. Mama ei nu încercase să ardă pe nimeni, ar fi putut să pună pariu.

— El a spus că nu este nevoie ca spiritul lui să rămână în trupul lui, spuse ea. Cred că poate sta în locuri diferite. Poate că

atunci când moare, își trimite pur și simplu spiritul undeva.

— Cum a făcut cu craniul de cristal, spuse Diana. Și a rămas acolo până când noi am adus laolaltă spiritul și trupul lui. Da. Dar ce am putea *folosi* împotriva lui?

— Pământul... sau Aerul, medită Cassie. Totuși, nu văd cum ar putea Aerul să omoare pe cineva.

— Nici eu. Pământul poate să însemne cristale... dar nu avem un cristal suficient de mare, pe care să-l folosim împotriva lui.

— Nu, zise Cassie. Se pare că ori utilizăm Instrumentele Supreme, ori nimic. Trebuie să le găsim!

Simți cum în întuneric Diana o aproba clătinând din cap.

— Dar cum?

Cassie se întinse să ia piatra lunii. O puse sub pernă.

Poate că nu conta cât erau de mari, ci cum erau folosite, se gândi ea.

— Noapte bună, Diana, spuse ea, și închise ochii.

11

Încă de la început, acest vis se dovedi a fi mai limpede decât celelalte. Sau poate că pentru Cassie era mai limpede; mai calm, mult mai edificator asupra a ceea ce se întâmpla. Apa sărată o lovea peste față; chiar înghiți un pic din ea. Era atât de rece, încât nu-și mai simțea mâinile și picioarele.

Se scufunda. Avea să se înece... dar nu să moară. Cu ultimele puteri, își trimise spiritul în locul pregătit pentru asta... în craniul de pe insulă. O parte din puterea sa fusese deja lăsată în craniu; iar acum, ea avea să meargă acolo să i se alătore. Iar într-o zi, când va veni momentul potrivit, când trupul ei va fi călătorit destul prin apa mării și va fi ajuns pe insulă, va trăi din nou.

Vise plăcute, vreau vise plăcute, se gândi Cassie frenetic, în timp ce apa îi trecea de creștet.

O schimbare...

Lumina soarelui o orbea.

— Poți să mergi cu Kate să vă jucați în grădină, zise o voce blândă.

Da. Reușise. Se afla acolo.

Grădina era în spate. Cassie se îndreptă spre ușa din spate.

— Jacinth! Ce ai uitat?

Cassie se opri în loc, încurcată. N-avea nicio idee. Femeia înaltă, în rochie puritană, se uita în jos spre podea. Acolo, pe scândurile de pin curate se afla Cartea Umbrelor îmbrăcată în piele roșie. Cassie își amintea acum; îi căzuse din poală când se ridicase în picioare.

— Îmi pare rău, mamă.

Cuvintele îi ieșiseră de pe buze cu atâta naturalețe. Iar ochii i se făcură mari – dar nu-și putea imagina unde trebuia să pună cartea. Undeva, într-un loc special... dar unde? Apoi văzu cărămida mobilă din șemineu.

— Mult mai bine, spuse femeia înaltă, în timp ce Cassie strecura cartea în spațiul de-acolo și fixa la loc cărămida. Să-ți amintești întotdeauna, Jacinth: nu trebuie să fim niciodată neglijente. Nici măcar aici, în New Salem, unde toți vecinii noștri sunt la fel ca noi. Acum fugi în grădină.

Kate ieșise deja. În lumina soarelui de-afară, Cassie observă că părul lui Kate avea culoarea părului Dianei, nu era chiar auriu, dar avea o culoare palidă, ca lumina pură. Și ochii lui Kate erau aurii, ca lumina soarelui. Era o fată cu totul de aur.

— Cer și mare, nu-mi faceți rău, râse ea, întorcându-se privind peste tufișurile de ierburi către oceanul albastru și întins, dincolo de faleză.

În vremurile acelea nu exista zidul, încă nu fusese construit. Apoi țâșni înainte, să ia ceva de jos.

— Miroase levănțica asta, spuse ea, întinzându-i lui Cassie un mănunchi. Nu e dulce?

Dar Cassie ezita în pragul ușii deschise. Alte două persoane veniseră în bucătărie; mama lui Kate și tatăl ei presupunea ea. Vorbeau încet, cu voci pline de importanță.

— ...veștile tocmai au sosit. Vasul s-a scufundat, spunea bărbatul.

Urmă o exclamație de veselie și surpriză din partea mamei lui Jacinth.

— Atunci înseamnă că e mort!

Bărbatul clătină din cap, dar Cassie nu auzi următoarele lui cuvinte. Se temea că va fi prinsă trăgând cu urechea și gonită de-acolo.

— ...craniul, auzi ea. Și:...nu poți spune niciodată...să se întoarcă...

— Iar această iasomie, cânta Kate. Nu e minunată?

Cassie ar fi vrut să-i spună să tacă din gură.

Apoi auzi vorbele care făcură să i se zbârlească părul pe brațe, chiar și sub fierbințeala soarelui.

— ...ascunde-le, spunea mama lui Kate. Dar unde?

Asta era! Unde, *unde*? Dacă visul acesta avea vreun înțeles, atunci Cassie trebuia să priceapă. Kate încerca s-o cuprindă de mijloc, s-o facă să miroasă iasomia, dar Cassie îi prinse mâna și i-o ținu nemișcată, obligând-o s-o asculte.

Adulții discutau încet: exclamații de îngrijorare și de dezaprobare ajungeau la urechile lui Cassie.

— Putem să nu...?

— Nu, nu acolo...

— Dar unde, atunci?

— O, Dumnezeule, mi se arde pâinea!

După care, un râset ușor.

— Desigur! Ar fi trebuit să ne gândim la asta mai devreme.

Unde? Evitând coliziunea cu Kate, Cassie o coti, încercând să tragă cu ochiul în bucătărie.

— Jacinth, ce e-n neregulă cu tine? strigă Kate. Nu ascuți ce-ți spun! Jacinth, uită-te la mine!

Disperată, Cassie se holbă în bucătăria întunecoasă. Era prea întuneric. Visul se pierdea.

Nu. Trebuia să se agațe de el. Trebuia să vadă cum se sfârșește. Bunico, ajută-mă, se gândi ea. Ajută-mă să văd...

— Jacinth!

Din ce în ce mai întuneric, și mai întuneric...

Fuste lungi foșnind, dându-se la o parte din drum. Și doar o privire scurtă...

— Vechea ascunzătoare, zise mama lui Jacinth, cu o voce plină de satisfacție. Până când vor avea din nou nevoie de ele.

Întunericul o înghiți pe Cassie.

Se trezi confuză.

Mai întâi, nu-și putu aminti la ce se uitase în vis. Totuși, își amintea visul. Cine era Jacinth? O străbună de-a ei? Una dintre stră-stră-stră-stră-stră-străbunicile ei, presupunea ea. Dar Kate?

Apoi își aminti scopul.

Instrumentele Supreme. Membrii primului sabat le ascuseseră de John cel Negru, deoarece știau că el s-ar fi putut întoarce. Cassie se afundase în vis ca să afle unde erau ascunse, și reușise.

Se întrebă de ce venise John cel Negru după bunica ei în noaptea în care fusese eliberat. Nu doar pentru Cartea Umbrelor, își dădea ea seama acum; nu doar pentru că le cunoștea dinainte pe mama și pe bunica ei. Voia altceva de la bunica ei. Voia Instrumentele Supreme.

Dar bunica ei nu știa unde erau. Cassie era sigură că dacă bunica ei ar fi știut, i-ar fi spus și ei, lui *Cassie*. Tot ce știuse bunica ei fusese faptul că propria-i bunică, adică stă-stră-străbunica lui Cassie, îi zisese că șemineul era un loc bun în care să ascundă lucruri. Iar acum, datorită visului, Cassie știa că acea căramidă mobilă ducea la o ascunzătoare bună încă din vremea lui Jacinth.

Dar nu era decât o cărămidă mobilă, iar în spatele ei nu se afla decât Cartea Umbrelor. Cassie știa că sabatul original căutase o soluție pe termen lung, un loc în care să ascundă Instrumentele Supreme *până când ar fi avut nevoie de ele* vreuna dintre generațiile viitoare. Și-atunci, nu era doar o cărămidă mobilă. Cassie se gândi la privirea scurtă aruncată spre șemineu pe care ea o prinsese la femeile cu fuste lungi, în ultima secundă a visului ei. Șemineul avusese pe-atunci o altă formă decât cea de azi, din vremurile moderne.

Cassie rămase câteva momente în întunericul catifelat. Apoi se răsuci pe cealaltă parte și o scutură pe Diana de umăr.

— Diana, trezește-te! Știi unde sunt Instrumentele Supreme!

Îl treziră pe Adam aruncând cu pietricele în fereastra lui. Se duseră toți trei la casa cu numărul doisprezece, înarmați cu un hârleț, un baros, mai multe ciocane obișnuite și șurubelnițe, o rangă și însoțiți de Raj. Ciobănescul german țopăia fericit pe lângă Cassie, arătând de parcă genul ăsta de expediție la ore atât de matinale era exact ce-i plăcea lui.

Luna palidă era sus, deasupra creștetelor lor, când ajunseră la casa bunicii lui Cassie. Înăuntru, părea chiar mai frig decât afară și totul era atât de nemișcat, încât entuziasmul lui Cassie se domoli.

— Acolo, șopti ea, arătând spre partea stângă a șemineului, unde fuseseră adăugate cărămizi față de ceea ce văzuse ea în vis. Partea aceea e diferită. Acolo trebuie că au mai fost puse cărămizi.

— Ce păcat că nu avem un ciocan pentru demolări! zise Adam vesel, luând ranga.

Nu părea tulburat de frigul și liniștea de-acolo, iar în lumina bolnăvicios de artificială din bucătărie, părul lui lucea precum granatul din trăistuța Dianei. Raj stătea alături de Cassie, cu coada sa neagră și agilă măturând podeaua bucătăriei. Privindu-i pe cei doi, Cassie se simțea mai bine.

Le luă mult timp. Cassie își juli genunchii ajutând ca mortarul vechi să fie fărâmițat, folosind o șurubelniță ca pe o daltă. Dar în cele din urmă cărămizile începură să cadă pe cenușa rece din cămin, pe măsură ce erau desprinse, una câte una. Fiecare avea o culoare diferită; unele erau roșii, altele erau portocalii, iar

altele erau de un liliachiu spre negru.

— Cu siguranță că e ceva aici, spuse Adam, băgând mâna în spațiul pe care-l făcuseră. Dar trebuie să mai scoatem câteva cărămizi... Aici!

Băgă din nou mâna, apoi se uită la Cassie:

— De ce nu faci tu oficiile de gazdă? E-n regulă, nu e nimic viu înăuntru.

Cassie, care n-ar fi vrut să întâlnească aici un gândac de trei sute de ani, clătină din cap spre el, recunoscătoare. Băgă mâna în acel spațiu și dădu de ceva neted și rece. Obiectul era atât de greu, încât trebui să-și folosească ambele mâini pentru a-l ridica și a-l scoate.

— O cutie cu documente, șopti Diana când Cassie puse cutia pe podea, în fața șemineului.

Pentru Cassie, arăta ca un mic cufăr în care se afla o comoară, făcut din piele și alamă.

— În anii 1600, oamenii le foloseau să-și stocheze în ele documentele importante, continuă Diana. Avem documentele lui John cel Negru și alte lucruri de genul acesta. Hai, Cassie, deschide-o!

Cassie se uită la ea, apoi la Adam care stătea aplecat peste cazma, cu fața murdară de funingine. În timp ce deschidea cutia, degetele ei tremurau.

Dar dacă se înșela? Dacă Instrumentele Supreme nu erau acolo, ci înăuntru se aflau doar niște documente vechi? Dacă...

În cutie, părând proaspete și neatinsse de parcă ar fi fost îngropate doar cu o zi în urmă, erau o diademă, o brățară și o jartieră.

— Oh! i se tăie răsuflarea Dianei.

Cassie știa că diadema pe care Cercul o folosisese din totdeauna era din argint. Cea din cutie era, de asemenea, din argint, dar arăta cumva mai plăcut; era mai grea și mai bogată, cu un luciu mai întunecat. Atât diadem cât și brățara arătau ca operele unui *artizan*; nu era nimic din ele făcut cu o mașinărie. Fiecare lovitură de ciocan prin care fuseseră făcute inscripțiile de pe brățară, fiecare ornament complicat de pe inelele diademei demonstrau că era lucrătura unei mâini de artist. Pielea jartierei era moale, și nu avea doar o cataramă de argint, ci șapte. Ținând-o în mână, lui Cassie i se păru grea.

Fără vreun cuvânt, Diana întinse un deget și îl trecu peste semiluna de pe diademă.

— Instrumentele Supreme, spuse Adam calm. După toate aceste căutări, s-a dovedit că erau chiar aici, sub nasul nostru.

— Atât de multă putere, șopti Diana. Sunt mirată că ele stau aici atât de liniștite. Mă gândeam că vor stârni o tulburare psihică...

Tăcu și se uită la Cassie. Într-un târziu, adăugă:

— Nu spuneai tu ceva despre faptul că-ți era greu să dormi aici?

— Toată noaptea se-auzeau trosnituri și scârțâituri, puse Cassie, apoi privirea i se intersectă cu a Diane. Oh, vrei să spui că... Te gândești că...

— Nu mă gândeam că era din cauza fundației casei, spuse Diana scurt. Instrumente atât de puternice pot face să se întâmple o mulțime de lucruri.

Cassie închise ochii, dezgustată de ea însăși. Cum am putut să fiu atât de proastă? Era atât de simplu! Ar fi trebuit să-mi dau seama...

— Întotdeauna totul e simplu când privești înapoi, zise Adam aspru. *Nimeni* nu și-a dat seama unde erau Instrumentele, nici măcar John cel Negru. Ceea ce-mi amintește că ar fi mai bine să nu-i spunem nimic lui Faye despre toate astea.

Cele două fete se uitară la el, apoi Diana aprobă clătinând din cap, fără grabă.

— I-a spus lui John cel Negru de ametist. Mi-e teamă că ai dreptate. Nu putem avea încredere în ea.

— Nu cred că trebuie să spunem *nimănui*, zise Cassie. Cel puțin, nu încă. Nu, până când nu hotărâm ce urmează să facem cu ele. Cu cât știi mai puțin despre Instrumente, cu atât este mai sigur.

— Corect, aprobă Adam. Începu să pună la loc cărămizile în șemineu. Dacă lăsăm în urma noastră totul să arate cât mai normal și găsim un loc potrivit în care să ascundem cutia înainte de a se face dimineață, nimeni nu-și va da vreodată seama că le-am găsit.

— Uite! Cassie aruncă jartiera la loc în cufăr, apoi i-l înmână Diane. Faye le are pe celelalte; astea sunt ale tale.

— Ele sunt ale conducătoarei sabatului...

— Conducătoarea sabatului este vrednică de dispreț spuse Cassie. Sunt ale *tale*, Diana. Eu le-am găsit și spun asta.

Adam abandonă așezatul cărămizilor și se întoarse spre ele; se uitară toți trei unul la altul în lumina rece din bucătăria tăcută. Erau cu toții murdari; chiar și pomeții frumoși ai Diane erau murdari de pete cenușii. Cassie încă era tristă și epuizată după ceea ce fusese una dintre cele mai lungi și mai oribile zile din viața ei. Dar în acel moment simți o căldură și o apropiere care îi spulberă durerea și oboseala. Erau... conectați toți trei. Fiecare era parte din celălalt. Iar în acea noapte, câștigaseră. Triumfaseră.

Dacă Diana nu ne-ar fi iertat, ce s-ar fi întâmplat cu în noi? se întrebă Cassie în timp ce privea din nou în jos, spre șemineu.

Mă bucur că tu ești cea care-l are pe el; chiar mă bucur, se gândi ea apoi. Ridicându-și privirea, văzu că Diana avea lacrimi în ochi, de parc-ar fi știut la ce se gândea Cassie.

— În regulă. Le accept deocamdată... până va veni vremea să le folosim, spuse ea.

— Am terminat, spuse Adam.

Își adună uneltele și părăsiră casa.

În timp ce se întorceau cu mașina la Adam acasă, văzură o siluetă pe marginea drumului.

— John cel Negru, șuieră Cassie, crispându-se.

— Nu cred, zise Adam, oprind mașina pe dreapta. E prea scund. Cred că e Sean.

Era Sean. Era îmbrăcat în jeanși și în bluza de pijama și arăta foarte somnoros.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă el, cu ochii mici și negri privind pe sub pleoapele grele. Am văzut lumină la casa lui Cassie, iar apoi am zărit o mașină plecând pe alee. Am crezut că este John cel Negru.

— Ești curajos că ai ieșit afară singur, zise Cassie amintindu-și de dorința ei de a fi mai amabilă cu Sean, alungând o undă de stânjeneală. Diana și Adam se consultară unul cu celălalt din priviri, iar Sean își plimbă privirea de la chipurile lor murdare la uneltele de pe podeaua mașinii, apoi la umflătura pe care o făcea jacheta lui Adam.

— Cred c-ar fi mai bine să-i spunem, zise Diana. Cassie ezită – stabiliseră de comun acord să nu spună nimănui, dar se pare că

nu aveau de ales. Aprobă clătinând din cap încet, reținut.

Ca urmare, Sean se sui în spate și jură să păstreze secretul. Fu emoționat în legătură cu Instrumentele Supreme, dar Adam nu-l lăsa să le atingă.

— Acum trebuie să găsim un loc în care să le ascundem, zise Adam. Mai bine te întorci la culcare; ne vedem mâine.

— OK.

Sean coborî din mașină. Dădu să-nchidă ușa, dar se opri, uitându-se la Cassie.

— Oh, hei! Apropo de chestia aia cu John cel Negru, că este tatăl tău! Ei bine, hm, voiam doar să-ți spun pentru mine e OK. Adică... ar trebui să-l vezi pe tatăl *meu*. Asta-i tot.

Trânti ușa și se îndepărtă grăbit.

Cassie simți că se sufocă, lacrimile i se adunaseră în ochi. Uitase că Adam le spusese tuturor; dimineată, trebuia să se confrunte cu toți ceilalți din Cerc. Dar pentru moment, Sean o făcu să se simtă bucuroasă și umilă.

Trebuie *neapărat* să fiu mai amabilă cu el în viitor, se gândi ea.

Ascuseră Instrumentele în pivnița lui Adam.

— Atâta vreme cât nu le folosim, nimeni nu le poate da de urmă, spuse Diana. Asta am hotărât eu și Melanie, oricum. Dar sunt periculoase, Adam. E riscant să le avem.

Se uită la el cu gravitate.

Atunci lasă-i pe cei de lângă tine să-și asume niște riscuri, spuse el cu blândețe. Măcar o dată.

Cassie se duse la culcare a doua oară în acea noapte, obosită dar victorioasă. Puse piatra lunii la loc pe măsuța de toaletă; visase suficient, pentru moment. Se întrebă dac-o va mai vedea vreodată pe Kate.

Nu-mi pasă nici dacă tatăl ei e Adolf Hitler, clincăni limpede vocea lui Deborah, care nu era niciodată blândă, de jos, de la baza scării. Cassie stătea în picioare, în camera Dianei, zăbovind în cadrul ușii. Ce legătură are cu *Cassie*?

— Știm, Deborah, dar mai încet, se poate?

Era Melanie, cu o voce mai modulată, dar care se distindea clar.

— De ce nu urci pe scări, să o aduci? zise Doug rezonabil, iar Chris adăugă:

— Nu cred că va mai coborî vreodată.

— Probabil că e speriată de moarte de voi toți, se încruntă Laurel, de parcă era mama unui cercetaș, ducând în mâini un pachet incomod: Suzan, brișelele astea sunt pentru ea.

— Ești sigură că-s cu fulgi de ovăz? Au un gust oribil zise Suzan calmă.

— Odată și-odată tot trebuie să cobori, spuse Diana din spatele lui Cassie.

Cassie clătină aprobator din cap, cu fruntea ușor sprijinită de peretele rece de lângă ușă. Vocea pe care nu o auzise deloc era a celui care o îngrijora cel mai tare. Nick. Ridică din umeri, își luă rucsacul și porni. Acum știu cum te simți atunci când ieși în fața plutonului de execuție, se gândi ea.

Întregul Cerc – cu excepția lui Faye – se adunase la picioarele scării, privind în sus, în așteptare. Deodată, coborând pe scară, Cassie se simți mai degrabă ca o mireasă decât ca o prizonieră. Era bucuroasă să poarte jeanși curați și un pulover de cașmir împrumutat de la Diana, cu linii subțiri albastre și violete.

— Bună, Cassie, spuse Chris. Am auzit că... Au!

Se clătină, înghiontit de Laurel.

— Uite, Cassie, zise Laurel cu amabilitate. Ia o brișă.

— Nu lua, îi șopti Suzan la ureche lui Cassie.

— Am cules astea pentru tine, zise Doug întinzându-i un mănunchi de ierburi umede. El le privi cercetător, cu îndoială: Cred că sunt margarete. Arătau mai bine înainte de a se ofili.

— Vrei să mergi la școală cu motocicletă? o întrebă Deborah.

— Nu, nu vrea să meargă la școală cu motocicletă. Merge cu mine.

Nick, care stătea pe hol, pe o bancă clasică din lemn, se ridică.

Cassie se temuse să-l privească direct în ochi, dar acum nu se putu abține. Arăta calm, stăpân pe el ca de obicei, dar în adâncimea ochilor lui de culoarea mahanului era o căldură doar pentru ea. Luându-i rucsacul, degetele lui puternice, îndemânatice, o strânsură de mână în acel moment.

În acea clipă, ea înțelese că totul avea să fie în regulă.

Cassie privi înjur, la cei din Club.

— Voi, toți... nu știu ce să spun. Mulțumesc.

Apoi se uită la Adam, care-i făcuse pe toți să înțeleagă situația:

— Mulțumesc.

El ridică din umeri, și numai cineva care-l cunoștea bine putea să observe durerea, dincolo de acel zâmbet. Ochii lui erau întunecați precum norii de furtună, plini de o emoție reprimată.

— Oricând, spuse el, în timp ce Nick o conducea spre ușă.

Pe drum, Cassie se uită înapoi, la Doug.

— Ce s-a-ntâmplat cu chipul tău?

— Dintotdeauna a fost așa urât, o asigură Chris.

— M-am bătut, spuse Doug, ducându-și mâna, cu un soi de mândrie, la ochiul înnegrit. Dar să-i vezi pe ceilalți cincizeci de tipi! strigă după ea.

— Aveți cu toții probleme din cauză că v-ați bătut? Întrebă pe Nick, când ieșiră afară.

— Nu... nu se știe cine a început. Ar trebui să pedepsească toată școala.

Ceea ce, după cum avea să se dovedească, directului făcu. Jocul de fotbal de Ziua Recunoștinței fu anulat, iar printre elevi era o mare animozitate. Cassie se ruga doar ca nimeni să nu-și dea seama încotro trebuia direcționată acea animozitate.

— Putem păstra tăcerea până la vacanța de Ziua Recunoștinței, de săptămâna viitoare? Întrebă Diana la prânz.

Cassie și Adam erau singurii care știau exact de ce voia ea ca lucrurile să rămână liniștite – pentru ca ei, să aibă timp să ia cea mai bună hotărâre privind felul în care aveau să folosească Instrumentele Supreme –, iar ceilalți fură de acord să încerce. Nimeni – în afară de Deborah și Doug – nu mai era cu adevărat interesat să se lupte pentru moment.

— Mă tem totuși. Mă tem că el va veni oricum după noi. Îi poate pune pe supraveghetori să ne ia pentru un motiv oarecare, îi spuse după aceea Cassie Dianei.

Dar nu se întâmplă așa. O pace stranie, un soi de liniște bizară se instaură în liceul din New Salem. De parcă toți așteptau ceva, dar nu știau ce anume.

— Nu te duce singură, spuse Diana. Așteaptă-mă o clipă, vin cu tine!

— Știu exact unde este cartea, răspunse Cassie. N-o să stau în casă mai mult de un minut.

De mai mult timp, voia să-i împrumute Diane *Le Morte D'Arthur*⁵. Era una dintre cărțile ei preferate, iar bunica ei avea un exemplar frumos, din 1906.

— Pot să iau și niște pelin uscat pentru condimentat, dacă tot mă duc acolo, adăugă ea.

— Nu, nu lua; nu mai face nimic altceva în plus; întoarce-te cât de repede poți, spuse Diana îndepărtându-și de pe frunte o șuviță de păr ud, cu dosul palmei murdare.

Își petrecuseră timpul într-un fel obositor dar interesant, încercând să umple curcanul pentru Ziua Recunoștinței.

— Bine.

Cassie se îndreptă spre casa cu numărul doisprezece. Întârziaseră cu pregătirea curcanului. Soarele coborâse pe cer.

Doar intru și ies, își spuse Cassie în timp ce se precipita spre ușă. Găsi cartea pe raftul din bibliotecă și o băgă la subraț. Nu era chiar încordată – toată săptămâna fusese atât de liniște. Cercul sărbătorise ziua lui Suzan, netulburat, cu două zile în urmă, pe douăzeci și patru.

Vezi? Ți-am spus, se gândi ea la Diana în timp ce ieșea din casă. Nu ai de ce să-ți faci gri...

Zări mașina, un BMW cenușiu, lângă lepurele alb al bunicii ei. În aceeași miime de secundă, încercă să acționeze, să sară înapoi, înăuntru, dar nu avu acest noroc. O mână aspră îi astupă gura și Cassie fu înșfăcată și târâtă de-acolo.

⁵ *Moartea lui Arthur* (titlu original în lb. fr.), roman de Sir Thomas Malory (cca 1405-1471), care se bazează pe legenda regelui Arthur și a Cavalerilor Mesei Rotunde (n. trad.).

12

Pleacă de-aici până când nu ne vede vreunul dintre ei, spuse vocea, scurt. Cassie simți un miros acru de sudoare.

Jordan, se gândi ea. Cineva cu o armă. Cineva din Clubul Pistolariilor. Celălalt era Logan, care era în echipa de dezbateri MIT⁶, și era mai mic decât Jordan – sau era mai mare? Cassie nu fusese niciodată în stare să facă distincție între cei doi frați ai Portiei, deși Portia îi povestise despre ei, la Cape Cod.

Mintea ei lucra foarte clar.

O duseră cu mașină afară din New Salem, pe țârm, obligând-o ca în tot acest timp să stea ghemuită pe podea, în spatele mașinii. Jordan stătea cu tălpile pe ea și o înghiontea în ceafă cu ceva rece și greu. De parc-aș fi un criminal periculos sau ceva de genul ăsta, se gândi Cassie. Mare *bucluc!* Ce s-or gândi că fac, o să-i transform în broaște râioase?

Celelalte tălpi de lângă ea erau de fată. Portia, presupuse Cassie. Nu, Sally. Portia era prea aristocrată ca să calce în picioare pe cineva.

Cassie auzi zgomotul înăbușit al cauciucurilor în timp ce acestea alunecau pe podul spre faleză. După aceea urmară mai multe cotituri și o plimbare lungă pe un drum cu denivelări. Când opriră în cele din urmă, era foarte liniște.

Erau în mijlocul pădurii. Mesteceni, fagi, stejari copacii tipici pentru Massachusetts – creșteau deși peste tot. O puseră pe Cassie să coboare din mașină, iar apoi băieții o conduseră în pădure. Cassie auzea în spatele lor pașii ușori ai fetei. Părea o plimbare lungă, departe, tot mai departe de drum și de orice urmă de civilizație. În timp ce se întuneca, ajunseră într-o poieniță.

Cineva mai fusese acolo înainte. Lanterna lui Logan scoase la iveală o adâncitură în pământ unde fusese făcut focul, iar de un copac erau atârinate niște frânghii. Portia și Sally – Cassie avusese dreptate, era Sally – făcură focul în groapa de-acolo, iar băieții o legări pe Cassie de copac. Folosiră mai multă frânghie

⁶ Massachusetts Institute of Technology (în rom., Institutul de Tehnologie Massachusetts) (n. trad.).

decât era necesară, reflectă Cassie.

Și nu-i plăcea cum arăta focul.

— De ce faceți asta? îl întrebă pe Logan, care se îndepărtă după ce o legase.

Când reuși să le vadă chipurile, își dădu seama care era Logan și care era Jordan. Jordan era cel cu ochii ca de rechin.

— Pentru că ești o vrăjitoare, spuse Logan scurt.

— Și ăsta e un *motiv*?

Portia veni spre ea.

— Ai mințit, spuse acuzator. Despre băiatul de pe plajă, despre tot. Tot timpul ai fost o vrăjitoare!

— Atunci nu eram, zise Cassie, încercând să rămână calmă. Acum sunt.

— Deci recunoști. Ei bine, atunci vom face ceea ce trebuia să facem încă de-atunci.

Spaima o prinse pe Cassie în ghearele ei; se uită din nou spre foc. Jordan punea ceva pe el, ceva lung și metalic.

Am dat de necaz, își dădu seama Cassie. Sunt într-un mare, mare necaz!

Avea nevoie de ajutor. Știa o singură cale prin care putea să-l ceară. Singura ei armă era puterea.

Bine, își spuse ea. Fă ce ai mai făcut ca să-l chemi pe Sean. Fii gata, stai calmă... *acum*!

Adam – încerca să-l cheme cu ajutorul minții. *Adam. Sunt Cassie. Am dat de necaz.* Își dori să fi avut la ea trandafirul de calcedonie, să-l țină în mână în timp ce îl chema pe Adam; acesta îi spusese că ar fi ajutat-o dacă voia să ia legătura cu el. Dar trandafirul de calcedonie era al Dianei.

Nu te gânde acum la asta. Gândește-te la Adam. Trebuie să-l faci pe Adam să te audă.

Adam, strigă ea din nou, adunându-și toate puterile. Ciudată această abilitate a ei de a-și forța mintea, să facă nu se știa ce ca să-și trimită puterea ca o lance, și fără să se deterioreze pe măsură ce o folosea. În schimb, era ca un mușchi, devenind tot mai puternic, cu cât îl solicita mai mult. *Adam*, strigă ea din nou, rezumându-se la un mesaj simplu și clar. *Sunt Cassie. Am nevoie de ajutor.*

Va veni, își spuse ea. Va găsi cumva acest loc; va veni dacă voi rămâne calmă și îl voi aștepta. Gândul la ceea ce s-ar fi putut

întâmpla *înainte* ca Adam să vină îi îngheța sângele în vene.

Iat-o deci, imobilizată într-un loc străin, cu patru vânători de vrăjitoare. Iar liniștea o călca pe nervi.

— Cel puțin, ați putea să-mi explicați ce vreți, le zise ea încet lui Logan și Sally, pentru că știa că Jordan și Portia nu i-ar fi răspuns. M-ați adus aici – măcar spuneți-mi de ce urâți atât de mult vrăjitoarele. Pentru că eu nu înțeleg.

— Ești nebună? zise Logan de parcă era perfect evident. Apoi, cum ea continua să se holbeze la el, Logan zise simplu: Pentru că ești rea.

— Logan...

Cassie căuta să-i vadă chipul la lumina focului.

— Suntem exact la fel ca tine. Suntem... mai mult în contact... cu natura, asta e tot. O cercetăm și o celebrăm, iar uneori o punem să facă unele lucruri pentru noi. Dar nu suntem răi. Uite, zise ea, în timp ce Logan se îndepărta, avem și noi defecte, la fel ca toți ceilalți, dar în general încercăm să fim *buni*.

— Dar Faye Chamberlain? se repezi Sally, alăturându-se brusc conversației. Și ea este bună?

— E ceva bun și în ea, răspunse Cassie, chiar mai încet. Diana mi-a spus asta odată, și este adevărat. Faye trebuie doar să-și descopere această parte. Dar, oricum, nu ne poți judeca pe toți în funcție de o singură persoană.

— Dar ce poți să-mi spui despre ce fac ei cu toată școala, de ani de zile? Asta numești tu bine? Îi tratează pe toți ca pe niște sclavi.

— Asta a fost greșit, recunosc. Dar *Diana* n-a făcut asta... dacă ceilalți au tratat-o ca pe o prințesă nu a fost vina ei. Faye este cea care i-a tratat pe oameni ca pe niște sclavi. Unii au răbdat deoarece *nu și-au dat seama* de asta. Și orice ar fi făcut ei, nu asta e calea de rezolvare.

— Domnul Brunswick va rezolva situația, spuse Portia scurt.

— Domnul Brunswick e un ucigaș! *Nu* este prietenul vostru, Portia. El a ucis-o pe Kori Henderson. Sora lui Chris și Doug. A omorât-o pentru că-i încurca planurile. Și l-a omorât și pe domnul Fogle, fostul director, pentru că voia să-i ia locul. Și... spuse Cassie, l-a omorât și pe Jeffrey. Sally! *Da!* El a făcut numai rău, din câte mi-am dat seama până acum... ca să-i dezbine pe vrăjitori și străini. Vrea ca noi să ne urâm unii pe alții.

— E ridicol! spuse Logan. De ce-ar vrea una ca asta?

— Pentru că... începu Cassie, închizând ochii și știind că probabil răspunsul ei n-avea să folosească la nimic, este vrăjitor. Un vrăjitor rău. Singurul care este complet rău, pe care l-am întâlnit vreodată. Și cred că el vrea ca noi să vă distrugem. Sau poate că vrea să ne duca în altă parte și să-i distrugem pe oamenii *de-acolo*. Nu știu ce vrea, zise ea deschizând ochii, dar orice ar fi, nu este ceva de bine. Nu e ceva care vă va face fericiți.

— Oh, să lăsăm deoparte tâmpenia asta. Să-ncepem zise Jordan.

— Nu, așteptați, vreau să pricep ceva, zise Sally stând în fața lui Cassie, astfel încât cele două fete se priveau reciproc în ochi. Ai spus că domnul Brunswick l-a omorât pe Jeffrey... dar nu avea cum. Nici măcar nu se afla în New Salem în acea noapte, și nici când celelalte crime au avut loc.

— Of, era aici, doar că nu se arătase, murmură Cassie. O privi pe Sally: Nu avea nevoie să fie fizic aici. Este vrăjitor. Își trimite puterea... energia întunecată... ca să acționeze. Sau poate lua mințile cuiva ca să-l determine să facă ceva în locul lui.

Ca Faye, se gândi Cassie sumbru. Când se întâmplase, poate că Faye o împinsese pe Kori ca să-și rupă gâtul; și ar fi putut să disloce un bolovan ca să pornească o avalanșă de pietre peste domnul Fogle. Ar fi putut chiar să-l cheme pe Jeffrey în camera boilerului, sub vreun pretext, și să-l sufoce. Tot ce trebuia să facă era să se strecoare pe furiș prin spatele lui și apoi, cumva, să-i petreacă frânghia în jurul gâtului. Medicii legiști spusese că putea s-o facă o persoană.

— Și ce mai contează asta acum? întrebă Cassie obosită. El a făcut-o, asta e important. Și chiar a *facut-o* el. Sally, jur! El l-a ucis pe Jeffrey.

Sally se uita fix în ochii lui Cassie, cu chipul ei războinic la doar câțiva centimetri de chipul lui Cassie.

Clătină din cap și se îndepărtă.

— Îmi pare rău, zise Cassie uitându-se la părul ei roșcat. Și eu îl plăceam pe Jeffrey. Dar că încercam să ți-l fur sau ceva de genul ăsta... nu e adevărat. Pur și simplu, eram... eram atât de emoționată în seara aceea, la bal! A fost prima dată în viața mea când am dansat, când un băiat voia să danseze cu mine.

— Oh, sunt sigură că așa este! o repezi Sally, fără să se întoarcă cu fața spre ea.

— Așa este! îți spun adevărul, Sally, spuse Cassie cu înflăcărare. Când eram în California, nu cunoșteam niciun băiat. Eram prea timidă. Nici măcar nu știam de ce voiau să danseze cu mine la bal. Sally...

Neajutorată, se uită la părul roșcat al fetei și la umerii ei înguști.

Sally se întoarse, încet.

— Presupun că nu te-ai uitat niciodată într-o oglindă spuse ea, iar în vocea ei era mai puțină animozitate.

Cassie clipi ca să-și alunge lacrimile care amenințau să curgă.

— Ba da, dar nu am văzut nimic deosebit, spuse ea. Și nu voiam să ți-l fur pe Jeffrey; doar că am fost atât de flatată că m-am invitat la dans! A fost o noapte frumoasă, totul părea încântător, iar apoi... Se uită la Sally, apoi la Logan, clipind din nou: Nu vă dați seama cum m-am simțit când am înțeles că era mort. Aș fi dat orice să-l prind pe individul care-a făcut asta.

Logan făcu un pas înainte, către ea, dar vocea Portiei, ascuțită precum un ac de viespe, îl opri.

— Te păcălește! Își folosește puterile de vrăjitoare asupra ta, chiar acum! Nu fi prost, Logan!

Cassie se uită la ea.

— Portia, pentru numele lui Dumnezeu...

— Portia are dreptate, zise Jordan cu brutalitate Dacă o ascultăm, ne va păcăli. A fost din start o mincinoasă.

Scoase din foc obiectul de metal.

— Ce este ăsta? întrebă Cassie.

— O ștampilă incandescentă.

Cassie se gândise că era vorba de-așa ceva și încercă să-și păstreze controlul asupra minții; Jordan veni în fața ei, ținând bucata lungă de metal, care la capăt era de un roșu incandescent. Asta nu o surprinse pe Cassie. Ce o surprinse erau spusele lui.

— Unde sunt Instrumentele Supreme? o întrebă el.

Cassie împietri:

— *Poftim?*

— Domnul Brunswick ne-a spus, explică Portia, cu vocea ei șoptită și gravă. Ne-a spus că ele sunt sursa puterii tale și că

dacă vor fi distruse, vei fi învinsă. Vrea să le distrugă chiar el și să te oprească o dată pentru totdeauna.

Cassie simți un impuls sălbatic să râdă, dar știa că acest lucru n-ar fi făcut altceva decât să-i aducă și mai multe neazuri. Deci el îi pusese să facă asta. Și știa că ea găsisese Instrumentele Supreme. Acum, probabil că se aștepta ca ea să-i spună lui Jordan, ca să se salveze. Sau poate că era chiar aici, pe undeva pe-aproape, sperând că-l va chema Cassie în ajutor.

N-o voi face, se gândi Cassie. Indiferent cât de rău o să fie, n-o voi face. Nu vreau să fiu salvată de el.

Privi în jur, în poieniță, mai ales la umbrele care se mișcau dincolo de lumina răspândită de foc.

— Așadar, el vrea Instrumentele Supreme, bun, zise ea clar. Dar nu ca să le distrugă. Vrea să le folosească să vă distrugă pe voi, și pe noi totodată, dacă nu reușește să ne supună.

Jordan nu părea surprins.

— O să ne spui tu în curând, zise el. Mă aștept ca mai întâi să minți.

Trupul lui Cassie se încordă în timp ce el aducea tot mai aproape de ea fierul incandescent. Sunt curajoasă, își spuse ea, încercând să-și domolească bătăile inimii. Sunt atât de puternică pe cât este nevoie să fiu. Dar când simți mirosul de metal încins, o spaimă întunecată și adâncă o absorbi.

— Stați! Opriți-vă, Jurgen și Low-down⁷ sau cum v-o fi chemând!

Era vocea lui Deborah, furioasă și plină de o sălbăticie intensă. Fata se afla între copaci, de parcă s-ar fi materializat acolo chiar în acel moment. Părul ei brunet și dezordonat se amesteca cu întunecimea umbrelor iar silueta ei grațioasă și zveltă sugera că trebuie să fi fost o zeiță a pădurii care venise într-o misiune de răzbunare.

Jordan aruncă ștampila incandescentă și înhăță arma, ațintind-o spre Deborah.

O altă voce se auzi calmă, din cealaltă parte a poieniței.

— Pleacă de lângă Cassie și lasă arma jos! zise Adam cu voce joasă, limpede. Nu vrem să te rănim.

⁷ Joc de cuvinte intraductibil. *Low-down* înseamnă meschin sonoritatea lui semănând oarecum cu cea a numelui Logan (n. trad.).

Apăruse la fel, pe nesimțite, și arăta la fel de amenințător precum Deborah. Cassie își aminti de costumul pe care el îl purtase de Halloween, de coarnele de cerb și de frunzele toamnei specifice zeului. Acum, nu ar fi fost surprinsă să vadă lângă el un cerb.

O altă mișcare ușoară... iar Cassie o văzu pe Diana.

Lumina lunii parcă ar fi căzut chiar atunci în poieniță. O aură nepământească se formase în jurul fetei care avea o cascadă de păr blond, ca o mantie strălucitoare. Înaltă și zveltă, avea un aer de conducătoare pe care trebuie că-l avusese zeița Diana, cu luna și stelele la picioarele ei. Se uită liniștită la străini, cu ochii de un verde ca al nestematelor, după care vorbi:

— Plecați de lângă prietena mea! spuse ea.

Pentru o clipă, Cassie se gândi că ei o vor face, convinși doar de puterea și de autoritatea ei. Jordan agită arma. Apoi se repezi din nou și o aținti spre Adam, iar Logan luă iute din foc un lemn care ardea. Îl apropie de chipul lui Cassie, în timp ce Jordan ținea vergeaua de metal incandescent.

— Retrageți-vă sau o rănim, spuse el.

Adam răsuflă.

— Vă prevenim, spuse el încet.

Cassie se uita în ochii de smarald ai Diane. Apoi aruncă o privire spre lemnul arzând pe care-l ținea Logan, după care se uită din nou la Diana. Era sigură de faptul că Diana își amintea de lumânarea de la ceremonie.

Foc – atât de aproape, încât simțea căldura lui pe obraz.

Flăcările își schimbau forma la fiecare secundă, strălucirea lor iradiind spre înalțuri, neîncetat. Focul avea putere, după cum descoperise Cassie când Faye îi fluturase în față o bucată de hârtie arzând, în vechea clădire a științelor. Puterea din el, pentru a câștiga...

De data asta, câștigă ea.

Flacăra se înteți, de parcă cineva turnase pe ea gaz, iar Cassie își întoarse chipul, închizând ochii din pricina strălucirii ei. Logan țipă și aruncă lemnul. Jordan clătină din cap, distras pentru o clipă...

...doar de atâta fusese nevoie. Jordan căzu la pământ în timp ce frații Henderson apărură din senin, sărind ca două flăcări aurii. Arma slobozi un glonte spre cer, după care frații îl imobilizară pe

Jordan, fiecare ținându-l de câte un braț. Cassie îl văzu pe Nick țâșnind din umbră și înhățându-l pe Logan din spate. Logan se luptă, dar Adam i se alătură lui Nick și lupta se termină în câteva secunde.

Când Cassie privi în partea opusă, văzu că fetele se ocupaseră de străine. Sally era întinsă pe burtă, Deborah avea genunchiul pe spatele ei, iar Melanie se afla deasupra lor. Portia era ținută de un copac. La nici un metru de ea, Raj mârâia, dezvelindu-și colții, cu părul zburlit. Laurel era în picioare chiar în spatele lui, înaltă și înfricoșătoare.

— Copacii ăștia... îi zise ea Portiei, le-au făcut probleme multora ca voi. Dacă încerci să fugi, o să sfârșești rătăcită în mijlocul pădurii. Ca să nu mai spun ce ți-ar face câinele. Dacă aș fi în locul tău, nu m-aș clinti.

Portia nu se clinti.

Diana se îndreptă spre Cassie și îi tăie frânghiile cu un cuțit cu mânerul alb. Îi trebui ceva timp.

— Bine lucrat, zise Suzan.

— Ești în regulă? o întrebă Diana pe Cassie, având încă acea aură înfricoșătoare, nepământească.

Cassie clătină afirmativ din cap.

— Plecaserăm deja când l-ai chemat pe Adam, zise Diana. Laurel văzuse mașina lor trecând în viteză pe strada Crowhaven, iar Adam și-a dat seama că era ceva în neregulă. Ne-a adus cu mașina, iar Raj a fost acela care a dat de urma ta în pădure.

Cassie clătina din cap recunoscătoare. Nu putea să vorbească.

— Din moment ce Cassie este bine, nu o să vă facem nici un rău, spuse atunci tare Diana. Dar o să luăm *asta* – și luă arma lui Jordan, ținând-o de parcă era un șarpe veninos – și o să vă lăsăm aici. Mașina voastră are roțile dezumflate. Puteți merge pe jos până acasă.

Cei trei străini nu ziseră nimic. Sally, încă întinsă la pământ, sufla din greu; Logan, pe care Nick îl sugruma cu brațul, tremura în continuare; Portia înlemnise lipită de copac. Dar Jordan îi atrase atenția lui Cassie. Se holba la Diana cu niște ochi plini de ură pură, ca un câine sălbatic încolțit.

N-o să înceteze niciodată, se gândi Cassie. O să ne urască chiar și mai mult după toate astea. Ei ne vor face ceva, noi le vom face altceva, iar lucrurile astea nu se vor opri niciodată.

Brusc, se îndreaptă spre locul în care Jordan stătea pe spate, pe pământ, și întinse o mână spre el.

— Nu trebuie să fim dușmani, zise ea. Nu e mai bine să terminăm cu asta acum?

Jordan o scuipă.

Cassie rămase nemișcată, prea surprinsă ca să se supere. Nimeni nu o scuipase vreodată. Arăta șocată, cu mâna întinsă, apoi și-o șterse de jeanși.

Ce se întâmplă după aceea... află mai târziu de la Laurel, pentru că ea continuase să privească în jos. Nick pornise instantaneu spre Jordan, dar fiind în spatele lui Logan trebuise să-l ocolească, și oricum Adam era pur și simplu mai *rapid*. Se mișcă mai iute decât putea fi cu privirea, îl înhăță pe Jordan de pieptii jachetei și-l smuci în sus, îl aruncă din nou la pământ cu o izbitură fulgerătoare drept în față. În spatele lui Cassie, focul de tabără izbucni în flăcări portocalii înalte de trei metri. Jordan rămăsese întins pe spate, ținându-se de nas cu ambele mâini.

— Ridică-te, spuse Adam. Flăcările sfârâiau și trosneau, aruncând o mulțime de scântei plutitoare în întunericul pădurii.

Nick se afla acum lângă Adam. Pe chipul lui nu exista nicio emoție, era complet rece – Nick cel dintotdeauna

— Nu, prietene. Cred că e destul, rosti el tărăgănat, prinzându-l de braț pe Adam.

Jordan își luă o mână de la nas, iar Cassie văzu sângele.

— E o mincinoasă! O să vedeți! urlă el cu voce groasă, mutându-și privirea de la Cassie la Adam.

Preț de o clipă, Cassie crezu că Adam avea să-l lovească din nou. Dar Adam îi întoarse spatele, ca și cum uitase că Jordan exista. Nu păru să observe nici existența lui Nick. O luă pe Cassie de mână, cea pe care o scuipase Jordan, i-o întoarse cu palma în sus și i-o sărută.

Cassie se gândi că cineva trebuia să facă ceva cât mai repede.

— Ar trebui să-i legăm, spuse Melanie, vocea ei calmă și gânditoare răspândindu-se în poieniță. Sau măcar pe trei dintre ei – pentru ca al patrulea să-i dezlege în timp ce noi ne îndepărtăm.

— Nu prea strâns, spuse Diana, încuviințând. În timp ce Jordan, Logan și Sally erau legați, înfipse în pământ cuțitul cu mâner alb, lângă Portia. Poți să-i eliberezi după ce plecăm noi.

Nu încercați să ne urmăriți, adăugă ea.

Portia nu arăta de parc-ar fi vrut să-i urmărească; în jurul ochilor avea cearcăne albe.

Diana îi urmări privirea, spre focul care încă sfârâia, mai mult ca un puț de petrol care arde decât ca un foc de tabără, după care zise încet spre Cassie:

— Poți să mai domolești focul? Cred că-s suficient de speriați.

Fără să facă asta, Cassie mormăi ceva nedeslușit și alergă la Sally să-i verifice legăturile.

Sally îi aruncă o privire cu coada ochiului și zise fără să-și miște buzele:

— M-am înșelat în privința ta.

Cassie se uită la ea surprinsă, dar nu spuse nimic, aplecându-se ca și cum voia să cerceteze legăturile de la încheieturile fetei.

— Probabil că ai dreptate în ceea ce-l privește pe domnul Brunswick, continuă Sally, abia auzit. Dacă ai dreptate, îmi pare rău pentru tine. O să acționeze pe nouă. Va fi lună plină sau cam așa ceva... și atunci are de gând să acționeze. Dar mai întâi vrea Instrumentele.

— Mulțumesc, șopti Cassie și-i strânse brațul lui Sally, pe care-l avea îndoit la spate. Apoi se ridică în picioare, tocmai când Diana spunea:

— Să mergem!

În timp ce plecau, Cassie îl înghionti pe Adam ca să-i atragă atenția:

— Ați potolit voi focul? șopti ea.

— Poftim? A! Flăcările scăzuseră brusc, acum era un foc de tabără normal: Cred că da, răspuse el.

Merseră prin pădure, Laurel și Deborah conducându-i sigure pe ele printre copacii din întuneric. Raj țopăia pe lângă ei. Cassie mergea gândindu-se tot timpul Nick.

Când ajunseră la drum, se urcă în mașina Armstrong cu el. El conduse calm, ținându-și o mână pe speteaza scaunului ei. Celelalte mașini erau în fața lor, cu farurile strălucind pe drumul singuratic, întorcându-se în New Salem.

Cassie se străduia să-și găsească cele mai potrivite cuvinte ca să vorbească. Nu mai fusese niciodată în situația asta și se temea să nu facă ceva greșit. Se temea să nu-l rănească pe Nick.

Dar nu exista altă cale. Din clipa în care Adam îi sărutase

mâna, ea își dăduse seama. Îi convenea sau nu-i convenea – oricum, nu putea face nimic.

— Nick, spuse ea, și glasul i se pierdu.

— Nu trebuie să-mi spui nimic, zise el, cu vechea lui voce detașată, care parcă voia să sugereze că *nimic-nu-mă-poate-răni*.

Cassie simți durerea aflată dincolo de cuvintele lui. Apoi el se uită la ea, iar tonul lui se împlânzi:

— Am știut ce fac atunci când m-am băgat în chestia asta, continuă el. Iar tu nu te-ai prefăcut niciodată. Nu e vina ta.

Spusese că ea nu trebuia să-i zică nimic – dar trebuia s-o facă. Trebuia să încerce să-i explice.

— Nu e din cauza lui Adam, zise ea încet. Vreau să spun, nu e *pentru* el, deoarece știu că nu există nicio speranță. Acum... accept acest lucru și sunt fericită pentru el și Diana. Dar pur și simplu...

Tăcu și clătină din cap neajutorată.

— Asta o să sune complet prosteste, dar nu pot fi cu nimeni altcineva. Niciodată. O să am pur și simplu

Încercă să găsească o modalitate să se exprime, dar nu reuși decât să spună o frază luată din cartea victoriană de bune maniere a bunicii ei, pe care o citise în după-amiezile ploioase.

— Va trebui să trăiesc o binecuvântată singurătate, murmură ea.

Nick își lăsă capul pe spate și începu să râdă. Să râdă cu adevărat. Cassie se uită la el stânjenită, dar bucuroasă că în sfârșit el râdea. De asemenea, vocea lui părea mai firească, uitându-se la ea cu coada ochiului și luându-și brațul de pe spătarul scaunului:

— Oh, așa crezi?

— Ei bine, ce altceva aș putea să fac?

Nick nu răspunse, doar clătină ușor din cap și mai scăpă un scurt hohot de râs.

— Cassie, sunt bucuros că te-am cunoscut, spuse el. Ești... unică. Uneori mă gândesc că aparții trecutului timpurilor medievale, și nu prezentului. Tu, Diana și *el*, toți trei. Dar, oricum, mă bucur.

Cassie se simți și mai stânjenită și nu înțelegea nimic.

— Și eu sunt bucuroasă că te-am cunoscut *pe tine*, zise ea. Ai

fost atât de drăguț cu mine... ești un tip tare de treabă!

El hohoti din nou.

— Cei mai mulți oameni te-ar contrazice, răspunse el. Dar nu-s chiar rău. Am să te conving că nu sunt, altminteri va trebui să te văd cum mă privești în continuare cu ochii ăștia mari.

Încercă să-și scoată o țigară din pachetul pe care-l avea în buzunar, apoi se uită pieziș la ea și băgă la loc țigara.

Cassie zâmbi. Și-ar fi dorit să-l poată strânge de mână, dar nu ar fi fost corect. De-acum va trebui să reușească să fie singură.

Se lăsă pe spate și privi pe fereastră la casele luminoase pe lângă care alunecau.

13

Va fi lună plină, spuse Diana. Și nu va fi doar lună plină pe data de nouă. Va fi și eclipsă.

— O eclipsă totală de lună, preciză Melanie.

— E rău pentru noi? întrebă Cassie.

Diana cântări.

— Ei bine, puterea tuturor vrăjitoarelor este la apogeu atunci când e lună plină. Iar unele vrăji se împlinesc mai bine la lumina lunii pline sau în alte faze ale ei. Suni sigură că dacă John cel Negru vrea să acționeze în această noapte deosebită, o eclipsă e cum nu se poate mai bună pentru el, indiferent ce vrea să facă. Și cea mai rea pentru noi, să luptăm împotriva lui.

— Cu excepția situației în care noi știm că el va acționa, spuse Adam, iar el nu știe că noi știm. Nu-și va da seama că suntem pregătiți.

Toți cei din Cerc clătinară din cap gânditori. Era a doua zi după Ziua Recunoștinței și toți cei care veniseră s-o salveze pe Cassie cu o zi în urmă se adunaseră acum la Adam acasă. Cassie le spusese ce se întâmplase în poieniță până să vină ei... cu excepția faptului că Jordan o întrebase de Instrumentele Supreme. Asta le șoptise doar Diane și lui Adam în fața casei Diane, cu o seară în urmă. Acum se uită la cei doi, cu ochi întrebători.

Adam și Diana se uitară triști la cei din grup.

— Corect, spuse Adam. Cred că e mai bine să le spunem. Din moment ce el știe, nu mai are cu adevărat importanță, nu-i așa?

— Probabil că Faye a aflat, într-un fel sau altul, presupuse Diana, părând mai mâhnită ca niciodată. S-a dus la John cel Negru și...

— Nu! zise Cassie.

Diana se uită la ea, surprinsă.

— Dar...

— Nu Faye, continuă Cassie, nemiloasă și cu o certitudine absolută. *Sean!*

Adam înjură în barbă. Diana se holbă la el, apoi la Cassie. După care, șopti:

— O, Dumnezeuule!

— Ce-i cu Sean? Ce-a făcut? Întrebă Deborah.

Nick era foarte agitat, fixând-o pe Cassie cu ochii mijiiți.

După ce-i aruncă o privire Diane care clătină din cap și-și sprijini capul în palmă –, Cassie îi spuse simplu lui Deborah:

— I-a spus lui John cel Negru că eu, Diana și Adam am găsit Instrumentele supreme.

— Și le-ați găsit?... Vreți să spuneți că voi chiar le-ați găsit? se bâlbâia Deborah.

Ceialți rămaseră fără cuvinte, uimiți.

— Cassie ne-a condus la ele, spuse Adam. Erau în șemineul casei de la numărul doisprezece. Când ne-am întors, ne-am întâlnit cu Sean, care văzuse luminile. Dar credeți că...

Se uită la Cassie.

Aceasta inspiră adânc.

— Cred că John cel Negru l-a influențat în tot acest timp. Cred că el este cel care a furat hematitul din camera mea. M-am tot gândit azi-noapte, în timp ce încercam să adorm. Am început să mă gândesc cine ar fi putut să-i spună lui John cel Negru și mi-a venit în minte o amintire fulgerătoare cu Sean, de când l-am întâlnit prima dată. Purta o curea pe care era gravat numele lui, pe o piatră strălucitoare. Mă obișnuisem să-l văd purtând-o tot timpul, dar acum când e frig și toată lumea poartă pulover, n-am mai observat dacă o are. Dar pun pariu că o poartă pe dedesubt și pun pariu că o purta și în noaptea în care a ieșit în bluza de pijama. Și pun pariu că acea piatră strălucitoare...

— Hematit, li se alătură o voce cât se poate de sumbră și se uitară cu toții la Melanie. Hematit sau magnetit, confirmă ea. Da, asta este; am văzut și eu cureaua. Cât de incredibil de fraieri am fost! Nu mi-am închipuit niciodată.

Nick se aplecă înainte.

— Deci crezi că *nu* Faye este cea care i-a spus lui John cel Negru că noi purtam ametist pentru protecție? Crezi că Sean a făcut asta?

Cassie se uită la buzele lui crisplate.

— N-a fost vina lui, Nick. Dacă John cel Negru a intrat în mintea lui... ei bine, țin minte cum m-am simțit când a încercat să intre în mintea mea. Sean nu a putut să reziste. De fapt, am văzut că nu a rezistat încă de la adunarea la care s-a oferit să fie

supraveghetor de coridoare. A trebuit să țip la el ca să-l trezesc din transă.

— Sean... Dumnezeule! zise Laurel, ca o revelație. E cu-adevărat îngrozitor!

— Mi-e teamă că e și mai rău de-atât! spuse Cassie.

Privea fix spre măsuța de cafea a doamnei Franklin, sprijinindu-se cu o mână de ea. Nu știa cum să spună ce avea în gând. Dragilor, cred că... cred că John cel Negru l-a folosit pe Sean ca să comită crimele.

Se lăsă o liniște apăsătoare. Până și Diana părea prea oripilată ca s-o susțină pe Cassie. Dar Adam o privi fix și apoi, încet, închise ochii clătinând din cap.

— Da, zise el.

— Oh, nu! exclamă Suzan.

— Cred – și Cassie își înghiți nodul din gât – că el i-ar fi scris un bilet lui Kori cu o seară înainte, prin care îi cerea să se întâlnească în fața școlii. Ea nu-l suspecta pe el; se gândise doar la treburile legate de Cerc. El a venit pe la spatele ei și...

— O să-l omor! strigă Doug, sărind de la locul lui.

Nick și Deborah îl ținură pe loc, dar apoi începu să strige și Chris, năpustindu-se spre ușă. Adam și Melanie se luptară cu el, punându-l la pământ.

— N-a fost *el*; n-a fost Sean, țipă Cassie. Ascultați-mă cu toții! A fost John cel Negru; *el* a ucis-o pe Kori. Dacă am dreptate, probabil că Sean nu-și amintește nimic. El a fost doar un... *container* pentru energia întunecată folosită.

— Dumnezeule! zise Laurel. Dumnezeule... vă aduceți aminte de ceremonia craniului, din garajul Dianei? De momentul în care cel de-al doilea val de energie a fost eliberat? Sean și Faye au început să se certe, lumânările s-au stins, iar energia întunecată a scăpat. Sean zicea că Faye a început, iar noi l-am crezut cu toții. Dar Faye a spus că Sean încercase să rupă Cercul. Dacă a avut dreptate ea?

— Pun pariu că *ea* a avut dreptate, spuse Cassie. John cel Negru a fost cu noi tot timpul. Indiferent ce vedea Sean, vedea și el. Și când din craniu a fost eliberată în suficientă energie întunecată... și pe care John cel Negru a *pregătit*-o să apară atunci când se ivea momentul propice... l-a pus pe Sean să comită crimele.

— Probabil că i-a fost ușor și să-l cheme pe domnul Fogle la Golful Diavolului, zise Suzan. Sean ar fi putut să pretindă că avea ceva rău să-i spună despre altcineva din Club. Eu obișnuiam să fac asta tot timpul; îi spuneam directorului diverse lucruri despre...

Îi aruncă o privire Diane. Adăugă:

— Ei bine, asta a fost în trecut. Oricum, Sean ar fi putut să-i ceară lui Fogle să se întâlnească cu el la poalele stâncilor și apoi... *pfuuu*. Făcu un gest ca și cum împingea pe cineva: La revedere, domnule Fogle.

— Putem să vă oprim acum? îl întrebă Adam pe Chris.

— Putem avea încredere în voi că vă purtați înțelept? îl întrebă Deborah pe Doug.

Dinspre frații Henderson se auziră mârâituri incoerente, iar când fură eliberați, se ridicară, cu fețele roșii, cu ochii albaștri-verzui la fel de strălucitori precum flăcările.

— Trebuie să-l prindem pe nemernicul ăsta, spuse Doug încet.

— Chiar dacă acesta va fi ultimul lucru pe care-l vom face, zise Chris, la fel de încet.

Cassie spera că se refereau la John cel Negru.

— Dar Jeffrey? o întrebă Diana pe Cassie.

Cassie ridică din umeri.

— Nu știu cum l-a ademenit Sean jos, în camera boilerului...

— Spunându-i că *tu* ești acolo, poate, zise Laurel.

— ...iar dacă a făcut-o, pur și simplu a venit pe la spatele lui și l-a sufocat cu frânghia... nu, Sean e prea scund. Of, nu știu cum ar fi putut s-o facă...

— Punându-l pe Lovejoy să se așeze sau să se aplece, zise Nick, cu voce joasă și fermă. Eu așa aș fi făcut, oricum, dacă aș fi încercat să sugrum pe cineva atât de înalt. Și uite, dacă Sean avea, într-un fel sau altul, acea energie întunecată *în interiorul* lui, ar fi avut o forță cumplită. Trebuie să fi avut, ca să reușească să pună lațul în jurul gâtului lui Lovejoy, iar apoi să-l atârne de țevă.

Lui Cassie îi era rău.

— E-adevărat, nu l-am văzut nici pe Sean, nici pe Jeffrey la dans, pentru o vreme, înainte de crimă. Apoi deodată, Sean a apărut pe ring și a venit spre mine. Așa că am alergat în camera boilerului... Și l-am găsit pe Jeffrey.

— Cred că ar trebui să vorbim cu Sean, zise Diana.

— Nu, se opuse Adam, cu o vehemență surprinzătoare. Tocmai asta nu trebuie să facem. Dacă vorbim cu el acum, John cel Negru își va da seama că știm. Dar dacă nu spunem nimic, dacă mergem în continuare cu Sean și ne prefacem că *nu* știm, putem să-l dezinformăm. Să-i spunem lucruri neadevărate, ca să i le transmită lui John cel Negru.

— Ca de exemplu să-i spunem că nu știm când urmează să acționeze John cel Negru, zise Deborah, iar ochii ei negri începură să scânteieze. Să-i spunem că suntem îngroziți de John cel Negru, că nu știm să folosim Instrumentele Supreme, că suntem nepregătiți...

— Sau că ne certăm între noi, sugeră Laurel. Că nu cădem de acord asupra a nimic. Că suntem într-un punct mort.

— Corect! Și de fapt în noaptea cu pricina să fim pregătiți pentru el. Când e eclipsa, Melanie? întrebă Adam.

— Aproximativ la șase patruzeci, seara. Aș spune că atunci ar trebui să fim atenți. Când luna este în umbră.

— Luna este în umbră, repetă Cassie încet. Cred că înțeleg de ce a ales acel moment.

Și el este tot o umbră, se gândi ea.

— Iar până atunci, tot ce avem de făcut este să ne prefacem că suntem complet dezorganizați, înspăimântați și că ne certăm, adăugă Melanie.

— Nu poate fi prea greu, zise Suzan, ridicând din sprânceană.

— Cred că *ar trebui* să vorbim cu cineva, spuse Cassie, fără să-i spunem vreunul dintre secretele noastre. Cred că unul dintre noi ar trebui să discute cu Faye.

— Și cred că tu ești cea care trebuie s-o facă, zise Nick, nu cred că e altcineva mai potrivit.

Îi făcu lui Cassie cu ochiul, dar fu o otheadă sumbră.

* * *

— Avem nevoie de tine!

— Sunt sigură, spuse Faye trăgănat, cercetându-și chipul în oglindă. Încerca să-și aranjeze părul în diferite feluri: răsucit în coc, la spate; în vârful capului; prins la ceafă. Cassie nu mai fusese în dormitorul ei din noaptea în care Faye făcuse un inel de

pietre roșii în jurul craniului de cristal și eliberase energia întunecată care, în cele din urmă, îl ucisese pe Jeffrey. Camera era la fel de luxoasă, la fel de opulentă ca-ntotdeauna: tapetul era imprimat cu orhidee sălbatice mari, patul plin de pernițe, sistemul stereo dotat cu dispozitive opționale scumpe. Pisicuțele-vampir se unduiau din nou în jurul gleznelor lui Cassie.

Dar aici era o atmosferă diferită decât înainte. Lumânările roșii dispăruseră de pe măsuța de toaleta; în locul lor erau teancuri de hârtii. Pe cuvertura patului, pe lângă telefonul fără fir, era un telefon portabil cu semnale luminoase. În fața oglinzii era o agendă, iar hainele erau împrăștiate neglijent pe unde Faye își îmbrăcuse ținutele sexy, ca de secretară.

Camera părea... sub presiune. Un stil de viață de tipul A. Mai mult ca Portia decât ca Faye.

— Presupun că știi că Portia Bainbridge și Sally m-au răpit acum două zile, spuse Cassie.

Faye îi aruncă o privire amuzată în oglindă.

— Și sunt sigură că nu trebuia decât să deschizi gura aia mică și drăguță și să țipi, pentru ca tăticuțul tău să vină acolo să te salveze.

Cassie încercă să nu arate cât de rău o făcea să se simtă.

— Nu am nevoie de ajutorul lui, spuse, înghițindu-și nodul din gât.

Faye ridică din umeri.

— Poate mai târziu.

— Nu, Faye, nu mai târziu. Nu vreau să-l mai văd niciodată. Dar dacă știi că m-au răpit, atunci știi și ce nume căutau. Am găsit Instrumentele Supreme. Cassie se uită la imaginea stranie a lui Faye din oglindă, după care se întoarse spre adevărata Faye și o privi în ochi. Îți aparțin ție, spuse ea limpede. Tu ești conducătoarea sabatului. Dar sabatul se ceartă... John cel Negru.

— Nici măcar nu poți să rostești, nu-i așa? Nu e chiar atât de greu. Tati. Tata. Tăticuțu'. Oricum ai vrea să-l numești, sunt sigură că nu-l deranjează...

— Ai de gând să mă ascuți, Faye? aproape că țipă Cassie. Stai aici ca o infatuată...

Și ea știa cuvinte mari!

...în timp ce se petrec lucruri *grave*! Ceva cu adevărat grav! Are de gând să *omoare* oameni. Asta reprezintă el, Faye: ură și

dorință de a ucide. Simt că asta e el. Iar *pe tine* te păcălește.

Faye își miji ochii aurii. Nu mai părea amuzată.

— Te știi de ceva vreme, Faye, și au fost nenumărate dăți când te-am urât. Dar niciodată nu m-am gândit ca te voi vedea pe post de *stenografă*. Obişnuiai să ai propriile tale convingeri asupra lucrurilor și să nu lingușești pe nimeni. Mai ții minte cum m-ai întrebat odată ce epitaf voiam? „Aici zace Cassie. Era... drăguță.” Ei bine, vrei ca al tău să fie ăsta? „Aici zace Faye. A fost o bună secretară.”

Faye își încleștase mâna pe măsuța de toaletă – unghiile ei lungi erau mov zilele astea, nu roșii ca altădată, Maxilarul îi era crispat, iar ea se holba nemișcată, la oglindă, la ochii ei aurii.

Lui Cassie i se acceleră pulsul.

— Când te priveam, eram obișnuită să văd o leoaică – un soi de leoaică negru cu auriu. Acum văd... își lăsă privirea în jos – o pisicuță. Pisicuța unui tip bogat.

Așteptă, încordată. Poate că... Poate că pur și simplu... Poate că legătura consolidată în timpul ceremoniei cu lumânări va fi suficient de puternică, poate că Faye va avea suficientă mândrie, va li suficient de independentă...

Ochii lui Faye îi întâlneau pe-ai lui Cassie în oglindă. Apoi, Faye clătină din cap. Fața îi era încremenită, buzele-i erau crispate.

— Cred că știi drumul spre ieșire, zise ea.

Când Cassie se întoarse, pisicuțele i se încurcară printre picioare, iar ea simți cum o zgâriară cu ghearele lor ascuțite ca niște lame.

Nu, le spuse ea în gând, iar pisicuțele se opriră, cu urechile pe spate. Le ridică – pe fiecare în câte-o mână – și le aruncă pe patul lui Faye.

— Trebuie să i le dăm ei înainte de ziua de nouă, zise Diana. Poate o să se răzgândească.

— Poate mai târziu, cită Cassie, dar nu era prea multă speranță în vocea ei.

— Așteptăm până pe nouă și-n ceea ce-l privește pe Sean, zise Adam.

Reușiră să treacă fără ne cazuri prin următoarele șapte zile de școală cu excepția conflictelor dintre ei. La liceul din New Salem, membrii Clubului nu vorbeau în public decât ca să se certe.

Aniversarea lui Laurel, de pe întâi, și cea a lui Sean, de pe trei decembrie, rămaseră nesărbătorite deoarece, după cum spunea Diana, înnebunită, niciunul dintre ei nu s-ar fi descurcat suficient de bine să organizeze o petrecere. Cassie vedea privirile celorlalți și le auzea șușotelile și știa că planul lor funcționa. Se concentrează să fie ca vechea Cassie, cât mai mult posibil timidă, cu limba legată, ușor de înspăimântat sau aiurită. Rolul acesta nu era confortabil, parcă era într-o rochie veche care n-o mai încăpea, iar ea dorea să se descotorosească de ea. Dar pentru moment îl păcăleau pe Sean. O păcăleau până și pe Faye.

— Am auzit că tu și Nick v-ați despărțit, îi zise Faye într-o zi, pe coridor.

Ochii ei aurii, cu pleoape grele, erau calzi și plini de satisfacție. Cassie se înroși și privi în altă parte.

— Iar Clubul nu prea mai e Club fără mine, din câte am văzut zilele astea, continuă Faye, practic torcând de plăcere.

Cassie se simți stânjenită.

— Aș putea să mă alătur vouă câteodată... poate la sărbătoarea din următoarea noapte cu lună plină. Dacă veți sărbători, bineînțeles.

Cassie ridică din umeri.

Faye era plină de ea.

— Am putea petrece *extraordinar* împreună, spuse ea. Gândiți-vă la asta!

În timp ce Faye se îndepărta, Cassie o văzu pe Sally Waltman la postul ei, ca supraveghetore de coridor. Se apropie de ea pe nesimțite.

— Suntem gata pentru ziua de nouă, așa cum ne-ai spus, spuse Cassie încet. Dar poți să mai faci un lucru pentru noi?

Sally se uită la ea, stânjenită:

— I-a pus pe toți să se urmărească între ei. Nimeni nu e în siguranță...

— Știu, dar când va veni ziua de nouă, ai putea să ne spui dacă el va face ceva neobișnuit? Ceva de genul că ar vrea să se mute... Te rog, Sally. Tot ce ți-am spus despre el este adevărat.

Bine, răspunse Sally, aruncând în jurul ei o privire îngrijorată. Acum, *pleacă*, da? O să-ncerc să-ți trimit un mesaj, dacă aflu ceva.

Cassie clătină aprobator din cap și se îndepărtă în grabă.

În zorii zilei de nouă, afară era cenușiu și vânt genul acela de zi care, în mod normal, o făcea pe Cassie să-și dorească să se ghemuiască în fața unui foc. În schimb, își mai puse câteva haine călduroase pe ea: un pulover gros, mănuși, un hanorac. Nu avea idee cu ce aveau să se confrunte în acea zi, dar voia să fie îmbrăcată pentru acțiune. În rucsac, împreună cu caietele de școală, își luă și Cartea Umbrelor.

Tocmai ieșea de la ora de franceză, când Sally îi ieși înaintea.

— Vino cu mine, te rog, zise fata cu păr ruginiu, cu intonația fermă a unui supraveghetor, iar Cassie o urmă pe o ușă din apropiere, într-un oficiu medical gol.

Sally renunță imediat la tonul oficial.

— Dacă sunt prinsă cu tine, totul s-a terminat, șopti ea iute, repezit, cu ochii la fereastra cu geam fumuriu a ușii. Uite cum stau lucrurile: tocmai l-am auzit pe Brunswick vorbind cu prietena ta, Faye. Poate că *tu* vei înțelege despre ce era vorba, pentru că eu, cu siguranță, n-am priceput. Discutau ceva despre aranjarea unui accident pe pod – părea că vor să ducă acolo un autobuz de școală gol și o mașină, poate mai multe mașini. El a spus: „Trebuie să ardă o oră sau cam așa ceva; până atunci, nivelul apei va crește suficient de mult.” Înțelegi ceva din asta?

— Un accident ar bloca podul către continent, zise Cassie încet.

Sigur! Dar de ce? zise Sally neliniștită.

— Nu știi, va trebui să aflui. Sally, dacă voi avea nevoie de tine din nou, poți să vii la cantină la prânz?

— Da, dar nu poți vorbi cu mine acolo. Portia deja se uită ciudat la mine din seara aia, în poienită cred că e suspicioasă. Frații ei au plecat furioși, iar ea nu a crezut un cuvânt din ce ai spus despre Brunswick. Dacă mă prinde cu tine, sunt moartă.

— Ai putea să fii moartă și dacă *nu* vorbesc cu tine, zise Cassie. Du-te, pleacă tu prima, o să ies și eu după un minut.

Cassie intră în fugă în vechea clădire a științelor. La etajul al doilea o așteptau ceilalți din Club – mai puțin Faye și Sean care nu fuseseră informați în legătură cu această întâlnire. Își propuseseră să pună mâna pe Sean imediat după prânz, chiar dacă până atunci nu aflau nimic despre planurile lui John cel Negru.

— Dar tot știm ceva, zise Cassie cu răsuflarea tăiată, așezându-se pe o ladă. Fiți atenți!

Și le povesti ce-i spusese Sally.

— Ei bine, asta explică lucrurile, zise Deborah după ce Cassie termină. Tocmai i-am văzut pe el și pe Faye ieșind din clădire, iar secretara a spus că vor lipsi toată după-amiaza. Deci, se vor duce să accidenteze un autobuz de școală. *Cool!*

— Dar *de ce?* întrebă Cassie. Vreau să spun că pare că vor să blocheze podul, dar de ce?

Adam fu cel care dădu răspunsul. Stătea lângă Doug, având la ureche una dintre căștile walkmanului acestuia.

— Pentru ca toată lumea să rămână pe insulă. Tocmai au dat noutăți la știri – vă amintiți de uraganul despre care se tot vorbește în ultimele câteva zile? Cel de care se temeau că va lovi Florida, dar de fapt se îndreaptă spre nord și este încă în Atlantic?

Cei din grup clătinară neștiutori din cap – majoritatea nu fuseseră interesați de știri în ultima vreme –, dar Melanie spuse:

— Am crezut că au spus că nu e așa puternic, și e doar o furtună tropicală.

— Mda, și-au imaginat că se va disipa pe ocean. Uitați, eu știu câte ceva despre uragane. Acesta nu pare să fie o amenințare, deoarece se presupune că o va lua spre nord-est, spre Capul Hatteras. Asta fac de obicei uraganele după ce ating acolo un nivel jos de presiune. Dar știm cu toții ce se întâmplă când ele *nu* fac asta.

Se uită sumbru la cei din grup, iar de data asta clătinară cu toții din cap, mai puțin Cassie.

— Când n-o iau spre Capul Hatteras, vin chiar aici, foarte rapid, o lămuri Adam. Cum s-a întâmplat în 1938, sau acum câțiva ani... sau în 1976.

Liniștea era absolută. Cassie se uita într-o parte și-ntr-alta, la chipurile din încăperea întunecată.

— Dumnezeuule! șopti ea, simțindu-se amețită.

— Da, spuse Adam. Vânt de două sute patruzeci de kilometri pe oră și *ziduri* de apă de peste zece metri înălțime. Acum, ei continuă să spună că această furtună urmează să-și schimbe direcția – ba chiar au spus la radio că se presupune că va sta departe și de coasta Atlanticului. Dar... –se uită în jurul lui, atent

– ...vrea cineva să facă pariu?

Laurel sări:

— Trebuie să-l oprim pe John cel Negru. Dacă podul va fi blocat, toți cei de pe insulă vor fi în pericol.

— Prea târziu, zise Deborah scurt. A pornit deja. Îți amintești? L-am văzut plecând cu zece minute în urmă.

— Și nu numai că toată lumea e în pericol, dar toată lumea e *ca și moartă*, zise Melanie. Furtuna de-acum câțiva ani doar a atins New Salemul, pe când asta ai putea să ne măture cu totul.

Cassie se uită la Adam:

— Cât de rapid se apropie?

— Nu știu. Poate avea optzeci de kilometri pe oră, poate avea o sută. Dacă nu-și schimbă direcția la Cape Hatteras, va fi emis un avertisment de uragan dar atunci va fi prea târziu, mai ales dacă podul va fi blocat. Va ajunge la noi în circa opt, nouă ore. Mai mult sau mai puțin.

— Cam în jurul momentului eclipsei? Întrebă Cassie.

— Poate. Sau poate un pic mai târziu.

— Dar înainte de a ne lovi pe noi, va lovi Cape Cod și Bostonul, șopti Diana. Acolo *vor muri* oameni.

Părea încremenită și buimăcită de această idee.

— Atunci nu ne rămâne decât un lucru de făcut, spuse Cassie. Trebuie s-o oprim înainte de a lovi uscatul. Trebuie s-o facem să se disipeze sau să se întoarcă pe ocean, sau ceva de genul acesta. Sau trebuie să-l obligăm pe el să facă asta. Iar înainte de asta, trebuie să-i prevenim pe oameni, pe răspunderea noastră, să le spunem să facă ceea ce trebuie făcut în caz de uragan...

— Evacuați, zise Adam ferm, ceea ce nu este posibil, nici cu bărcile. Ascultați ce vânt e!

Se opri, iar Cassie nu auzi numai vântul, dar și o bătaie în pervazul ferestrelor. Ploaia.

— Dacă nu pot pleca, atunci vor trebui să sape canale, zise Chris. Se oferă cineva să meargă la petrecerea uraganului?

— Nu e amuzant, zise Nick tăios.

Iar Cassie adăugă:

— Bine... atunci, să le spunem oamenilor să facă asta. Să facă ce vor putea. Iar noi să ne întoarcem mai bine pe strada Crowhaven...

— ...cu Sean, îi tăie rapid vorba Adam. Mă duc să-l iau și ne

Întâlnim cu toții la mine acasă. La treabă, oameni buni!

Plecară lăsându-și mâncarea de prânz neatinsă cu excepția lui Suzan, care-și înghiți rapid porția și apoi alergă după ceilalți și se îndreptară cu toții spre școală.

14

Așadar, acum trebuie să plecați, spuse Cassie, încercând să respire normal, în timp ce vorbea nu doar cu Sally, ci cu toți cei aflați în cantină. Lăsați școala, lăsați totul. Plecați! Dacă puteți, plecați; dacă nu, faceți tot posibilul să vă protejați.

Făcu o pauză.

— Ascultați-mă, *e-adevărat*. Sally, spune-le și tu.

Fata cu părul ruginiu se holba la Cassie, cu ochi atenți, stând derutată pe scaun, de parc-ar fi vrut să fugă de această adunare de paria. Se uită fix la Cassie pentru un moment, apoi clătină din nou din cap, ca pentru sine. Inspirând adânc, se ridică:

— OK, ați auzit, spuse ea cu voce limpede, stridentă, care se răspândi în toată încăperea. Urmează să fim loviți de un uragan. Spuneți-le tuturor, iar toți ceilalți să le spună, la rândul lor, și altora. Haideți, repede!

Un băiat se ridică în picioare.

— Am văzut la televizor aseară că furtuna nu ajunge aproape de noi. De unde știe ea...

— E vrăjitoare, nu-i așa? țipă Sally drept răspuns, cu voce aspră. Vreți să-mi spuneți că vrăjitoarele nu știu asemenea lucruri? Știu mai multe lucruri despre natură decât veți ști voi vreodată! Iar acum, haideți!

— Sally, ți-ai pierdut mințile?

Vocea subțire și indignată veni dinspre ușa aflată în celălalt capăt al încăperii, unde Portia stătea în fața unui grup de elevi cu insigne, albă la față de furie.

— Ești supraveghetoare de coridoare... continuă Portia.

— Nu mai sunt! Am zis să vă mișcați, fraților!

— Asta încalcă flagrant regulamentul! Am să-i spun domnului Brunswick...

— Chiar te rog, dulceață, îi strigă Sally drept răspuns. *Dacă* poți să-l găsești! Iar acum, pentru ultima oară, fraților, mișcați-vă! Pe cine aveți de gând să ascultați: pe mine sau pe ea?

Supraveghetorii de coridoare din spatele Portiei ezitară o clipă, apoi, în grup, țâșniră înainte, dându-i ascultare lui Sally. Portia se clătină făcând un pas înapoi, în timp ce ei o împingeau ca să

treacă pe lângă ea, lăsând-o baltă, unica persoană care mai rămase în încăpere. Aruncându-i rapid o ultimă privire, Cassie o văzu stând pe loc, rigidă, furioasă și singură.

Sally începu să dea mai multe instrucțiuni, cu voce tare, lucrătorilor de la cantină, iar Cassie se întoarse și plecă. Dar în timp ce ajungea la ușă, toate fetele se opriră un moment și se uitară în spatele lor, în celălalt capăt al încăperii.

— O să fie OK? întrebă Sally.

Cassie înțelese că nu se referea la ea, ci la întregul Cerc.

— Da.

— Bine. Baftă!

— Și ție. La revedere, Sally.

Nu fusese chiar un schimb cultural strălucitor, se gândi Cassie, alergând spre parcare ca s-o întâlnească pe Diana. Dar era un armistițiu între o vrăjitoare și o străină. Mai mult decât un armistițiu.

Iar acum, se gândi ea, trebuie să-mi scot lucrurile astea din minte – pe toți străinii. Sally va avea grijă de oamenii săi; noi va trebui să avem grijă de ai noștri.

Acum ploua puternic și părea să fie din ce în ce mai rău; Diana conducea către strada Crowhaven. Rafale de vânt legănau mașina Dianei în timp ce intra pe alea casei lui Adam.

Chiar în spatele lor, venea și jeepul lui Adam.

— L-au adus pe Sean, spuse Cassie, întorcându-se să se uite. Ea și Diana se grăbiră să sară în ajutor.

Nick și Doug îl țineau pe Sean – mai mic decât ei – pe bancheta din spate. Îl conduseră spre ușă pe-acolo pe unde frații Portiei o conduseseră pe Cassie. Părea puțin aiurea; Sean era *atât de mic!* – dar chiar atunci, Cassie se uită în ochii lui strălucitori, negri și vioi.

— Mai bine i-ai lua imediat bucata de hematit, spuse ea.

Nick îi ridică puloverul – și iată, cureaua gravată pe care Cassie o văzuse la el în prima săptămână de școală! Adam i-o descheie și o aruncă pe podea, unde rămase ca un șarpe mort.

— Unde sunt celelalte bucăți? îl întrebă pe Sean, cu asprime.

Sean se agita ca să se elibereze, gâfâind, cu ochii sălbatici. Trebură să-l țină toți cei trei băieți, iar dacă Deborah, Chris și Laurel n-ar fi sosit chiar atunci, probabil că ar fi reușit să scape. Dar împreună – băieții și Deborah – reușiră să-i scoată puloverul

și tricoul. Pe dedesubt – așa cum și toți ceilalți membri ai Cercului purtau pietre de ametist –, Sean purta o trăistuță de piele. Adam o scutură ușor, iar din ea căzu bucata de hematit a lui Cassie.

— Hoțule! strigă Deborah, agitându-și pumnul către Sean.

Acesta se holba la ea încremenit, gâfâind în continuare, înfricoșat.

— Probabil că nici nu știa că e la el, interveni Melanie. E sub influența lui John cel Negru încă de la început. Să ia cineva hematitul și să-l îngroape undeva afară! Laurel, e gata baia de ierburi?

— Gata! strigă Laurel din baia de la parter, peste zgomotul pe care-l făcea apa care curgea. Aduceți-l înapoi!

Cercul plănuise acest ritual de purificare încă de când aflaseră cu toții de Sean, și fiecare își cunoștea rolul. Băieții îl târâseră pe Sean în baie, în timp ce Laurel stătea lângă ușă, afară.

— Nu contează dacă are hainele pe el sau e dezbrăcat, o auzi Cassie spunând. Pur și simplu, băgați-l în cadă!

Deborah trase hematitul pe un fâraș și ieși să-l îngroape, iar Diana desăvârși talismanul cu ierburi pe care le luă din rucsac. Umplu o trăistuță de pânză cu ierburi, cu Pământ, Apă, Foc și Aer, presărând pe ea sare, stropind-o cu apă, suflând asupra ei și trecând-o prin flacăra unei lumânări pregătite pe măsuța de cafea.

— OK, gata, spuse ea. Melanie, tu cum stai?

Melanie își ridică privirea de la cercul de pietre albe de pe podea.

— Am terminat și eu. După ce terminăm cu Sean, o să fie atât de pur, încât n-o să-l mai recunoaștem.

Cassie voia să caute ceva în Cartea Umbrelor, dar avea o altă prioritate.

— Trebuie să-i prevenim pe părinți, spuse ea, cei care sunt acasă, care nu-s la lucru. Vrea cineva să facă asta?

— Eu mă duc la mine, răspunse Chris. Ambii mei părinți sunt acasă.

— Mama mea lucrează, spuse Deborah.

— Mai rămâne doar mama lui Faye, spuse Diana.

— Mă duc eu la ea să-i spun, se oferi Suzan, surprinzând-o pe Cassie. Mă cunoaște, o să primească cel mai bine vestea de la

mine.

— Și bătrânele vrăjitoare, spuse Cassie. Vreau să spun... se corectă ea imediat, bunica lui Adam, bunica Quincey și mătușa Constance.

— Sunt acasă la mine; au venit în vizită de-azi-dimineată, spuse Melanie. Cred că e ceva legat de mama ta, Cassie. Dar nu pot părăsi Cercul.

— Mă duc eu! spuse Cassie.

Diana îi zâmbi scurt.

— Cred că „bătrânele vrăjitoare” e o denumire corectă pentru ele, spuse ea. Asta și sunt și cred că, oricum, bunica Quincey ar fi mândră să fie vrăjitoare în sabatul nostru.

Pun pariu că și bunica mea ar fi fost, se gândi Cassie și se repezi să iasă.

Afară se răspândea un miros ciudat, ca o maree joasă, ca lucruri intrate în descompunere și care se târăsc. Cassie alergă pe marginea falezei, luând-o înapoi pe drumul care mergea de-a lungul acesteia până acasă la Melanie, și văzu că oceanul era întunecat și sălbatic. Apa nu era nici albastră, nici verde, nici cenușie, ci era tulbure și uleioasă, un amestec din toate cele trei culori. Spuma era împrăștiată de vânt și se vedea pretutindeni, albă.

Deasupra, norii luaseră forme fantastice, clocotind și modificându-se de parcă niște mâini invizibile îi amestecau. Ploaia cădea pe chipul lui Cassie. Era o scenă sălbatică, îți dădea fiori.

Nimeni nu-i răspunse când bătu la ușă la numărul patru. Cassie nu era sigură că cineva aflat înăuntru ar fi auzit-o peste zgomotul ploii și al vântului.

— Mătușă Constance! strigă ea, deschizând ușa și uitându-se înăuntru. Alo!

Porni spre camera ocupată de mama ei, apoi se opri și se întoarse înapoi, vinovată, ștergând urmele de nisip și noroi pe care le lăsase pe covor cu pantofii Reebok. Chiar și-așa, apa picura de pe ea pe podeaua fără pată, lustruită ca o oglindă, în timp ce se grăbea spre dormitor. Ușa era întredeschisă, iar înăuntru lucea o lumină stranie.

— Alo! O, Doamne! Cassie vârî capul înăuntru și îngheță. Camera era luminată de nenumărate lumânări albe. În jurul

patului erau trei persoane, trei femei al căror aspect era atât de straniu și de fantastic, încât pentru moment Cassie nu le recunosc.

Una dintre ele era înaltă și slabă, alta era scundă și grăsuță, iar a treia era mică, parcă era o păpușă. Toate aveau părul lung: cea înaltă îl avea negru, mai lung decât al Dianei, cea grăsuță îl avea cenușiu-argintiu și dezordonat și-i trecea de umeri, iar cea mică îl avea subțire și alb ca întinderile de spumă care pluteau pe mare. Și toate erau dezbrăcate complet.

Cassie clipi uimită.

— Mătușă Constance! gemu ea către cea cu părul lung și negru.

— Dar cine te așteptai să fie? zise tăios mătușa lui Melanie, încruntându-și sprâncenele meticolos pensate Lady Godiva⁸? Acum, pleacă de-aici, copilă, suntem ocupate!

— Nu fi rea cu ea! spuse femeia grăsuță, pe care Cassie o identifică acum ca fiind bunica lui Adam.

Îi zâmbi lui Cassie, plină de amabilitate.

— Încercăm să facem ceva s-o ajutăm pe mama ta, dragă, adăugă persoana subțire, doamna Quincey, bunica lui Laurel. E un ritual în care trebuie să fim complet dezbrăcate, după cum vezi; de-asta arătăm așa. Constance avea niște îndoieli, dar noi am convins-o.

Și trebuie să continuăm, zise strămătușa Constance, făcând un gest cu recipientul de lemn pe care-l ținea în mână.

Bunica Quincey ținea un mănunchi de ierburi, iar bunica lui Adam, un clopoțel de argint. Cassie se uită în pat, unde mama ei zăcea nemișcată, ca de obicei. Lumina din cameră făcea ca fața ei somnoroasă să arate diferit, la fel cum și pe celelalte trei femei le făcea să arate altfel.

— Dar vine uraganul! spuse Cassie. De-asta sunt aici: am venit să vă previn!

Femeile schimbară o privire.

— Ei bine, dacă-i vorba de asta, nu se poate face nimic, suspină bunica lui Adam.

— Dar...

⁸ Nobilă saxonă care, în jurul anului 1000, a traversat pe un cal, dezbrăcată, străzile din orașul Coventry, Anglia, pentru a-l convinge pe soțul ei să micșoreze impozitele pe care le strângea pentru campaniile sale militare (n. trad.).

— Mama ta nu poate fi mișcată de-aici, draga mea, spuse ferm bunica Quincey. Așa că du-te și fă ce ai de făcut, iar noi vom încerca s-o protejăm pe ea aici.

— O să ne luptăm cu John cel Negru, spuse Cassie.

Simpla menționare a acestui lucru părea să atârne în aer după ce rostise cuvintele, iar cele trei bătrâne se uitară din nou una la alta.

Strămătușa Constance deschise gura, încruntându-se, dar bunica Quincey o întrerupse.

— Nu există nimeni altcineva care s-o facă, Constance. Trebuie să se lupte cu el!

— Atunci să fiți atenți! Spune-le lui Melanie și tuturor celorlalți să fie atenți, zise mătușa Constance.

— Și să rămâneți cu toții împreună. Atâta vreme cât rămâneți uniți, aveți o șansă, spuse bunica lui Adam.

Și asta fusese tot. Femeile se întoarseră înspre pat. Cassie mai zăbovi un moment, uitându-se la lumânări – atât de albe, cu flăcările lor chiar și mai albe, un alb-auriu, precum părul Dianei – și la nenumăratele umbre fantomatice care dansau sălbatic, apoi mai aruncă o ultimă scurtă privire la cele trei femei din cameră, care, cu brațele ridicate, începuseră un soi de dans. Se auzi clinchetul ușor al clopoțelului de argint.

De-abia acum observă vântul stârnit în cameră. Tot ce se afla dincolo de ușă părea mai rece și mai zgomotos, iar lumina estompată care intra pe fereastră părea cenușie, ca iarna. Cassie avu impulsul să se întoarcă în camera aurie și să se ascundă acolo, dar știa că nu putea face asta.

Se întoarse acasă la Adam, la clădirea cu numărul nouă, fiind pe tot parcursul drumului împinsă de vânt.

Era ultima care se întorsese. Cercul se afla în livingul din casa lui Adam, stând împrejurul lui Sean, care se afla într-un cerc de cristale de cuarț. Chipul lui Sean era cât se poate de roz și luminos, părul îi era ud și țepos, iar el purta niște haine prea mari. Ale lui Adam, se gândi Cassie. În jurul gâtului avea trăistuța de pânză plină de ierburi, pregătită de Diana. Părea amețit și înfricoșat, însă nu dădea semne că voia să scape de-acolo.

— Unde erau? Le-ai găsit? o întrebă Diana pe Cassie.

Cassie clătină din cap. Nu prea voia să-i spună acum Dianei *cum anume* le găsisese. Nu știa cum se vor simți Melanie, Adam și

Laurel în legătură cu faptul că rudele lor vârstnice dansau dezbrăcate în camera unei bolnave. Poate că s-ar fi gândit că era ceva greșit în asta; poate că n-ar fi-nțeles ce era cu lumina aurie.

— Au spus că vor rămâne acolo unde sunt, relatează ea. Bunica Quincey a zis că mama nu poate fi mișcată și că vor încerca ele s-o ajute. Au insistat să fim atenți, iar bunica lui Adam a zis să rămânem nedespărțiți.

— Bun sfat! zise Adam, uitându-se la Sean. Exact despre asta discutăm și noi aici. Rămânem împreună sau nu?

— Am încercat să-l întrebăm de crime, o informă Laurel pe Cassie cu voce joasă, dar nu-și amintește nimic – habar n-are despre ce vorbim. A trebuit să-l convingem că nu este o glumă. Acum ne crede, dar e speriat de moarte.

— Iată între ce și ce ai de ales, Sean, spunea Adam în acel moment. Poți să rămâi cu noi, sau poți să-ți petreci restul zilelor încuiat în pivniță, unde nu mai poți provoca necazuri.

— Sau, zise Diana încet, poți să pleci cu el, cu John cel Negru. Este dreptul lui, adăugă ea repede, în timp ce câțiva dintre ei începuseră să protesteze. Trebuie să ia o hotărâre.

Cu ochii plini de spaimă, Sean privi în jurul lui. Lui Cassie îi părea rău pentru el, cum stătea înconjurat de toți ceilalți care-l priveau. Când el vorbea, vocea îi era stridentă dar fermă:

— Rămân cu voi, prieteni!

— Bun băiat, zise Laurel aprobator, iar Deborah îl bătu pe spinare atât de puternic, încât el aproape că era să cadă.

Frații Henderson nu spuseră nimic, pur și simplu îl priviră cu ochii lor albaștri-verzui, iar Cassie avu sentimentul că nu-l vor ierta niciodată pentru ceea ce i se întâmplase lui Kori, chiar dacă nu fusese vina lui. Dar cel puțin pentru moment, Cercul rămânea împreună.

Cu excepția...

Cassie se uită la Adam și amândoi își aruncară ochii spre Diana. Aceasta din urmă clătină din cap.

— A sosit clipa, zise ea. Aceasta este ultima șansă a lui Faye – să sperăm că o va fructifica.

Cassie nu prea avea speranțe, dar luă telefonul fără fir de pe maldărul de lenjerie aflat pe canapea.

— Care este numărul ei de mobil?

Diana desfăcu o foaie de hârtie și i-l citi.

— După ce sună, apasă pe *deviație* și formează apoi numărul lui Adam, o instrui Diana.

Cassie așa făcu și sună pe *deviație*. Așteptă. Nu se întâmplă nimic.

— Trebuie să-i lăsăm timp să ajungă la telefon, spuse Diana.

Așteptară cu toții. Ploaia bătea în ferestre, iar vântul vuia în coșul șemineului.

— Nu putem face nimic? De exemplu... nu știu, să tragem obloanele la ferestre sau ceva de genul acesta? întrebă Cassie.

— Normal, da. Punem obloanele, lăsăm în jos toate chestiile astea. Dar dacă ne lovește, cred că vom fi istorie, așa că nu vor folosi prea mult.

Așteptară.

— Încearcă din nou, zise Diana, iar Cassie încercă.

— Mama ei n-a văzut-o de azi-dimineață, zise Suzan. Mă întreb unde sunt ea și John cel Negru.

Și Cassie se întreba același lucru. Dar indiferent unde erau, Faye nu răspundea la telefon.

— Cred, spuse Cassie într-un târziu, că lipsește conducătoarea sabatului. Și... ei bine, o să verific mai întâi în Cartea Umbrelor, dar, Melanie, nu se spune undeva că în caz de urgență putem alege un nou conducător?

Se auzi un foșnet printre membrii grupului, toți cei de față își îndreptară spatele și deveniră atenți.

— Oh, făcu Laurel. Asta e o idee *bună*!

— Mai ales că avem și Instrumentele Supreme, adăugă Adam.

— Atunci să trecem la fapte! zise și Deborah.

Cassie era agitată. Își făcuse o promisiune în timp ce se uitase la Faye cum desena cercul la răscruce, iar acum avea să vadă cum o împlinea. Își promisese că Faye nu va fi pentru totdeauna conducătoarea... iar în câteva minute, Faye *nu avea să mai fie* liderul lor.

Deschise veselă gura să spună:

— O nominalizez pe Diana.

Dar înainte de a apuca să-și termine vorba, o auzi pe Diana zicând:

— O nominalizez pe Cassie, spuse aceasta limpede.

Înmărmurită, Cassie se holbă la ea. Când își reveni, exclamă:

— Glumești!

— Nu, răspuse Diana. Apoi se întoarse spre ceilalți și le vorbi pe un ton oficial: Cassie a demonstrat că deține cea mai mare putere comparativ cu oricare dintre noi, inclusiv cu Faye. Poate chema toate elementele – am văzut-o chemând Focul. Poate comunica de la lungi distanțe. Visează lucruri care se împlinesc, iar ea este cea care ne-a condus la Instrumentele Supreme. Bunica ei i-a spus că familia ei a avut dintotdeauna cea mai limpede vedere și cea mai mare putere. Iar ea este puternică, mai puternică decât sunt eu pentru un asemenea gen de luptă. O nominalizez pe Cassie.

Cassie era uluită, dar ceilalți clătinau aprobator din cap.

— E foarte dură, adăugă Deborah, chiar dacă nu pare așa.

— A gonit câinele de pe mine, spuse Chris, ridicându-și piciorul și cercetându-l.

— E și inteligentă, zise Laurel mândră.

În afară de Diana, cea mai bună prietenă din Cerc a lui Laurel era Cassie.

— Se gândește la lucruri la care mulți dintre noi nu ne gândim, completă Laurel.

— Are idei, comentă Suzan, clătinând aprobator din cap, cu înțelepciune, agitându-și pletele blond-roșcate.

— Îmi place de ea, îndrăzni Sean, ezitând, din locul în care se afla, înconjurat de cercul din pietre albe. A fost drăguță cu mine.

— E foarte înzestrată de natură, zise Doug, afișându-și binecunoscutul rânjet.

— *Da*, spuse Nick, fără să mai adauge nimic altceva.

Cassie înțelese că vorbeau serios.

— Și, de asemenea, eu și John cel Negru suntem... Se opri și încercă din nou: Chestia e că John cel Negru este...

Dar tot nu putea rosti cuvântul.

— Cred că de fapt asta nu e o problemă pentru *noi*, spuse Melanie, privind-o pe Cassie cu ochii ei cenușii, gânditori. Dacă chiar nu vrea să te rănească, atunci asta va fi o slăbiciune de-a lui... un pic.

Toți continuau să clatine aprobator din cap. Cassie își înghiți nodul din gât și se uită mirată la cei din Cerc. Părea că nimănui nu-i trecea prin minte că poate ea era foarte *speriată* să conducă lupta împotriva lui John cel Negru. În sufletul ei, știa și ea că nu voia să-l înfrunte din nou – că nu era pregătită pentru asta. Nu

știa dacă va fi vreodată pregătită.

Dar se uitau cu toții la ea: Diana cu gravitate și credință; Deborah și frații Henderson cu inocentă încredere. Chiar și Nick și Melanie clătinau aprobator din cap, susținând-o.

Cassie se uită la Adam.

Ochii lui albaștri-cenușii erau ca oceanul – tulburați plini de neastâmpăr.

— Poți s-o faci, răspunse el la o întrebare nerostită. Și cred că e cel mai bine pentru sabat. Nu știu dacă este cel mai bine și pentru *tine*.

Cassie oftă.

Credeau cu toții în ea. Nu putea să-i dezamăgească.

— Dacă toată lumea e de acord, spuse ea, recunoscându-și cu greu glasul.

— Să votăm cât mai simplu, spuse Melanie. Cei care sunt pentru Cassie, să ridice mâna.

Ridică toți mâinile.

Diana țâșni:

— O să aduc obiectele, spuse ea.

După care, împreună cu Adam se duse în pivniță, de unde se întoarseră amândoi după câteva minute, aducând cutia îmbrăcată în piele, cu balamale de alamă, destinată păstrării documentelor. Toată lumea se apleca înainte să vadă cum ea deschide cutia, iar printre ci se auziră șușoteli de uimire.

— Sunt frumoase, comentă Suzan, atingând argintul diademei cu mâna ei ale cărei unghii erau perfect îngrijite.

— Da, zise Diana, deschizând fermoarul rucsacului ei. Uite, Cassie, pune-ți asta. Era rochia albă pe care Diana o purtase la adunările lor.

Cassie simți cum căldura îi urcă în obraji. *Nu putea să poarte rochia. Ar fi arătat...*

— Nu-ți face griji, n-o să-ți fie frig, spuse Diana și zâmbi.

— Dar... ești mai înaltă decât mine. O să-mi fie prea lungă...

— Am scurtat-o, spuse Diana. Iar în liniștea care urmă, spuse ușor: Ia-o, Cassie.

Încet, Cassie o luă. Se duse la baie, unde băieții îl spălaseră pe Sean și unde încă era un ușor abur, și îmbracă rochia de mătase. Îi venea perfect.

Diana plănuise acest lucru, își dădu ea seama.

Îi era greu să se întoarcă la ei, dar își spuse sieși că nu mai era timp ca să-și facă griji despre cum arăta. Chris și Doug începură să fluiera când o văzură.

— Terminați, e o treabă serioasă, zise Laurel.

— Trebuie să stea și ea în cercul de pietre albe, spuse Melanie. Pleacă de-acolo, Sean.

Acesta, arătând ușurat, păși în afara cercului. Cassie îi luă locul.

Se așternu liniștea.

— Jur să fac totul pentru Cerc, să nu fac rău niciunuia și să vă fiu credincioasă tuturor. Apă, Foc, Pământ și Aer, aduceți-ne pace și bună înțelegere, spuse Diana.

Cassie își dădu seama că ea parcurgea un ceremonial, care nu avusese loc atunci când Faye fusese investită cu puterea de conducătoare a grupului.

— Uitați... asta e doar ceva temporar, nu-i așa? începu ea.

— Șșșt... făcu Laurel, îngenunchind.

Cassie simți că ceva catifelat îi era pus pe picior, chiar deasupra genunchiului. Privi în jos și o văzu pe Laurel legându-i jartiera de piele verde.

Simți cum brațul îi este cuprins de răceală, iar când se întoarse, o văzu pe Melanie prinzându-i acolo brățara de argint. Era surprinzător de grea. Cassie știa că o va simți ori de câte ori își va mișca brațul.

— Uită-te la mine, o îndemnă Diana.

Cassie o ascultă. Diana ținea în mâini diadema cu delicatele ornamente de argint și cu semiluna în mijloc. Cassie simți cum i-o fixează în păr, ușor, dar ferm. Iar apoi, în întregul corp, de la argintul jartierei la cel al brățării și până la cercul care-i atingea fruntea, Cassie se simți tulburată de un val de căldură. O... revenire la viață.

Acestea erau Instrumentele adevărate; nu doar niște simboluri, se gândi ea. Aveau propria lor putere.

În acel moment, își dădu seama că se putea folosi de puterea lor. Făceau parte din ea, insuflându-i forță. Era vrăjitoare, toate străbunele ei fuseseră vrăjitoare, iar acum era conducătoarea Cercului.

— Bun, rosti ea, pășind afară din cercul de pietre și ducându-se să-și ia Cartea Umbrelor din rucsac.

Nu mai era îngrijorată de felul în care arăta; știa că arăta bine. Și nu conta. Mai aveau doar puțin timp și voia să-l folosească în avantajul lor.

— În regulă, uitați, în timp ce vom aștepta, cred că ar trebui să ne uităm în Cartea Umbrelor – bunica mi-a spus s-o studiez pe a mea și e mai bine s-o fac decât să stau degeaba, spuse ea. Până la lăsarea întinericului, am putea citi pe rând din cărțile noastre, cu glas tare – el nu va face nicio mișcare până atunci.

— Ești sigură? o întrebă Melanie.

— Da.

Cassie n-ar fi putut spune de unde știa, dar știa. Bunica ei denumise această calitate *vedere*, dar pentru Cassie era mai mult ca o voce – o voce interioară, o voce din inima ei. Până acum, se convinsese că trebuia să asculte de ea.

Nimeni nu o contrazise. Cei de față își luară fiecare Cartea Umbrelor. Afară, vântul vuia înspăimântător.

15

Pe la ora patru, puterea se stârni. În casă se făcu mai frig. Aprinseră lumânări și continuară să citească.

— *Pentru protecție împotriva Focului și Apei*, citi Cassie.

Dar Melanie spuse că descântecul care urma nu era suficient de puternic ca să le protejeze împotriva uraganului, iar Cassie știa că avea dreptate.

— Uite, altceva: *Pentru a alunga Teama și Emoțiile dăunătoare*, citi Diana din propria-i carte. *Soarele – ziua /Luna – noaptea /Fie ca toate gândurile-ntunecate /Să fie alungate!* Foarte drăguț!

Continuară să citească. *Descântec pentru a vindeca un copil bolnav. Amuletă pentru putere. Trei vrăji pentru a lega un îndrăgostit. Pentru a isca o furtună* – de-așa ceva chiar nu aveau nevoie, se gândi Cassie obosită. Citi din nou despre cristale: cum un cristal mai mare avea mai multă energie și concentrare. *Vraja pentru înlăturarea răului*, citi tare, deși nu înțelegea.

— *Invocă doar puterea care este a ta, chemând elementele sau acele trăsături ale lumii naturale care sunt cel mai aproape de sufletul tău. Aceste puteri te vor ajuta să treci peste rău: puterea soarelui, a lunii, a stelelor și tot ce aparține pământului.*

Citi din nou, încurcată.

— Tot nu pricep.

— Cred că vrea să spună că vrăjitoarele pot chema în ajutor natura, pentru a apăra lucrurile *bune* împotriva răului, spuse Melanie.

— Da, dar cum să le chemi? Întrebă Cassie. Și ce fac ele atunci când le chemi?

Melanie nu știa.

Se însera. Lumina cenușie de la ferestre se făcea tot mai sumbră și, în cele din urmă, se întunecă. Vântul zgâlțâia obloanele și sticla ferestrelor. Ploaia continua să cadă persistentă în întuneric.

— Ce crezi că va face el? Întrebă Suzan.

— Ceva neprietenos, spuse Laurel.

Cassie era mândră de ei. Erau înspăimântați: îi cunoștea

suficient de bine ca să știe că în spatele calmului lui Deborah se afla teama, la fel și în spatele neclintirii lui Melanie, dar nimeni nu fugea, n-o lăsa baltă. Doug făcea glume proaste, iar Chris făcea avioane de hârtie. Nick stătea încordat și mut, iar Adam avea căștile lui Doug pe urechi și asculta știrile la radio.

La ora șase, furtuna se opri.

Cassie își simți deodată urechile – obișnuite cu zgomotul ploii și cu șuierul vântului – țiindu-i de liniște. Se uită la ceilalți și-i văzu pe toți alertați.

— Nu se poate să se fi terminat, zise Suzan. Doar dacă nu cumva a trecut de noi.

— Încă este în Atlantic, spuse Adam. Se pare că va lovi uscatul cam într-o oră. Asta e doar calmul dinaintea furtunii.

— Cassie? spuse Diana.

— Crezi că va trece la acțiune? întrebă Cassie, încercând să pară calmă, deși fiecare mușchi din trupul ei era încordat.

Cassandra.

În mintea ei răsună vocea lui. Se uită la ceilalți și văzu că și ei auziseră.

Adu-ți sabatul la capătul străzii Crowhaven. La numărul treisprezece, Cassandra. Te aștept.

Degetele lui Cassie se crispară pe o bucată de lenjerie aflată alături. Încercă să se concentreze la puterea Instrumentelor Supreme, la căldura atingerii lor. Apoi își forță mintea și formă cuvinte.

Sosim. Salut-o pe Faye din partea noastră.

Oftă. Doug îi zâmbi.

— Foarte bine! zise el.

Era pură bravadă și știa asta cu toții, dar pe Cassie o făcea să se simtă mai bine. Își șterse discret palmele umede pe bucata de pânză pe care o avea în mână, iar apoi se ridică în picioare.

— Să mergem, zise ea.

Diana avusese dreptate: dacă purta simbolurile conducătoarei sabatului și rochia albă, nu avea să-i fie frig. Afară, cerul era limpede, iar pământul era tăcut, cu excepția valurilor. Da, liniștea dinaintea furtunii, se gândi Cassie. Era un calm tulburător, gata să se transforme din nou în violență, în orice moment.

Melanie spuse:

— Privește luna!

Cassie simți un junghi în stomac.

Părea să fie semilună, un disc de argint din care mușcase cineva. Dar Cassie simți că era ceva în neregulă. Nu era semilună; era lună plină, dar invadată, umbrită. Se uită la întunericul ce cădea asupra acelei lumi strălucitoare.

Se gândi că de fapt vedea cum umbra se mișca, acoperind tot mai mult suprafața albă.

— Haideți, zise ea.

Porniră pe strada umedă, îndreptându-se spre promontoriu. Trecură pe lângă casa lui Suzan, cu coloanele ei grecești, un morman cenușiu profilat pe fundalul luminat de lună. Trecură pe lângă casa lui Sean, la fel de întunecoasă. Apa se auzea gâlgâind pe marginea drumului, în micile șanțuri. Trecură pe lângă casa lui Cassie.

Ajunseră pe locul gol de la numărul treisprezece.

Arăta exact ca atunci când sărbătoriseră Halloween-ul aici, făcând foc de tabără și invocând spiritul lui John cel Negru. Gol, pustiu. Steril. Nu era nimeni aici.

— O fi o cursă? întrebă Nick direct.

Cassie clătină din cap, cu îndoială. Vocea din interiorul ei nu-i spunea nimic. Se uită la lună dinspre răsărit și avu un alt șoc.

Era vizibil mai mică, semiluna fiind acum foarte îngustă. Umbra nu era neagră sau cenușie, ci avea o culoare mohorâtă, de un maroniu precum arama.

— Încă zece minute până va fi complet acoperită, anunță Melanie.

— Cam o jumătate de oră până ce uraganul va lovi uscatul, zise Adam.

O nouă pală de vânt se simți în jurul lor. Picioarele lui Cassie, în pantofii albi, subțiri, pe care Diana îi adusese pentru ea, erau ude.

Rămaseră în loc neștiind ce să facă. Cassie ascultă cum valurile se spărgeau de faleză. Simțurile ei erau în alertă, căutând, dar nu părea să se întâmple nimic. Minutele care treceau o tensionau și mai mult, era tot mai încordată.

— Uite, șopti Diana.

Cassie se uită din nou la lună.

Umbra maronie, mohorâtă, aluneca pe ultima margine

strălucitoare, subțire precum un deget. Cassie se uită la ea cum dispărea, precum o lumânare pâlpâind. Apoi, icni.

Sunetul fusese involuntar și-i fu rușine că-l scăpase, dar toată lumea din jurul ei icni. Pentru că nu doar că luna se întunecase, ca o lună nouă, și nici din cauza culorii maronii. Când fu acoperită, deveni roșie, un roșu intens și amenințător, ca sângele închegat. Sus pe cer, perfect vizibilă, strălucea ca un tăciune de o lumină nefirească.

Apoi cineva se înecă tușind, iar Sean scoase un sunet strident.

Cassie se întoarse rapid, la timp ca să vadă ce se întâmpla. Pe terenul pustiu din fața lor, apăruse ceva. O pată rectangulară lua formă, iar Cassie văzu că devenea din ce în ce mai solidă. Văzu un acoperiș ascuțit, pereți netezi din scânduri, mici ferestre neregulate. O ușă făcută din lemn masiv. Arăta precum aripa veche a casei bunicii ei, construcția originală din 1693.

Lucea precum o lumină sumbră, ca luna de un roșu sângeriu.

— E reală? șopti Deborah.

Cassie trebui să aștepte un moment ca să-și recapete respirația și glasul.

— *Acum* este reală, zise ea. Chiar acum, pentru câteva minute, este reală.

— *Oribil*, șopti Laurel.

Cassie știa ce simțea, ceea ce întregul sabat simțea. Casa era malefică în același fel în care era și craniul. Arăta deformată, într-o rână, ca ceva ieșit dintr-un coșmar. Și toți se simțiră, instinctual, prinși ca-ntr-un clește al terorii. Cassie îi auzi pe Chris și Doug respirând precipitat.

— Nu vă apropiați de ea, strigă Nick ferm. Să ne retragem, până iese el.

— Nu-ți face griji, îl asigură Deborah. Nu se va apropia nimeni de ea.

Cassie știa mai bine.

Vocea ei interioară, tăcută până cu doar câteva clipe în urmă, îi spunea acum clar ce trebuia să facă. Ce nu-i spunea era cum să-și găsească îndrăzneala s-o facă.

Se uită în spatele ei, la ceilalți care stăteau acolo. Clubul. Cercul. Prietenii ei.

După inițierea ei, Cassie fusese fericită să facă parte din acest grup. Era legată de fiecare dintre ceilalți, în momente diferite:

plânsese cu Diana, se sprijinise pe Nick și Adam când fusese la ananghie. Dar acum era ceva ce trebuia să facă doar ea, iar Adam și Nick nu o puteau ajuta. Nici măcar Diana.

— Trebuie să merg singură, spuse ea.

Își imaginează că spusese aceste cuvinte cu voce tare, când îi văzu pe ceilalți holbându-se la ea. În următoarea clipă, începură cu toții să protesteze.

— Nu fi nesocotită, Cassie. Țsta e teritoriul lui; nu poți merge acolo, zise Deborah.

— Se poate întâmpla orice. Lasă-l pe el să iasă, îi zise Nick.

— E prea periculos. Nu te lăsăm să mergi singură, adăugă Adam fără să ezite.

Cassie se uită la el cu reproș, deoarece el fusese cel care spusese că să fie ea conducătoarea sabatului poate că nu era bine pentru ea; și avusese dreptate, așa că el trebuia să înțeleagă acum. Sigur că era periculos, dar trebuia s-o facă. John cel Negru, John Blake, John Brunswick, indiferent cum voia el să-l cheme, o convocase aici și o aștepta înăuntru. Iar Cassie trebuia să intre.

— Dacă nu aveți de gând să mă ascultați, nu trebuia să mă alegeți conducătoarea voastră, spuse ea. Dar vă spun acum, asta vrea el. Nu va ieși. Vrea ca eu să intru acolo.

— Dar nu trebuie s-o faci, spuse Chris, aproape implorând-o.

Dintre toți, numai Diana tăcea. Stătea în loc, bărbia îi tremura, lacrimile i se adunau în ochi. Ei i se adresă Cassie:

— Da, trebuie s-o fac.

Iar Diana, care știa ce înseamnă să fii conducătoare, clătină aprobator din cap.

Cassie se întoarse cu spatele înainte de a o vedea pe Diana plângând.

— Rămâneți aici, le spuse ea, până ies. O să fiu bine; am cu mine Instrumentele Supreme, n-ați uitat, da?

Apoi se îndreptă spre casă.

Cuiele din lemnul masiv al ușii formau un model: vârtejuri de diamante. Păreau să lucească mai roșiatic decât lemnul dimprejurul lor. Cassie atinse ivărul ușii, ezitând, și-l simți rece și solid. Ușa se deschise, iar ea intră.

Totul era învăluit într-o ușoară ceață, ca o hologramă roșiatică, dar *părea* suficient de real. Bucătăria semăna cu cea a bunicii ei,

dar era goală. Următoarea ușă, a salonului, era la fel. Un șir de trepte înguste, întortocheate, țâșni din colțul din spate al salonului.

Cassie urcă treptele, observând cu un amuzament straniu apariția nepotrivită a felinarelor atârinate de pereți. Aruncau o lumină rece, bizar de roșie, cu foarte puțin mai strălucitoare decât casa însăși. Scara era abruptă, iar inima îi bubuia când ajunse în vârf.

Primul dormitor mic era gol. La fel era și al doilea. Mai rămăsese doar camera mare de deasupra bucătăriei.

Cassie se îndreptă spre ea fără să ezite. În prag, observă că strălucirea din interior era mai mare, precum suprafața unei luni umbrite.

Intră.

El era înăuntru, atât de înalt, încât aproape că atingea cu creștetul tavanul neregulat. Împrăștia o lumină de o răutate pură. Fața îi era crudă și triumfătoare, iar Cassie se gândi că putea să-i vadă liniile craniului.

Se opri și se uită la el.

— Tată, zise ea. Am venit.

— Cu sabatul, spuse John cel Negru. Sunt mândru de tine.

Cassie și-ar fi dorit ca Portia să-l vadă acum pe domnul Brunswick al ei.

— De ce te-ai folosit de Sean? îl întrebă ea.

— Pentru că era slab și avea deja o piatră pe care puteam s-o influențez, răspunse el. De ce toate aceste întrebări? Nu-ți dai seama că...

Tăcu și se mișcă ușor, rapid. În timp ce se afla în mijlocul frazei, Cassie aruncase pumnalul spre el. Nu mai aruncase niciodată un cuțit, dar unele străbune de-ale ei, care purtaseră Instrumentele Supreme, trebuie c-o mai făcuseră, deoarece brățara părea să-i ghideze brațul, iar pumnalul luci – de fiecare dată când lama lui se învârtea – direct spre inima lui John cel Negru. Dar bărbatul cel înalt fusese pur și simplu mai rapid. Prinse pumnalul în aer – de lamă – și rămase în loc ținându-l în mână, uitându-se la Cassie.

— Nu e demn de tine, Cassandra, zise el. Și cu greu se poate spune că așa trebuie să te comporți cu tatăl tău. Acum sunt furios pe tine.

Dar nu părea furios; vocea-i era rece ca moartea și otrăvitoare. Cassie crezuse mai înainte că-i era frică, dar de fapt nu fusese nimic. De-abia acum era înspăimântată cu adevărat. Genunchii i se înmuiaseră, iar bătăile inimii făceau ca trupul să i se cutremure.

John cel Negru aruncă pumnalul înapoi, iar acesta se înfipse în podea, în fața lui Cassie, care tremura.

— Uraganul va lovi uscatul în curând, spuse el. Nu aveți de ales; niciodată nu ați avut de ales. Jură, Cassandra. *Jură!*

Mi-e frică, se gândi Cassie. Te rog, mi-e frică.

— ...Avea la ea Instrumentele Supreme, dar n-avea nicio idee cum să le folosească.

— Sunt tatăl tău. Fă ce-ți spun.

Dacă măcar aș fi știut cum să le folosesc...

— Nu ai puterea să mă înfrunți!

— Ba da, o am! șopti Cassie.

În mintea ei, se deschise o ușă – zorii unei lumini de argint. Ca luna care ieșea din umbră, ilumina totul. Înțelese vraja prin care răul putea fi ținut la distanță. *Invocă doar puterea care este a ta... puterile pe care le ai asupra a tot ce e rău.*

Deodată, simți că un lung șir de vrăjitoare se afla în spatele ei. Ea era ultima, doar una dintre ele, și toate cunoștințele celorlalte erau și ale ei. Cunoștințele lor și puterea lor. Cuvintele îi răsăriră pe buze:

— Lună, cu puterea pe care o am asupra ta, zise ea tremurând.

John cel Negru se holba la ea, părând să dea înapoi.

— Lună, cu puterea pe care o am asupra ta, repetă Cassie, mai tare. Soare, cu puterea ta.

John cel Negru făcu un pas înapoi.

Cassie păși înainte, căutând în minte următoarele cuvinte. Dar nu le rosti. O altă voce le rostea în locul ei, o voce din spatele ei.

— Stelelor, cu puterea pe care o am asupra voastră. Planete, cu puterea pe care o am asupra voastră.

Era Diana, cu părul său blond ridicat, ca bătut de vânt. Veni chiar în spatele lui Cassie, înaltă, mândră și zveltă, ca o sabie de argint. Lui Cassie îi tresări inima; niciodată în viața ei nu fusese mai bucuroasă că cineva încălcase instrucțiunile pe care ea le dăduse.

— Mareelor, cu puterea pe care o am asupra voastră. Ploaie, cu puterea pe care o am asupra ta, spuse Adam.

Era chiar alături de Diana, cu părul strălucindu-i ca focul, ca niște rubine în luciul roșiatic din jur.

Deborah era în spatele lui, cu părul ei întunecat dezordonat în jurul feței mici, extrem de concentrată.

— Vântule, cu puterea pe care o am asupra ta, zise ea.

Nick i se alătură, cu ochii săi reci și furioși.

— Gheață, cu puterea pe care o am asupra ta.

Și Laurel:

— Frunză, cu puterea pe care o am asupra ta. Rădăcină, cu puterea pe care o am asupra ta.

Și Melanie:

— Pietre, cu puterea pe care o am asupra voastră.

Erau cu toții acolo, alături de Cassie, adăugându-și vocile la a ei. Iar John cel Negru dădea înapoi ca un laș, dinaintea lor.

— Trăsnete, cu puterea pe care o am asupra voastră, i se adresă Doug.

Și:

— Fulgerelor, cu puterea pe care o am asupra voastră, strigă și Chris.

— Rouă, cu puterea pe care o am asupra ta, zise Suzan, împingând în fața ei o siluetă mică.

Era Sean, tremurând, părând înspăimântat să vină acolo să-l înfrunte pe bărbatul care-i controlase mintea. Dar vocea lui se ridică, stridentă:

— Sânge, cu puterea pe care o am asupra ta!

John cel Negru se sprijinea de zidul roșu al casei, părând contorsionat. Trăsăturile i se estompaseră, strălucirea roșie pierise, iar el rămăsese negru cum era în realitate.

Dar în sabatul lui Cassie erau doar unsprezece; Cercul nu era complet. Și doar un Cerc complet i se putea împotrivi acestui bărbat.

După ce strigătul lui Sean se pierdu, John cel Negru se îndreptă de spate. Făcu un pas în față, spre ei, iar lui Cassie i se tăie răsuflarea.

— Focule, cu puterea pe care o am asupra ta! strigă o voce aspră, iar el se dădu înapoi.

Uimită, Cassie o văzu pe Faye. Fata zveltă părea să fi câștigat în înălțime, în timp ce John cel Negru părea tot mai mic; arăta din cap până-n picioare ca o regină barbară, așa cum stătea uitându-se fix la el. Apoi se urni, să se așeze lângă Cassie.

— Întunericule, cu puterea pe care o am asupra ta, spuse ea, și fiecare cuvânt era ca un cuțit ascuțit, adăugă Faye. Noapte, cu puterea pe care o am asupra ta!

Acum, se gândi Cassie. El era slab, vulnerabil, iar ei erau uniți. *Acum* – dacă avea să existe vreodată un asemenea moment – era timpul să-l înfrângă.

Dar nici Focul, nici Apa nu o mai făcuseră înainte. John cel Negru fusese înfrânt de două ori, murise de două ori, dar de fiecare dată se întorsese. Dacă reușeau să scape de el pentru totdeauna, trebuia mai mult decât doar să-i distrugă trupul. Trebuia distrusă sursa puterii lui – craniul de cristal.

Dacă am fi avut un cristal mai mare, se gândi Cassie. Dar nu aveau. Se gândi cu disperare la aflorimentele proeminente de granit din New Salem... dar acelea nu erau cristale, nu ar fi reușit să mențină energia concentrată. Mai mult decât atât, nu avea nevoie doar de un cristal mare, avea nevoie de un cristal *uriaș*. Unul atât de uriaș... atât de uriaș...

Mă gândesc la cristal ca la o plajă, auzi în mintea ei vocea lui Melanie, râzând. *Un cristal nu e altceva decât apă și nisip fosilizat...*

Odată cu aceste cuvinte îi veni în minte și o imagine. Mâna lui Cassie, în prima zi, la Cape Cod.

— Uită-te-n jos, o repezise Portia, când îl văzuse pe Adam venind, iar Cassie privise în jos, rușinată, la propriile-i degete lăsând urme în nisip.

Acolo, în nisip, erau mici sclipiri de granat și de cristale verzi, aurii, maronii și negre. O plajă. O plajă.

— Fiți cu mine! strigă Cassie. Toți care sunteți cu mine – dați-mi puterea voastră! *Acum!*

Își imagină clar plaja lungă, care se întindea în paralel cu strada Crowhaven. Mai bine de un kilometru și jumătate din ea, cristal lângă cristal. Își trimise gândurile în zbor spre ea, adunând în spatele ei puterea sabatului. Se concentrează la ea, prin ea, privindu-l pe John cel Negru... craniul de cristal cu dinții săi rânjiți și cu orbitele goale ale ochilor. Apoi, forță totul cu puterea

gândului.

Simți cum ieșea din ea, ca un val de căldură, ca o flacără solară cu energia întregului Cerc. Curgea dinspre ea către plajă și dinspre plajă către John cel Negru, concentrată și amplificată, cu toată puterea Pământului și Apei laolaltă. Iar de data asta, când craniul explodează, se răspândește o ploaie de cristale ca un pandantiv de ametist spulberat.

Urmă un țipăt pe care Cassie n-avea să-l uite niciodată. Apoi, podeaua casei de la numărul treisprezece îi dispăru de sub picioare.

16

— Ești OK? o întrebă Cassie pe Suzan, care, din întâmplare, se afla lângă ea. E OK toată lumea?

Toți membrii Cercului erau împrăștiați pe terenul viran, de parcă o mână uriașă îi aruncase acolo. Începură cu toții să se foiască.

— Cred că mi-am rupt mâna, zise Deborah, mai degrabă calmă.

Laurel se târî spre ea, s-o examineze.

Cassie se holba de jur împrejur. Casa dispăruse. La numărul treisprezece era din nou doar un teren viran. Iar lumina se transforma.

— Uite, zise Melanie, ridicându-și privirea.

De data asta, în vocea ei se simțeau bucuria și admirația.

Luna era din nou argintie – doar o semilună îngustă, care acum se mărea. Culoarea sângerie dispăruse.

— Am reușit, strigă Doug, în timp ce părul lui blond arăta mai sălbatic decât îl văzuse vreodată Cassie. Băiatul rânji: Hei! Am reușit!

— Cassie a reușit! spuse Nick.

— Chiar a dispărut? întrebă Suzan, cu voce stridentă. A dispărut pentru totdeauna, de data aceasta?

Cassie privi din nou în jur, simțind doar briza puternică și zbuciumul fără sfârșit al mării. Pământul era tăcut. Nu se vedeau alte lumini decât cele ale lunii și stelelor.

— Cred că a dispărut, șopti ea. Cred că noi am învins! Apoi se întoarse repede către Adam: Ce se-ntâmplă cu uraganul?

Adam se scotoci la brâu, după aparatul de radio.

— Sper că nu s-a stricat, zise el, punându-și căștile și ascultând.

Șchiopătând, deplasându-se cu greu, se adunară cu toții în jurul lui, așteptând.

El continuă să asculte, clătinând din cap, potrivit canalul. Chipul îi era tensionat. Cassie o văzu pe Diana alături de ea și o prinse de mână. Rămaseră așa, împreună. Adam tresări:

— Vânt puternic la Cape Cod... furtuna se îndreaptă spre nord-

est... nord-est! Se îndepărtează! Se îndreaptă spre mare!

Frații Henderson chiuiră, dar Melanie le ceru să facă liniște. Adam continuă:

— Marea puternică... inundație... dar e în regulă... nimeni nu a fost rănit. Pagube materiale, atâta tot. Am reușit! Chiar am reușit!

— Cassie a reușit... începu Nick din nou, agitat.

Dar Adam sări, o luă în brațe pe Cassie și o învârti în aer. Cassie chiuia și tot chiuia în timp ce Adam continua s-o învârtă. Nu-l mai văzuse pe Adam așa de fericit de când... ei bine, nu-și mai aducea aminte *când* îl mai văzuse atât de fericit. Presupuse că de când îl întâlnise pe plaja de la Cape Cod, când el îi zâmbise cu îndrăzneală. În toată această perioadă plină de necazuri, Cassie uitase că Adam nu era un tip sumbru de felul lui.

La fel ca Herne, se gândi ea când Adam o lăsă jos, cu răsuflarea tăiată și îmbujorată. Zeul încornorat al pădurii era un zeu al bucuriei. Chris și Doug se străduiau acum să danseze cu ea. Adam valsa cu Diana. Cassie se prăbuși râzând, când ceva uriaș, cu blană, o lovi și o făcu să se rostogolească.

— Raj! strigă Adam. Ți-am spus să stai acasă!

— E la fel de ascultător ca voi toți, gâfâi Cassie, îmbrățișându-l pe ciobănescul german în timp ce acesta o lungea pe față. Dar sunt bucuroasă că e aici. Vreau să spun, că sunteți toți aici, nu doar el, adăugă ea, uitându-se în jurul ei.

— Nu puteam să te lăsăm să intri *de una singură*, zise Sean.

Doug chicoti și îl bătu pe spate pe băiatul cel mic.

— Sigur că nu, tigrule, spuse el, uitându-se spre Cassie și dându-și ochii peste cap.

Cassie se uita la Faye, care stătea un pic deoparte față de ceilalți, în felul în care Nick obișnuia s-o facă.

— Mă bucur că ni te-ai alăturat, spuse ea.

Faye nu mai arăta deloc ca o stenografă. Coama ei de păr negru i se răspândise pe umeri, iar rochia neagră făcea ca pielea să-i arate și mai palidă, de culoarea mierii. Semăna un pic cu o panteră și chiar mai mult cu o regină din junglă.

Ochii ei aurii, cu pleoape grele, îi întâlniră pe-ai lui Cassie; schiță un zâmbet.

Apoi, privi în jos.

— Nu pot să-mi fac din nou unghiile roșii, oricum, vorbi ea tărăgănat.

Cassie se întoarce și își ascunde un zâmbet. Probabil că o altă recunoaștere din partea lui Faye că greșise nu avea să mai primească.

— Atunci, dacă ați terminat cu toții de ținut și de dansat, zise Laurel cu voce răbdătoare, putem acum să mergem acasă? Pentru că Deborah și-a rupt brațul.

Cassie sări, vinovată.

— De ce n-ai spus așa?

— Au, nu-i nimic, spuse Deborah.

Dar îi lăsa pe Nick și Laurel s-o ajute.

În timp ce se întorceau, Cassie se gândi la altceva. Mama ei, John cel Negru murise, uraganul fusese deturnat, dar oare ce făcea mama ei?

— Putem s-o luăm pe Deborah și să mergem la bătrânele vrăjitoare? o întrebă pe Diana.

— Oricum, acela este cel mai bun loc, zise Diana. Ele știu foarte multe leacuri.

Se uită la Cassie, iar în ochii ei verzi se citea înțelegerea, apoi o luă de mână pe Cassie și i-o strânse.

Trebuie să mă pregătesc, cugetă Cassie, în timp ce se apropiau de numărul patru. Trebuie să fiu gata pentru orice. Poate că a murit. Poate că e în aceeași stare în care am lăsat-o ultima dată acolo, zăcând în pat. Poate să rămână așa pe vecie.

Indiferent ce se întâmplă, mi-am ținut promisiunea. L-am oprit pe John cel Negru. Nu o să-i mai facă rău niciodată.

Cassie își ridică privirea spre lună înainte de a intra la Melanie în casă. Acum, era semilună, mare, veselă. O luă ca pe o prevestire bună.

Înăuntru, lumânările pâlpâiau. Timp de o clipă de rătăcire, Cassie se întrebă dacă cele trei bătrâne încă mai dansau dezbrăcate, când dădu cu ochii de salon. Strămătușa Constance stătea înțepenită ca un băț pe un scaun rotund, îmbrăcată impecabil, în timp ce le servea ceaiul, la lumina lumânărilor, celor trei musafire ale sale.

Celor *trei* musafire ale sale...

— Mamă, strigă Cassie și se repezi înainte, lovindu-se de unul dintre scaunele fragile ale strămătușii Constance, în timp ce alerga. În momentul următor, o cuprinse pe mama ei – care stătea pe canapea – și o îmbrățișă strâns. Și mama ei îi răspunse

la îmbrățișare.

— Oh, bunule Dumnezeu! zise mama ei, câteva minute mai târziu, îndepărtând-o ușor, ca s-o poată vedea. Cum ești îmbrăcată...

Cassie simți că diadema îi căzuse într-o parte. Și-o îndreptă pe cap și se uită în ochii mamei sale. Era atât de fericită să revadă acei ochi privind-o și văzând-o, încât uită să-i mai răspundă.

Vocea lui Deborah se auzi din hol, obosită, dar plină de mândrie:

— E conducătoarea noastră, spuse ea. Are cineva o aspirină? adăugă ea.

— Ei bine, evident, nu e doar ceva temporar, spuse Laurel, părând vexată. Vreau să spun că noi te-am *ales*.

— Și ai rezistat până la capăt, spuse Deborah, luând o gură mare dintr-un măr pe care-l ținea în mâna nerănită.

Veni a doua zi. Nu trebuia să meargă la școală, din pricina unor pagube minore provocate de furtună și din cauza faptului că directorul dispăruse. Membrii Cercului se bucurau de o vreme ciudat de blândă și făcuseră un picnic în curtea din spate a Diane.

— Dar acum avem două conducătoare, zise Chris. Sau Faye a pierdut conducerea?

— Cu greu, zise Faye, cu o privire obosită.

Melanie se foi gânditoare, cântărind situația cu ochii săi cenușii.

— Ei bine, alte sabaturi au avut mai mult de o conducătoare. La fel și sabatul originar: amintiți-vă că John cel Negru era doar *unul* dintre lideri. Poți împărți conducerea cu Faye, Cassie.

Aceasta din urmă clătină din cap, refuzând:

— Nu fără Diana.

— Poftim? zise Doug.

Nick îi aruncă o privire amuzată.

— Probabil că Diana nu o să accepte această onoare, zise el.

— Nu-mi pasă, răspuse Cassie, înainte ca Diana să apuce să scoată vreun cuvânt. Nu voi fi conducătoare fără Diana. Demisionez. Mă întorc în California.

— Uite cum stau lucrurile: nu puteți fi *toate* conducătoare,

începu Deborah.

— De ce nu? întrebă Melanie, ridicându-se. De fapt, este o idee bună. Puteți face un triumvirat. Știți, ca pe vremea romanilor; aveau trei conducători.

— Poate că Diana nu vrea, repetă Nick, cu voce ridicată.

Dar Cassie se ridică și, nerăbdătoare, se îndreptă spre ea.

— Vei accepta, nu? o întrebă. De dragul meu!

Diana se uită la ea, apoi la ceilalți.

— Da, zi, spuse Doug expansiv.

— *Trei* e un număr potrivit, adăugă Laurel, zâmbind diabolic.

Faye oftă adânc.

— O, de ce nu? mormăi ea, uitându-se în direcția opusă.

Diana se uită la Cassie.

— Bine, răspunse ea.

Cassie o îmbrățișă.

Diana îi așeză o șuviță din părul blond.

— Acum, am să-ți cer să faci ceva, zise ea. În calitate de conducătoare, nu mai ești un membru junior al sabatului, Cassie, și nimeni altcineva nu poate face asta. Vrei, te rog, să mergi și să dezgropi cutia pe care ți-am dat-o în noaptea zeiței Hecate?

— Cutia de la festivalul încrederii? A venit timpul s-o dezgropăm?

— Da, rosti Diana. A sosit.

Se uita la Melanie, iar Melanie clătina din cap, împărtășindu-i, în mod evident, secretul.

Cassie se uită la amândouă, încurcată, după care, însoțită numai de Raj care țopăia pe lângă ea, se îndreptă spre drum să ia cutia. Era minunat să fie singură și să știe că nu i se întâmpla nimic rău. Săpă în nisipul de lângă stâncă cea mare unde săpase în acea noapte, și scoase de-acolo cutia, umedă. Un val de mare explodă și o stropi.

Se întoarse acasă la Diana, cu răsufarea tăiată din pricina acestei plimbări, și i-o dădu Dianei.

— Ce este înăuntru? Tot niște Instrumente Supreme? întrebă Doug.

— Probabil că tot chestii de-astea pentru fete, spuse Chris.

Diana se aplecă deasupra cutiei, cu o expresie stranie pe chip.

— N-ai deschis-o, îi spuse ea lui Cassie.

Aceasta clătină din cap.

— Ei bine, știu că nu ai făcut-o, zise Diana. Știam că n-o vei face. Dar voiam să știi și *tu*. Oricum, este a ta; și ce este înăuntru, desigur. Este un cadou.

Suflă nisipul uscat de pe cutie și i-o dădu înapoi lui Cassie.

Aceasta se uita la ea cu îndoială, apoi scutură cutia. Se auzea un zgomot ușor, de parcă înăuntru era un obiect mic. Se uită din nou la Diana. Apoi, ezitând, aproape cu teamă, o deschise.

Înăuntru, era un singur obiect. O piatră mică și ovală, de un albastru pal combinat cu cenușiu, presărată cu cristale mici care luceau în lumina soarelui.

Trandafirul de calcedonie. Îngheță toată, mai puțin ochii – se uită la Diana. Nu știa ce să facă sau ce să spună. Nu înțelegea. Dar inima îi bătea cu putere.

— E al tău, spuse Diana din nou, după care pur și simplu Cassie rămase acolo ghemuită, imobilă, uitându-se la Melanie. Mai bine ți-aș explica.

Melanie își drese glasul.

— Ei bine, zise ea și privi spre Adam, care stătea la fel de nemișcat precum Cassie; nu vorbise mare lucru toată dimineața, iar acum se holba la Diana, mut, nemișcat. Ei bine, repetă Melanie, în timp ce Adam continua să nu se uite la ea. E legat de momentul în care Adam ne-a povestit despre felul în care te-a cunoscut, îi zise ea lui Cassie. A descris o legătură... ceva care se numește struna de argint. Îți amintești de asta?

— Da, răspunse Cassie, nemișcată.

Se uită din nou la Diana, cercetându-i chipul. Aceasta îi răspunse cu o privire senină.

— Ei bine, această strună de argint este ceva real, ceva din vechile legende. Oamenii pe care îi lega erau suflete-pereche – știi, meniți să fie împreună. Așa că atunci când Diana a aflat despre acest lucru, am știut ce sunteți tu și cu Adam, încheie Melanie, părând bucuroasă că terminase de explicat celor de față.

Nimeni nu se uita la ea.

— De-asta am fost surprinsă în legătură cu Nick, înțelegi, îi spuse Diana lui Cassie, cu blândețe. Pentru că știam că nu-l poți iubi decât pe Adam. Ți-aș fi spus încă de la început, dar mi-ai cerut să-ți mai dau o șansă, să te las să demonstrezi că poți fi credincioasă... și m-am gândit că era o idee bună. Nu pentru

mine, ci pentru tine. Acum știi, Cassie, cât ești de puternică. Vezi?

Cassie clătină din cap, în tăcere.

— Dar, Diana, șopti ea.

Diana clipi, iar în ochii ei verzi se adunară lacrimi.

— Acum mă faci să plâng, zise. Cassie, cu toată lipsa de egoism din jurul nostru, credeai că nu o să-mi fac datoria? Voi doi ați așteptat luni întregi din cauza mea. Acum, nu trebuie să mai așteptați.

— Nu poate face nimeni nimic în legătură cu acest lucru, spuse Melanie, cu emoție, dar cu realism. Tu și Adam sunteți legați, asta este! Nu mai există nimeni altcineva pentru voi, așa că sunteți legați pe viață. Poate pentru mai multe vieți.

Cassie, încă imobilă, ridică ochii spre Adam.

El se uita la Diana.

— Diana, nu pot decât... vreau să spun, întotdeauna voi...

— Și eu te voi iubi întotdeauna, zise calmă. Vei fi întotdeauna special pentru mine, Adam. Dar tu ești îndrăgostit de Cassie.

— Da, șopti el.

Cassie privi în jos la piatra mică și aspră din palma ei. Strălucea foarte tare, iar ea se simți amețită.

— Continuă, apropie-te de el, o împinse ușor Diana.

Dar Cassie nu putea, așa că veni el la ea. Părea și el uimit, dar ochii-i erau la fel de albaștri ca oceanul în lumina soarelui, iar felul în care îi zâmbea o făcu să roșească.

— Hai, sărut-o, zise Chris.

Laurel îi dădu un ghiont. Ceilalți din Cerc se uitau cu mare interes.

Adam se holba la ei, apoi o sărută formal pe Cassie, pe obraz. După care, profitând de mormăielile celor din sabat, el îi șopti, într-un fel care o făcu să se simtă agitată în mod plăcut:

— Mai târziu.

— Pot să-l ating pe Herne? întrebă ea, privindu-i părul care avea atât de multe culori: întunecat precum granatul și luminos ca boabele de ilice, străbătut de auriul luminii soarelui. Presupun că va trebui, își zise ea. Pentru o viață întreagă, așa a spus Melanie; poate chiar pentru mai multe vieți.

Din anumite motive, acest gând o făcu să se uite la Faye și la Diana.

Nu știa de ce, dar roși la această amintire. Lumina soarelui. Lumina aurie a soarelui, mirosul de iasomie și lavandă, o voce care râdea și cânta. Kate. Părul lui Kate era la fel de incredibil de blond ca al Dianei. Dar Cassie își dădea seama acum că râsul lui Kate și ochii ei plictisiți erau ai lui Faye.

O străbună a amândurora, cugetă Cassie. La urma urmei, erau verișoare; cea mai mare parte dintre ascendenții lor erau comuni.

Dar ceva în adâncul ei părea să zâmbească, iar ea se întrebă: avea Melanie dreptate? Era posibil să aibă mai mult de o viață? Putea un suflet să se întoarcă pe Pământ? Iar dacă era așa, putea vreodată un suflet să se... despartă în două?

— Cred, îi zise ea deodată Dianei, că tu și Faye trebuie să învățați să vă înțelegeți. Cred că voi două... aveți nevoie una de cealaltă.

— Desigur, zise Diana, de parcă era ceva ce știa toată lumea. Dar de ce?

Probabil că era o teorie nebunească. Cassie n-ar fi vrut să-i vorbească despre ea, sau cel puțin nu acum. Poate mâine.

— Cred că o să fac un tablou, zise Diana gânditoare, ca să-l adaug la colecția mea. Ce părere aveți de *Muză cu luna și stelele împrejurul ei* – ar fi inspirat?

— Cred că e o idee bună, zise Cassie neliniștită.

— Lucrul despre care trebuie să vorbim, spuse Melanie, este ce vom face acum cu Instrumentele Supreme. Avem putere; sabatul are putere și trebuie să hotărâm ce facem cu ea.

— Ce trebuie să facem noi acum este de fapt o *petrecere*, zise Doug. Să unim toate aniversările pe care le-am ratat. Eu și Chris nu am avut o petrecere adevărată, și nici Sean și Laurel...

— Ecologismul, zise Laurel ferm către Melanie. Ar trebui să fie cauza noastră de bază.

— Nici eu nu am avut o petrecere, sublinie Suzan, desfăcând delicat ambalajul unei prăjituri Twinkie.

Faye își examinează unghiile, roșii ca niște pietre prețioase, în lumina soarelui.

— Știu câțiva oameni pe care aș vrea să-i blestem, spuse ea.

Cassie se uită la toți, la sabatul ei – râdeau unii cu ceilalți, argumentau, dezbăteau. Se uită la Nick, care se lăsase pe spate, părând amuzat, iar când el îi prinse privirea, îi făcu cu ochiul.

Apoi se uită la Diana, ai cărei ochi verzi și limpezi luciră spre ea, un moment. După care:

— Da, ecologismul e bun, zise Diana întorcându-se spre Laurel. Dar trebuie să ne gândim și cum să îmbunătățim relațiile cu străinii...

Cassie se uită la Adam și-l surprinse privind-o. El îi luă mâna și când i-o apropie de a lui, ținură amândoi trandafirul de calcedonie.

Cassie privi în jos, la degetele lor împletite; i se păru că vede din nou struna de argint, legându-le mâinile laolaltă, conectându-i. Dar nu doar pe ei. Filamentele strunei păreau să se întindă ca o rețea și să-i atingă și pe ceilalți din grup, legându-i pe toți împreună cu lumină.

Erau cu toții conectați, unul de celalalt, iar lumina strălucea în jurul lor atingând pământul, cerul și marea.

Cer și mare, ține răul departe de mine. Pământ și foc, împlinește-mi dorința.

Erau legați. Și aveau să fie și în viitor. Cu vederea ei interioară, Cassie văzu că Cercul era parte din ceva mai mare, ca o spirală care se întindea la nesfârșit, cuprinzând totul, atingând stelele.

— Te iubesc, șopti Adam.

Din mijlocul Cercului, Cassie îi zâmbi.

Sfârșit